

divadelní HROMADA

*upravují samostatných
divadelníků,
loutkářů a recitátorů
ve východních Čechách,
na pomezí
Moravy a v části
Sudeta*

XXXIV.

léto

2002

Starých sečteny jsou dnové
uvnitř listu
Členské legitimace nové.

Alexandr Gregar
předseda VSVD

4 VE VOLNÉM STYLU

(ZPRÁVY VSVD)

Stínový zápis

7 Výměna členských legitimací

9 První nositelé Zlatého odznaku J.K.Tyla

11 IMPULSY Z IMPULSU / bylo

Červený Kostelec 2002

15 Audimafor 2002 aneb Kostecký kostlivec

19 Regionální loutkářská přehlídka

27 Wolkrův Prostějov - regionální kolo

30 Dětská scéna

34 Regionální přehlídka dětských recitátorů

36 Divadelní Jaroměř 2002

38 Dospělí dětem

40 Scénografická dílna V. Márové a K. Tománka

41 Scénické světlo a divadelní inscenace

41 IMPULSY Z IMPULSU / bude

Herecká dílna S. Fedotova

**43 PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT
BUDOU**

Náchodská prima sezóna

45 Zpráva o jedné cestě...

46 Divadelní spolek (a)MAŤÁK, DS SNOOP, DS HEŘMAN

47 Červnová premiéra, DS J.N.Štěpánka, Divadelní babí léto

48 RAČTE VSTOUPIT

Kupec Benátský

49 Divadlo DRAK, Klicperovo divadlo

50 ŠKOLA HROU

BERENIKA

51 Literární soutěž „O PARDUBICKÝ PRAMÍNEK“

52 VE SLUŽBÁCH THÁLIE

150 v Jesličkách

54 Anna Kučerová

55 Emilie Dynterová

56 Dagmar Landrová, Helena Podolská

57 Petr Zahálka, Josef Vinař

58 VÝCHODOČEŠI NA...

FEMAD/TŘEBÍČ 2002

59 14. Šrámkův Písek

61 Dětská scéna

63 45. Wolkrův Prostějov

64 Z výsledkové listiny 51. Loutkářské Chrudimi

Uzávěrka příštího čísla:
25. 10. 2002

Příspěvky a foto prosíme zasílat
na adresu:

IMPULS

Okružní 1130

500 03 Hradec Králové

e-mail:

impulshk.gregarova@worldonline.cz

HROMADA č. XXXIV/2002

LÉTO

Vydává:

Středisko amatérské kultury IMPULS,
Okružní 1130,

500 03 Hradec Králové

Telefon: 049/ 55 42 769

Tel./fax: 049/ 55 46 560

ve spolupráci

s Volným sdružením

východočeských divadelníků

Vychází 3x ročně

REDAKCE:

Alexandr Gregar (chefredacteur),

Josef Tejkl, Alena Exnarová,

Mirka Čísařová, Karla Dörrová,

Jan Merta, Břetislav Lelek,

Nada Gregarová

GRAFICKÁ ÚPRAVA:

Mario Alfieri

TISK:

GRANTIS Ústí nad Orlicí

Registrováno na

MK ČR E 11424

Vychází za finančního přispění

MK ČR a Nadace Českého literárního
fondu

Neprodejné!

Náklad 370 ks

Neprošlo jazykovou úpravou!

úvodník

O ČASU BĚHU

Tak, teď máme deset, to zas vidět je, jaký je ten svět! A ještě před hodinkou bylo devět. A za hodinku bude jedenáct. Tak od hodiny k hodině si žijem a od hodiny k hodině si hnijem...

Jistě, poznali, Jacques, As You Like It aneb Jak se vám líbí. Shakespeare. Nedávno to dávali v Klicperově divadle a jeden z našich kolegů a kamarádů, oslavenec Jan Dvořák, o němž bude řeč uvnitř listu, v tom rovněž účinkoval. Ne že by zrovna hrál Jacquese, byť by mu to slušelo, do této role však režisérů většinou obsazují osoby melancholické, zasmušilé a vychrtlé, což Honza ani málo není. Jemu byla svěřena role ovčáka Korina, kterou sehrál tak, jak mu jeho naturel přikazoval a proto pěkně.

Otázka: „Proč začínáme dneska okřídleným - bylo devět a bude jedenáct?“ A sami si odpovídáme: „Protože všechno s časem souvisí“. I tato Hromada. Než se nadějeme je tu číslo letní a než ho dočteme tak bude „jedenáct“, podzim, šmytec. A nejvíc to letí, když je v pořádku kalendář. Když je naplněn. Odfajfkovali jsme jedny volby a po čtrnácti dnech nevíme jakého že budeme mít ministra kultury, divadelníka nebo ouředníka. (Takže k volbám v Hromadě až na podzim.)

Kalendář přehlídkový rovněž naplněn - celé jaro přehlídka za přehlídkou až po ty Pisky, Prostějovy, Sobotky, Chrudimě, Třebíči a Poděbrady, co jsou na srdce a i na ochotníky. A všude prý bylo dobře, alespoň pro východočechy, jak jinak. Kdyby prý do Chrudimi loutkáři poslali všechno, co na naší výběrové přehlídce k vidění v dubnu, prý by aspoň bylo na národní na co koukat, tvrdily i hlavy pomazané. A Mirka Venclová je laureátkou z Wolkráče, a Dredi náhodští nominováni z Písku Šrámkova na Hronov Jiráskův. Jen v té činohře se letos jaksi neurodilo příliš...

Ale zato prý se ještě lépe než loni povedl Open Air Program v hradeckém mezinárodním divadelním festivalu, říkalo se v novinách i mezi lidmi, musíme se pochválit. Naše VSVD je strůjcem této maličkosti, která letos čítala 55 (slovy padesát pět) představení v deseti

dnech! Díky radnici královéhradecké, která přispěla na dopravu a ubytování, přijelo dvačtyřicet souborů! Festival celý byl krásný, celkem spolu s „Inem“ v němž nejrozumnější Francouzi, Rusové, Poláci i Angličani a mnoho českých se hrálo víc než sto dvacet představení. Plno všude. I na Polehňu (dalšího oslavence) i na to Dno. A nás u srdce hřálo, že jsme mohli přispět dalšími snad osmi tisíci diváky. Naprosto bezkonkurenčně narváno na našich dětských představeních, snad tři sta rodičů a dětí pokaždé (opakovááá!). Že bylo každý večer plno v átriích Radnice a hudební síně. Ale blíže o tom v čísle dalším. V tomto už šlus, není místo, říká mi do počítače moje milá Nad'a, která mi trhá úvodník přímo z klávesniceyslkdoerzšdm)nf.űfg,....

Saša Gregar

Vážení a milí přátelé, naši drazí čtenáři!

Letní číslo Hromady se pro mě stává postrachem. Když začínáme, zdá se mi, že je málo materiálů, že chybí, že bude číslo slaboučké. A tak začnu rozesílat výzvy, urgovat články, volat... Mario začne sázet a najednou, materiálů je na dvě čísla! - začnu vyřazovat články a posléze celé rubriky!

A tak Vám všem, jejichž příspěvek (i žádaný a urgovaný) se nevešel, **SE OMLOUVÁM VELMI**. Proto až v příštím čísle si přečtete o aktivitách souboru ERBEN Miletín, který oslaví 165 let, - jak se dařilo našim souborům na Loutkářské Chrudimi (dobře!) - autorský text aktovky Pavla Hladíka „Medvědovo pozdní odpoledne“, za který dostal na národní přehlídce jednoaktovek Cenu za výkon autorský, režijní, herecký, a vůbec o celé přehlídce. Rovněž o akci Václava Bartoše „Hradecké čtení“. Jen takto rychle a na závěr dávám na vědomí, že na národní přehlídce Pohárek 2002 získal Jiří Venc od předsedy poroty Jiřího Hraheho „Diplom za vytrvalý a dlouhodobý únik z běžných divadelních kritérií“. Gratuluji!

A Vám všem přeji krásné léto!

Tajemnice redakce Nad'a G.

VE VOLNÉM STYLU (ZPRÁVY VSVD)

Do uzávěrky Hromady
přišly na účet VSVD další příspěvky.
Děkujeme.

okr. Hradec Králové: Rudolf FALTEJSEK, Miroslav KUŽEL, Hana PROCHÁZKOVÁ, Bohumila GYÖRGYOVÁ, Drama. odbor Sokol Chlumec nad Cidlinou, Martin DVOŘÁK, Zdeněk VRÁGA
okr. Svitavy: Marie GRMELOVÁ, Milena DUCHOŇOVÁ, Vladimír ŠAUER, DS KS Moravská Třebová,
okr. Pardubice: Anna KUČEROVÁ, DS SNOOP Opatovice nad Labem, Radoš JINDRA, Pavel HLADÍK
okr. Trutnov: Jaromír BEIER, Eva JASENSKÁ,
okr. Rychnov nad Kněžnou: ZUŠ Rychnov nad Kněžnou,
okr. Semily: Jiří POŠEPNÝ, Petr ZÁRUBA, Vratislav OUHRABKA, Jana OTMAROVÁ,
okr. Ústí nad Orlicí: Helena PODOLSKÁ, Lenka SEMRÁDOVÁ, Eva SYCHROVÁ, Lenka ŠPAISOVÁ,
okr. Chrudim: DS HEŘMAN Heřmanův Městec, Svatopluk VOBĚJDA
okr. Havlíčkův Brod: Eva BECHYŇOVÁ, ADIVADLO H.B.,
okr. Jičín: Milena KADOVÁ, Jan ŘEZNÍČEK, DS ERBEN Miletín
okr. Náchod: Jiří KUBINA, Karla DÖRROVÁ

Adresář odběratelů Hromady a členů VSVD je aktualizován a je celý zaveden do počítače. Jakékoliv případné nesrovnalosti nám hlase na naši adresu do Impulsu. Další zájemce o předplatné Hromady nebo o členství ve VSVD samozřejmě velice vítáme. Valná hromada VSVD na svém zasedání 10. února 2001 schválila změnu ve výši ročního příspěvku:

- roční příspěvek pro fyzickou osobu se stanoví minimálně ve výši 150,- Kč,
- snižený (důchodci a studenti) minimálně ve výši 100,- Kč
- roční příspěvek právnické osoby se stanoví ve výši minimálně 600,- Kč
- nečlenové, zájemci o Hromadu platí 200,- Kč/rok (3 čísla včetně poštovního)

VSVD, Okružní 1130, 500 03 Hradec Králové
Unionbanka, a.s. Hradec Králové, 4102290/3400,
konst. symbol 379

Stínový zápis

z prvního jednání nově zvolené (staronové) Rady VSVD, kteréžto ctihodné shromáždění se začalo scházet bratru od třicetvrté na deset dopoledního času, 4. dne měsíce máje r. 2002, a to v příjemné klubovně Divadla DRÁK, věhlasného to stánku naší polabské kultury.

"Mám to zas stínově zapisovat?" - zeptala jsem se šeptmo našeho pana řidičího, kterého nám Thálie rač zachovat ještě mnohá volební období. "Určitě", pravil řidičí jsa zabrán do úžasných fermanů na několika stránkách, jelikož má se ženou Naděnkou na triku hlavní organizaci proslulého OPENU AIR programu v rámci již VIII. Mezinárodního festivalu divadla v Hradci Králové, našem to východočeském Avignonu. "Vona je taková Kosmová. Nebo Dalimilová", hodil Saša brejličkami k scházejícím se spolučenům.

Tak proto mě tu máte. Dnes místo mne sem do Dráku bloudila jen Haidemarie Sekáčová s doprovodem, já šla sice jinudy, takže fakt, že jsem dorazila z opačného konce, mne rozradoval poznáním, že to o těch všech cestách, co vedou k jednomu místu, fakt platí. Vy mi nebudete věřit, ale musela jsem se u soudu zas zeptat kudy - tudy a oslovila takovou krásně rázující matičku a uslyšela - němčinu! Učte se jazyky, děti.

Ještě než jsme začali, a to trvalo do 10.20, byla jsem ohromena zkumavkou plnou možná ledvinových možná močových kamínků z útrob našeho Břeti - odysseou nemocniční jsem byla upřímně zděšena - Saša poměrně cynicky prohodil, že by s tím mohl Břet'a šterkovat silnice. Tolik jich bylo. Zina Rýgrová nechala zas kolovat saudkovsky pojatý snímek ochlupených mužských končetin, mezi nimiž se jako perlička skvěla tmavounká hlavíčka čerstvě narozené modročky - podle babičky celá Zina, a odešla kouřit. Fotka inspirovala pana řidičího k vytažení podobenky své: zírání na vás cosi v dlouhém ruském oknoflikovaném kaftanu. coby „Průvodce“ performancí alias představením ve staré hradecké bývalé šatlavě, neboť Jiří Jelínek, nositel neuvěřitelných nápadů z Divadla DNO jej angažoval.

Jo. V 10.14 přišel nahonem Petr Hájek, co je pro mě důležitější, poněvadž mě vezme domů. Takže přítomní zasedají: svěží Mirka, dnes bude mluvit často a dobře, jak je jejím zvykem, vedle mne si sedl mladý udělaný mužský Petr Kouba, jinak vedoucí AMATÁKU a dramaturg pardubického rozhlasu, který tu zastupuje celý jižní cíp podhůří i Polabí, neboť Chrudimáci nikde a Havlbrodští avizovali pozdější příjezd, ale ani do konce nedorazili. Pardubice, málo platné, jsou pro naši soudržnost oblast

důležitá, takže Petře, vítěj. Přesně v 10,15 pan řídící vysílá přání vypnout mobily, šak se ozvaly, a začíná se.

Za prvé: uvítání, zahájení - předseda omlouvá nepřítomného Pepu Tejkla, který si, nešťastník, na tento termín smluvil soustředění, Petra Hakena z Turnova, a já si všimla, že úplně vzadu stranou od nás všech se krouť, ba polehává Kájinka Dörrová, naše pokladní, žlučník je zlej. Nicméně Karlička překoná strážně, vyplatí nás rázně a dokonce sleduje i celé jednání dost bedlivě, byť vleže. V 10.24 nás informuje Nad'a o možnosti konzumovat kuřecí řízek s chlebem a okurkou za 32 a má poměrně dost brzo spočítáno, že ze 12 přítomných zvedlo při několikeré výzvě ruku vždycky 8 zájemců.

Za druhé: hlavní program nastínil řídící do těchto perspektiv - vyjít z usnesení Valné hromady a zjistit, co je či není hotovo, zrekapitulovat závěry z proběhlých přehlídek, informovat Radu o rozpočtu VSVD, zmapovat výhled do nejbližší budoucnosti, včetně informací o OPEN i vnitřních věcí, kdy bude ocenění zasloužilých zvané CENĚNÍ, co SČDO a Zlatý Tyl, ceny ministerstva a jiné. Řídící zprvu myslel, že konec bude ve 12, jeho žena realisticky upravila a pravdě blíž byla ona, to se vr.

Za třetí: ku kontrole předchozích usnesení z jednání - navázat kontakt s představiteli obou krajů za účelem zviditelnění našeho hnutí. Pan řídící poměrně blbuvzdorně, tedy zevrubně, vysvětlil přítomným, jak nahlížel do různých kanceláří a navazoval nezávazné lehké konverzace, až se zařekl s jedním hodně důležitým a vyšlo najevo, že se dobýváme do otevřených dveří - IMPULS díky včasnému nápadu a usilovné práci je dítě v i t a n é, ba inspirující, poněvadž podle tohotoustru vzniká cosi podobného na Liberecku i kolem knihovny v Pardubicích, velké volání po čemsi podobném bylo slyšet z Vysočiny, zkrátka a dobře, život přeje připraveným - a systém grantů poskytuje už teď zázemí a vznikající rozpočty krajů už teď pamatují, takže - pravila do toho Nad'a a Mirka hned rituálně zaklepala na stůl, zatím jsme na tom d o b ř e. Proč tedy, ptá se řečnický pan řídící, lobovat a nějak zbytečně dokazovat, že jsme tady, když se ví. Hlasovat nedal a každému bylo jasné, že stínově zapisovat někde u hejtmana nebudu. Ovšem Pavel Labík si přihřívá polévku, že kontakty udržovat je nutno. Všichni stvrzují souhlasným mručením.

Pak v rámci kontroly dalších usnesení kontrolováno, co se udělá s výměnou legitimací, neboť ta je nutná. Saša projednal se zdejšími divadly (Klicperovo, Drak i Pardubice), že legitimace člena, jejíž nová podoba se chystá, bude u nich opravňovat až k 30 % slevě. Pavel Labík s mrštností Moliérova hrdiny přičinil poznámku, jestli by to nešlo rozšířit i na ochotnická představení, což se přítomným zazdalo harpagonské moc. Jen šlo o to, zda legitimace budou platit rok nebo tři, to aby neplatili nechtěli slevu zadarmo. No, pak jme 2 ku 10 odhlasovali, že legitimace budou na t ř i roky a neplatícím že spadne barák, jestli ty legitimace nebudou platit pravidelně a ke všemu se neoprávněně tím pádem rvát do VČD v Pardubicích, poněvadž tamější pan ředitel Dohnal jinak všechny slevy zrušil a má recht, divadlo na rozdíl od multikína nestojí svěť. Jo, Sašu eště napadlo

dát do Hromady místo citátu nápis: Děkujeme všem, kteří platí. ČT.

Ted' k rekapitulaci přehlídek - většinou mluví Nad'a, Mirka, Saša, zpoza stolu Kája, sem tem Pavel, s poznámkami k věci Břeťa, posléze Martin Malínek, Petr Kouba a Petr Hájek (my ostatní nezmíněné dívky - Heidemarie, co přišla s manželem až o moc po začátku, Zina, Alena, já tiše souhlasíme. Teda asi. Martin Malínek podotýká, že se u těch přehlídek bude asi různit větev úřednická a občanská. Tomu já nerozumím. Petr Kouba pak říká jobovku, že se r.2004 bude hejbat hranicema a 100 obcí ze středních Čech přejde k Pardubicím. Jak se hejbá hranicema, tak de dycky vo mnoho, myslím si škodolibě, poněvadž tyhle řeči z hlediska věčnosti mi připadají až pošetilé, ale zapisovatel nemá co myslet.

V 11, 13 otázka nastolená před chvílí se stále neřeší, Sašu napadlo, že by chtěl slyšet připomínky k Valné hromadě a Pavel Labík tvrdí, že Valná hromada byla správníčká, že na ni jen tak z alterace dovezl jejich omladinu z Červeného Kostelce, která poté vstoupila celá jako jeden muž do VSVD, ovšem Pavel Labík si přihřívá polévku, že kontakty udržovat je nutno. Všichni stvrzují souhlasným mručením.

V zápětí - furt se k přehlídkám nedošlo - dostává slovo Nad'a a informuje o rozpočtu, který máme zařazen pod 2c/, no ale co, naše jednání je jak jarní řeka - Naděnka sděluje, že letos jsme obdrželi granty z rozpočtu ministerstva kultury 80, z litfondu 30 na Hromadu a z města 23 tisíc, ještě město dá 150 na Open.

V 11.20 se ptá Saša, co má kdo ke vzdělávání - což asi patří pod jiný bod, ale Saša ví, co dělá. Nad'a nás teda informuje, že v červenci bude ukončen probíhající kurs scénografů, při letošním JH bude otevřena "nástavba" či chcete-li dílna s režisérem Fedotovem, ale jen pro ty, kteří už s ním pracovali, Kája z polohy vleže dodává, bez vyzvání, že ona chystá hlasovou výchovu s Konvalinkovou a Nad'a oznamuje, že dojde i na zájemce z řad učitelů, kteří dělají divadlo s dětmi, poněvadž to hrozně potřebují. Pavel Labík vybízí, abychom propagovali červnový kurz svícení v Hronově, Mirka volá po informacích a Nad'a praví že 270 Hromad ona má za dostačující, příležitosti ke vzdělávání je hromada a je i zájem.

A konečně tedy k přehlídkám - ČINOHRA v Červeném Kostelci: Pavel Labík pochválen - dvanáct představení, atmosféra vynikající, průměrná návštěva 160 osob !!, Čarvenokostečané mají přehlídku za svou. Pavel je nešťasten pouze z velkého množství souborů! Prý si oddechli, když Jaroměř musela odřít a nedělní dvanácté představení nebylo! Zina se pohotově zeptá, zda už se ví termín na příští rok a oddechne si, že se jí to do ničeho nezamíchá. Bude to 20.-23.března 2003. Pavel si ještě velmi pochvaluje mimořádný výkon poroty, souhra profesorů Císaře a Laurina je světovým unikátem týmové práce teoretiků a praktiků. Mirka potvrzuje, ale nastoluje otázku tzv. p ř e d v ý b ě r u. Dává příklad Rakovníka, kde soubory před přehlídkou objíždí Kodeš. Sašu při té příležitosti napadne, že taková předvýběrová porota u nás by mohla bejt složená z bohatých divadlu rozumějících důchodců. Ale na mě se ne-

D I V A D E L N Í

podíval, tak nebudu vztahovačná. Zkonstatováno tedy, že přehlídka v ČK byl a pěkná velmi.

Podobně jako v Kostelci nad Orlicí, kde se letos odehrál po letech AUDIMAFOR alias Kostlivec - 10 představení, porota Z.A.Tichý, V. Hulec, K.Tománek velmi solidní, prof.Císař šťastný, že o mladém divadle nemusel mluvit, že byl s Mirkou jen jako host, klub vstřícný, jen pro příště spát někde, kde nejsou tu noc fotbalisti.

LOUTKÁŘI v Jesličkách - 16 představení, z toho 10 dětských. Diskuse o náročnosti Ludka Richtera v porotě, vyhrál soubor z Děčína, což je pro takové Atény jako je Mertův kraj, nářez, to si myslím já, to nikdo neřek, ale Naděa vzápětí dost silným hlasem prohlásila, že přehlídky by takto otevřené být měly, území neuzeší.

DĚTSKÁ SCÉNA, taky v Jesličkách, zahrnovala 17 představení (Pce, Liberec, HK), dramaturgicky hypermarket, neboť k vidění bylo od secondhandu po luxus vše, čas nedovoluje zařadit něco pěkného pro děti, hraje se non stop. Celkem 5 nominací a doporučení bylo z přehlídky přijato do Trutnova.

DOLANY, vesnické soubory - v Dolanech letos zatopené šatny, takže přehlídka v Jaroměři.

A ještě DOSPĚLÍ DĚTEM v Havlíčkově Brodu, Luděk Richter povede seminář Co a jak hrát pro děti, Nadea vyzývá Káju, jestli by něco neřekla, ona že jo, ale v tom se zvedá Alena Rodrová, že musí k maceše na oběd a za chvíli přesně ve 12.00 vejde s kuřaty usměvavý Zdenka Vrága, což mne rozhodí, a tak jak to dopadlo s tím Havlíbrodem se nedozvíte. Ale ovšem Pavel Labík si přihřívá polévku, že kontakty udržovat je nutno. Všichni stvrzují souhlasným mručením.

Pak se cupujou TYJÁTR v České Třebové, ZLOM VAZ v Ústí nad Orlicí, TURNOVSKÝ DRAHOKAM a rovněž turnovský MODRY KOCOUR. Pak kuřata naservírována a konzumována bez přerušení. Já už postě začala hubnout, tak se ráda rozdělím s Petrem Hájkem, já bych to "fakt nesnědla, pan doktor mi pravil, paninko, s tou váhou dolů okamžitě a to tak, že si vždycky dejte jen půlku toho, co byste snědla normálně." Je mi to žinantní, ale linie je linie a takovej mladěj chlap, jako je Petr, má půlku senza řízečku asi tak jako vůl jahodu.

A Martin Malínek mluví o jistých potížích při ZLOM VAZ v Ústí, o nějakých vykonstruovaných nedoloženostech, připadá mi to náhle takové divné, jako by si někde někdo v Ústí šláp s někým na kuří oko. Do toho říká Petr Kouba od baru, kam se ode mne přemísť, že teda je účastníkem Zlom vazy a organizaci chválí, poněvadž má s čím srovnávat a Ústí rozhodně nebylo žádná bída a utrpení. Pak do řeči vstoupí Petr Hájek a říká cosi o tom, že byla i schůzka na radnici, která měla otupit hrany. A Mirka, už po kuřeti říká, že pokud ona napsala, že letošní přehlídka nebyla nic moc, tak proto, že se prostě někdy neurodí. No, jak to poslouchám, ono se někdy beze slov řekne dost a na druhé straně se to, co mezi lidmi leží, nedá ani pojmenovat.

A pak zafoukal vítr a bouch dvěma na terasu, čemuž bystrý Zinin synek nestačil zabránit i když na mladého muže svého klátivého věku vyskočil neobyčejně

rychle. Praveno dál, že z TUNOVSKÉHO DRAHOKAMU přijel Honza Merta potěšen, 8 souborů, úroveň slušná, a to je na Honzu superlativ, i MODRÝ KOCOUR je přehlídka líbezná, příjemná a milá (i když se hodnocení poroty prolínalo zároveň s bowlingem). Hodnocení přehlídek tedy převážně kladné.

Informace o OPEN, což je nejbližší budoucnost VSVD - Saša vysílá prosby o zapůjčení reflektorů, zvukařiny atd., prosí případné zájemce, kteří by mohli vodit soubory na ubikace a dělat jiné další věci (na něž ovšem předjednány hostesky z řad studentek). Martin nabízí okamžitě, téměř střelhitě jak světelný park, tak zvukařinu, k pomoci připraven i Pavel Labík.

Je 12.47 a Martin odchází fasovat dceru od babičky, takže omluven. Poprvé se hlásí Heidemarie a vrací se k Štronzu, o němž byla řeč už v zimě. A ohřívá děsivou polévku: Po ŠTRONZU šla u nich řeč, že Mirce nebyla po chuti kuchyně a restaurace, že se naštvála. Mirka na ta slova vytřeští oči a debaty kolem se přeruší. Ukáže se, že Mirka si jídlo na ŠTRONZU ani vynachválit nemohla, neboť prase se jen rozplývalo a všechno bylo jak z Francie, jen výběr nápojů (z vína jen Dačického pohár) shledán nemožným a označen co patoky. Takže ŠTRONZané - všechno bylo vynikající a bude o kapánek lepší až na Moravě bude víno k pití. A Pavel zvesela dodá, jestli nakonec při tom ŠTRONZU nejde o boj restaurací...

Pak řeč o ceně ministra a Mirka říká, že kandidáti byli letos tak vyrovnaní, až to bylo hlasujícím líto - v tajném hlasování dostal před naším Sašou přednost Josef Brůček, o němž Saša dodal, že mu to přeje jak nic dobrého, protože jeho přínos divadlu přesahuje skoro všecko a navíc, jak by to vypadalo, aby cena byla pořád tady v kraji. Mirka pak ještě informuje o tom, že prof. Císař se vzdal předsednictví při tom udílení cen ministra, jelikož tam je moc nevyjasněných věcí a napsal o tom ministrovi, který pak při křtu báječného 3. dílu Místopisu v Praze zvolal: „Ty vole, profesore, co ty si se mnou dopisuješ?“, což je řeč zemitá a jadrná, na Pavla ministra kultury jak šitá, no né?

Pak Saša přehodí jinam a podotkne, že v článku V. Zajíce v Amscéne byl pomluven Petr Hájek, že nepřišel do Bechyně hrát Brankáře. Jenže on, přihlásiv se písemně, nedostal zpětnou zprávu, že ho vůbec na přehlídku chtějí. A Petr na to, že mu zavolali dvě hodiny před začátkem z té dálky a divili se, že není ani na cestě. Rada dala Sašovi úkol napsat do Amscény dementi, asi na ten způsob, že pravej džentlmen si napřed kecy ověří, než něco napíše. A Petr sám o tom napíše taky. Pak se ještě Labík šklebí, že Klicperovo divadlo dostalo Radoka za to, že ve Třech sestřích hraje Saša, a jsme u konce.

Závěrem - kdy bude Valná hromada se ještě neví, ale CENĚNÍ 7. prosince určitě i když má Labík premiéru - v Červeném Kostelci mají nejdřív termín a pak teprv hledají hru. A vymyšleny i termíny přehlídek pro rok 2003, ale o tom jinde a jindy. Jednání Rady bude dá-li pánbůh 5. října 2002 v 10 hodin, tak koukat na pozvánku, kde to bude! Schůze skončila oficiálně ve 13, 20 a venku bylo pořád krásně.

Zapsala Al. Brechtová - Kosmová - Dalimilová

Petr Haken

se z jednání omluvil, ale o dění na Liberecku
a v Turnově nám poslal tuto zprávu:

Liberecko

Ustanovili jsme skupinu šéfů všech postupových regionálních festivalů

Lomnice - činohra

Turnov - Kocour - mladé divadlo

Turnov - Drahokam - loutky

Tanvald - Dospělí dětem

Josefův Důl - vesnické soubory

Nový Bor - Dětské scény

Liberec - WP

Proběhlo jednání na kulturním odboru kraje, do budoucna chtějí tuto iniciativu podpořit, dokonce by přivítali vytvoření jakéhosi "Libereckého IMPULSU", ale to mě čeká ještě jednání s politickou reprezentací.

7. června máme jednání skupiny šéfů, tak by měl vzniknout jednotný řád přehlídek s kterým následně ještě v červnu půjdeme na kraj.

Turnov

Děláme co se dá.

Minulý víkend premiéra - Chuchvalec, podle Huckleberryho Finna

Připravujeme hry:

Šálek šípkového čaje - autorská

Kristova matka - z rodiny Ježíšovi

Remake od září

Dva muži v šachu

Petr a Lucie

Nové

Montekové a Kapuleti - příběh R+J trochu jinak

Pohádka - irská lidová

S děti Hobbitové

Habaďura (Romana Zemenová) dělá s dětmi Pustý hrad - autorská pohádka a s dospělými ty Aztéky (Tanec živlů)

No a furt se hraje Bylo nás 5+5.

Liberec vypsál granty, tak chceme dělat společné představení s Polákama a pak nějaké vzdělávání. Chtěl bych pozvat Sergeje, podle času na podzim.

Kocour bude v termínu 28.2 - 2.3. 2003

Tak to je asi vše nejdůležitější, pozdravuj všechny a na podzim snad už přivezu zprávy o velkém rozvoji divadelnictví na Liberecku.

Ahoj Petr

Petře,

díky za zprávičky, do dalšího usilování divadelního –
uměleckého i organizačního přejeme mnoho úspěchů.

Výměna členských legitimací

Poslední valná hromada rozhodla o novém způsobu vydávání členských legitimací. Nechceme z naší organizace dělat „ouřad“, ale přátelé, ruku na srdce, někteří z vás už možná i zapomněli, že nějakou legitimaci mají, zvlášť když se nevylepují členské známky.

Známky se nebudou vylepovat ani nadále, zato legitimace budou platit pouze tři roky. Jako v minulosti budou opravňovat k nákupu vstupenek se slevou na některé profesionální scény. I tuto výhodu jsme museli s řediteli divadel inovovat, neboť se změnily podmínky, ředitelé a ekonomické poměry. Sleva, která v minulosti činila 50%, nebyla podchycena písemně a udržovala se jen „ústní tradicí“.

Současná úprava umožní slevu ve výši 30 % ze zakoupené vstupenky, samozřejmě pouze na představení divadla na jeho vlastní domácí scéně a v provedení vlastních souborů divadel, s nimiž se smlouva uzavírá. Sleva nemá platnost na premiéry a představení souborů hostujících.

Na druhou stranu se VSVD prostřednictvím svých členů zavázalo podporovat a propagovat návštěvnost pohostinských vystoupení Klicperova divadla, Východočeského divadla a Divadla Drak v obcích, kde máme soubory. A Hromada bude propagovat repertoár a činnost divadel. Toto sblížení našeho sdružení s profesionálními divadly by mělo podpořit širší význam divadelní obce v regionu.

Dohoda

o podpoře propagace divadla ve východočeském regionu uzavřená uvedeného dne, měsíce a roku mezi Volným sdružením východočeských divadelníků a Východočeským divadlem v Pardubicích a Klicperovým divadlem Divadlem Drak v Hradci Králové

1. Předmět dohody:

Předmětem dohody je vzájemná spolupráce při podpoře a propagaci divadelního umění ve východočeském regionu.

1. Volné sdružení východočeských divadelníků:

bude jako právní subjekt a rovněž prostřednictvím svých členů a členských souborů

- podporovat vystoupení profesionálních divadel v obcích, kde VSVD působí
- v bulletinu Hromada bude pravidelně informovat o činnosti divadel, repertoáru a premiérách
- využívat za stanovených podmínek spolupráce s divadly a jejich umělci, především v oblasti vzdělávací

1. Divadlo:

poskytne na základě předložené členské průkazky VSVD jejímu držiteli 30% slevu ze zakoupené vstupenky, a to pouze na představení uskutečněné divadlem na jeho vlastní domovské scéně. Sleva neplatí

- na premiéry
- na vystoupení hostujících souborů

D I V A D E L N Í

1. Společná a závěrečná ustanovení:

smlouva se uzavírá na dobu neurčitou a může být upravena či doplněna pouze písemně po vzájemné dohodě obou stran, vypovězena ze strany divadla může být nejmeně půl roku před koncem kalendářního roku. Tato smlouva je vyhotovena ve dvou provedeních, po jednom pro každou stranu.

V Hradci Králové dne 1. září 2002

Podpisy

Návrh nové legitimace členů VSVD

Volné sdružení východočeských divadelníků	
	Nad'a
	GREGAROVÁ
	rodné číslo
	1. 7. 2002
	PLATNOST 3 ROKY

Legitimace opravňuje jeho držitele dle dohody s Klicperovým divadlem a Divadlem DRAK v Hradci Králové, Východočeským divadlem v Pardubicích ke 30% slevě při zakoupení vstupenky, a to pouze na představení uskutečněné divadlem na jeho vlastní domovské scéně. Sleva neplatí na premiéry a na vystoupení hostujících souborů.

**Volné sdružení
východočeských divadelníků**
Okružní 1130
500 03 Hradec Králové

předseda VSVD

PRVNÍ NOSITELÉ ZLATÉHO ODZNAKU J. K. TYLA

Dne 25. dubna t.r. se sešla komise pro udělování morálního ocenění Zlatého odznaku J.K.Tyla. Na svém ustavujícím jednání zvolila předsedou komise Dušana Zakopala (SČDO) a místopředsedkyní Nad'u Gregarovou (VSVD). Také pověřila SČDO funkcí správce Zlatého odznaku J.K.Tyla.

Na základě předložených písemných návrhů zúčastněných organizací rozhodla udělit Zlaté odznaky J.K. Tyla v roce 2002 těmto amatérským divadelníkům:

Z České obce sokolské: VÁCLAVU SHRBNÉMU

(nar. 1924) herci a režisérovi ochotnického divadla v Toušeni a Čelákovcích, za dlouholetou obětavou práci pro ochotnické divadlo. Václav Shrbený vystupoval v desítkách rolí v souboru TJ Sokol v Toušeni a DS Tyl v Čelákovcích. Sám režíroval a zasloužil se o obnovení DS V Toušeni po r. 1989 s mladými lidmi. Také recitoval v četných literárních večerech. Nezapomenutelnou rolí je jeho Trepifajxl (Dalskabáty, hřišná ves) a Rudolf II. (Rudolfínské nocturno). Obětavou péčí o mladé herce a technický provoz sokolského divadla se stal uznávaným vzorem, daleko přesahující význam regionu. Roku 1999 obdržel Čestné uznání Amatérské divadelní asociace.

Z Divadelního centra Podbeskydí STANISLAVU MACKOVI

(nar. 1924), dlouholetý režisér ochotnického souboru ve Studénce, za mimořádné zásluhy o amatérské divadlo v Podbeskydí. Stanislav Macek je také scénografem řady inscenací, neúnavným porotcem, pedagogem dramatického oboru ZUŠ ve Studénce a spoluzakladatelem Divadelního centra Podbeskydí a jeho sekretářem. Je také autorem Malého divadelního slovníku naučného a kronikářem ochotnického hnutí na Novjičínsku, spolupracovník Místopisu českého amatérského divadla.

Ze Svazu českých divadelních ochotníků VLASTIMILU ONDRÁČKOVI

(nar. 1929), herci, režiséru souboru D3 Karlovy Vary, vedoucí osobnosti SČDO, za dlouholetou a příkladnou tvůrčí a organizační práci pro amatérské divadlo ČR.

Vlastimil Ondráček v div. souboru D3 od roku 1962 připravil téměř 20 inscenací (některé i scénograficky) z nichž se pár objevilo i na Jiráskově Hronově (1982: Třináct vlní; 1990: Hodina mezi psem a vlkem). Soubor pod jeho vedením patřil v 70. a 80. letech minulého století ke špičce amatérského divadla. Je vůdčí osobností amatérských aktivit v západočeském kraji i ústředních orgánů SČDO a řady komisí (AITA/ IATA, grantová komise MK ČR, místopředseda OR ARTAMA a další). Je nositel nejvyšších ocenění SČDO: čestné členství a Zlatý Harlekýn. Podílí se organizačně na celostátních národních přehlídkách: Pohárek SČDO, Divadlo jednoho herce, KDP venkovských souborů ve Vysokém n. Jizerou, jednoaktovek v Holicích a dalších. Je soustavným iniciátorem kontaktů a spolupráce amatérských organizací v ČR. Spolupracoval při tvorbě Místopisu českého amatérského divadla.

Ze Svazu českých divadelních ochotníků JOSEFU DOLEŽALOVÍ

(1924) herci, režiséru, porotci i funkcionáři SČDO ze souboru K. Čapek Děčín, za celoživotní práci pro amatérské divadlo.

Josef Doležal ochotnickému divadlu, v počátku loutkovému, se věnuje od dětských let. Zprvu ve Vídni, později v Ostravě-Vítkovicích. Hrál, psal, dramatisoval a režíroval už jako sedmnáctiletý. Pro veřejné vystupování a za ilegální protihitlerovskou činnost byl uvězněn a prošel několika koncentračními tábory. Po osvobození se opět věnoval divadlu a zakotvil v Děčíně. Zde nastudoval nesčíslně inscenací s řadou souborů (odhad 100) v nichž z poloviny také hrál. Je spoluzakladatelem SČDO a v období 1990-1999 vykonával funkci jeho předsedy. Obdržel řadu ocenění za uměleckou tvořivost a za organizační činnost: čestný člen SČDO, nositel ceny Lothara Sedláka za celoživotní práci pro amatérské divadlo a jiné. Je aktivně činný dodnes, vyhrál pohárek SČDO v dialogu, režíruje a pracuje v řadě porot regionálních přehlídek. Spolupracoval při sestavě Místopisu českého amatérského divadla.

Ze Svazu českých divadelních ochotníků JIRÍMU BUŠINOVÍ

(1928) člen výboru Boskovického divadla, okr. Blansko, za obětavou dlouholetou práci pro amatérské divadlo.

Jiří Bušina v souboru působí od r. 1947, v letech 1975-1998 byl jeho předsedou, dnes má na starost technickou stránku inscenací. V SČDO pracuje od jeho vzniku,

D I V A D E L N Í

v oblastním předsednictvu Jížní Moravy již několik volebních období vykonával funkci hospodáře, v předsednictvu SČDO je předsedou revizní komise. Je činný i v dalších kulturních organizacích města i oblasti. O historii ochotnického divadla na Boskovicku vydal samostatnou publikaci. Spolupracoval při vydání Místopisu českého amatérského divadla. Je nositelem Zlatého odznaku SČDO.

Z SČDO za skupinu amatérských loutkářů **FRANTIŠKU PÍSKOVI**

(1917) režisér loutkového divadla z Brna za dlouholetou výraznou organizátorskou a režisérskou práci v loutkovém divadle.

František Písek začal s loutkovým divadlem v r. 1947 v LS při Sdružení rodičů a přátel školy jako režisér a muzikant. Později v souboru Jitřenka - 25 inscenací na loutkářské Chrudimi v jeho režii. Po celé aktivní období pracoval i s dětským souborem. Prosazoval a usiloval o iluzivní loutkové divadlo s dílčími moderními prvky, nasměrované především na děti.

Jeho nejúspěšnější inscenace: Posvícení v Hudlicích (1982) byla výsledkem jeho spolupráce s výtvarníkem Zdeňkem Juřenou. Se souborem Jitřenka Brno vystupoval se svými inscenacemi na přehlídkách u nás i na festivalech v zahraničí. Loutkovému divadlu věnoval veškerý svůj volný čas, učil loutkářství na LŠU. Spolupřispíval profil loutkářské Chrudimi již od prvního ročníku.

Z TJ Orel **BOHUMILU MATULOVÍ**

in memoriam za celoživotní obětavou práci na poli ochotnického divadla.

Bohumil Matula jako učitel působil na školách severní Moravy (Kopřivnice aj.) věnoval se kulturním aktivitám, recitaci, ochotnickému divadlu, pečoval o začínající talenty, organizoval soutěže. Po zastavení činnosti Orla v r. 1948 se věnoval hlavně ochotnickému divadlu. Stal se zakládajícím členem SČDO, funkcionářem jeho předsednictva v Praze a v brněnské oblasti. Po obnově činnosti Orla v r. 1990 stal se předsedou ústřední kulturní rady, vedl divadelní dílny a organizoval soutěže: Svatováclavská réva - dnes memoriál B. Matuly v Lubině a Orelský doušek a publikoval o ochotnickém divadle. Významně se podílel na vzniku nových orelských divadelních souborů.

Z Volného sdružení východočeských divadelníků (VSVD)

JAROSLAVĚ NOHEJLOVÉ

(1914) herečka a režisérka z DS Karosa Vysoké Mýto za celoživotní věrnost ochotnickému divadlu.

Jaroslava Nohejlová sehrála velké množství rozličných

rolí v lidové scéně, později v souboru Karosa Vysoké Mýto. Režirovat začala až v důchodu (Brouk v hlavě, Loupežníci na Chlumu apd.), k amatérskému divadlu přivedla nespočetně mladých lidí. Aktivní v ochotnickém divadle zůstala i ve vysokém věku.

Z VSVD **JARMILE DAŇKOVÉ**

(1921) herečka a režisérka s DS z Luže, za celoživotní věrnost ochotnickému divadlu.

Jarmila Daňková se v ochotnickém divadle objevila již jako dítě, lásku k němu zdědila po rodičích. Svůj vrozený talent prosadila nejen v divadelních rolích (Klášková, Matka z bílé nemoci, Plajznerka z Dalskabát apod.) ale také jako přednášečka poezie i prózy. Úspěšně i režisovala a stala se uznávanou osobností lužského souboru.

Z VSVD **JANU MERTOVI**

(1927), režisér, autor, kritik z Hradce Králové, za dlouholetý podíl na rozvoji amatérského divadelnictví ve východočeském regionu.

Jan Merta převážnou část svého života věnoval amatérskému divadlu, především loutkám. Patří k nejvýznamnějším osobnostem, které pomáhaly formovat amatérské divadelnictví východočeského regionu. Zakládající člen VSVD a také jeho dlouholetý předseda. Jako člen redakční rady Hromady napsal desítky článků, reflexí, recenzí na ochotnickou činnost. Citlivý kritik a porotce řady přehlídek a soutěží.

Komise rozhodla, že **ZLATÉ ODZNAKY J.K.TYLA** nositelům budou slavnostně předány u příležitosti vrcholových přehlídek - Loutkářská Chrudim, Jiráskův Hronov či při významných lokálních akcích po dohodě s pořadateli a navrhující organizací.

Ocenění vedle "odznáček" ze žlutého kovu obdrží i příslušný diplom stvrzující nositelství **ZLATÉHO ODZNAKU J.K.TYLA**.

Pro rok 2003 budou podmínky podávání návrhů na ocenění osobností amatérského divadla vyhlášeny v čísle 6 Amatérské scény v r. 2002.

Všem nositelům patří naše poděkování a úcta.

Dušan Zakopal
předseda komise pro udělování ZO JKT

H R O M A D A

IMPULSY Z IMPULSU

BYLO...

ČERVENÝ KOSTELEC 2002

Východočeská přehlídka amatérského činoherního divadla
Divadlo J. K. Tyla v Červeném Kostelci 21. - 24. března 2002

Pořadatelé:

MKS Červený Kostelec, Impuls Hradec Králové a Volné sdružení východočeských divadelníků

Lektorský sbor:

Prof. Jan Císař, Prof. František Laurin a Jaromír Vosecký

PROGRAM:

Divadelní soubor
při MKS Červený Kostelec

Jan Drda:

HRÁTKY S ČERTEM

Režie: Jiří Kubina

Divadlo JESLIČKY Hradec Králové

Jevgenij Švarc:

DRAK

Režie: Ema Zámečnicková

Divadelní soubor
při MKS Červený Kostelec

Yves Jamiague:

PAN HAMILKAR

Režie: Marcela Kollertová

DS (a)Mařák Pardubice

Aldo Nikolaj:

ZRALÉ VÍNO aneb TŘI TAMBOŘI

Režie: Ivana Nováková

Jedota divadelních ochotníků Úpice

Arthur Watkyn:

VOLÁ MELBOURNE

Režie: Ladislav Tomm

Divadelní soubor Vicena

Ústí nad Orlicí

Didier Kaminka:

OSAMĚLOST FOTBALOVÉHO

BRANKÁŘE

Režie a hraje: Petr Hájek

Divadelní soubor Heřman

Heřmanův Městec

M. Dziedzinský/R.O. Vinduška:

DRAKOVO

Režie: Michal Dziedzinský

Divadelní vlastenecký spolek

VLASTÍK Vrchlabí

Alexandr Dumas:

TŘI MUŠKETÝŘI

Režie: Ivo Farský

Náchodská divadelní scéna

Jan Drda:

DALSKABÁTY HŘIŠNÁ VES

aneb ZAPOMENUTÝ ČERT

Režie: Lída Šmírdová

ADIVADLO Havlíčkův Brod

TŘI ... VETERÁNI!?

s použitím textu Jana Wericha

Režie: Lída Honzová

Divadelní soubor KOLÁR

Police nad Metují

MISTR PETR PLETICHA

Režie: Petr Scholz

Lektorský sbor o udělení nominace, doporučení a individuálních výsledcích rozhodl takto:

Do programu národní přehlídky Divadelní Třebíč nominoval:

Divadelní soubor Vicena Ústí nad Orlicí s inscenací hry

Osamělost fotbalového brankáře

doporučil:

Divadelní soubor při Městském kulturním středisku Červený Kostelec s inscenací hry Jana Drdy

Hrátky s čertem

LEKTORSKÝ SBOR UDĚLIL:

CENA ZA INSCENACI:

- textu Didiera Kaminka Osamělost fotbalového brankáře Petru Hájkovi

CENY:

- Jiřímu Kubinovi za režii hry Jana Drdy Hrátky s čertem
- Pavlu Labíkovi za roli Martina Kabáta ve hře Jana Drdy Hrátky s čertem
- Milanu Tomášovi za roli Henricha v inscenaci hry Jevgenije Švarce Drak
- Ladislavu Tommovi za roli Clive Wyndhama ve hře Arthura Watkyna Volá Melbourne
- Zině Rýgrové za roli Delie Mossové ve hře Arthura Watkyna Volá Melbourne

- Radimu Oskaru Vinduškovi a Michalu Dzidzinskému za úpravu textu Jevgenije Švarce Drak
- Ivo Farskému za roli kardinála Richelieu v inscenaci Tři mušketýři
- Ludmile Šmídové za roli Marijány Plajznerové v inscenaci hry Jana Drdy Dalskabáty, hřišná ves
- Richardu Kašparovi za roli Kováře v inscenaci hry Jana Drdy Dalskabáty, hřišná ves

ČESTNÁ UZNÁNÍ:

- Ladislavu Jančíkovi za scénografické řešení inscenace hry Jana Drdy Hrátky s čertem
- Marcela a Olze Labíkovým za kostýmní výpravu k inscenaci hry Jana Drdy Hrátky s čertem

- Emě Zámečnickové za úsilí o současnou interpretaci hry Jevgenije Švarce Drak
- Josefu Zámečnickovi za hudbu a zvukové efekty ke hře Jevgenije Švarce Drak
- Zuzce Vítkové za scénografické řešení inscenace hry Jevgenije Švarce Drak
- Marcelu Kollertové za režijně dramaturgickou koncepci hry Yvese Jamiague Pan Hamilkar
- Renatě Baxové za roli Draka v inscenaci Drakovo
- Radimu Oskaru Vinduškovi za roli Lancelota v inscenaci Drakovo
- Petru Haškovi za roli Faráře ve hře Jana Drdy Dalskabáty, hřišná ves
- Jiřímu Heřmanu Škopovi za herecký výkon v inscenaci Mistr Petr Pleticha

Zpráva o Červeném Kostelci

Zpráva o východočeské přehlídce amatérského činoherního divadla (soutěž o postup na Divadelní Třebíč), která se konala v Červeném Kostelci 21.- 24. března může být stručná. Ta přehlídka totiž jen potvrdila základní tendenci, jež se už nějaký čas v amatérské produkci tohoto území prezentující se v Červeném Kostelci, projevuje. Je to upevňující se standard, představující běžnou ustálenou míru, která neusiluje tolik o nějaké výboje, ale snaží se intenzivně a především získat svého diváka. Ostatně: inscenace, již jsme jako porota nominovali na Divadelní Třebíč to také potvrzuje. Petr Hájek (pod hlavičkou svého mateřského souboru DS Vicena z Ústí nad Orlicí) hraje brankáře Samuela Blumenberga v Osamělosti fotbalového brankáře Didiera Kaminky velice přitažlivě. Je to herectví osobnostní, inteligentní, dynamické, proměnlivé, civilní, rozumějící textu a schopné toto porozumění divákovi zprostředkovat. Navíc je toto „divadlo jednoho herce“ i strukturovanou inscenací, protože Hájek se vědomě vztahuje k prostoru celého jeviště i promyšleně vybu-

dovanému zvukovému plánu. Je to velice kvalitní vzorek toho standardu, o němž byla řeč: Představení se opírá o dobrou, slušnou literární předlohu, jež má šanci vzbudit zájem diváků a pak už jde o to, jak se tyto vlastnosti a hodnoty textu podaří převést na jeviště. **Hrátky s čertem místního souboru** nejsou z jiného kadlubu. Snaží se však odstranit některé stereotypy a konvence, jež se v inscenacích tohoto už klasického pohádkového textu objevují. Režisující Jiří Kubina se především vyhýbá tradiční kresbě charakterů sytou a hustou barvou; usiluje o odlehčení, zjemnění, spád. Pomáhá si i dobře vymyšlenou i technicky chytré řešenou scénou Pavla Jančíka, která dovede vždycky nabídnout patřičné a jiné „reálné“ prostředí a přitom se díky točně rychle proměňuje. Pravda, někdy to v inscenaci zaskřípe, protože v tom tempu se nerozvine dostatečně všechno, co je potřeba k rozehrání situace i postav. To však nic nemění, že spolu s Osamělostí fotbalového brankáře je tato inscenace druhá, jež v tom standardu dosahuje nečekané kvality jevištního provedení.

U ostatních inscenací, které se představily v rámci tohoto standardu, pak šlo o to, s jakou obratností, zdatností a pochopením se zvolená literární předloha povede jako divadlo aniž by šlo o nějaké důraznější a výraznější interpretační usilování. **Jednota divadelních ochotníků z Úpice** zahrála hříčku Arthura Watkyna s odpo-vídající komičností, ve vyrovnané partnerské souhře, z níž vystoupilo do popředí několik zkušených a suverénních komediálních hereckých výkonů, byť čerpajících z jiných stylových poloh. Ale zvolený cíl byl se vkusem a solidně naplněn: divák se směje. O víc v tomto textu a jeho inscenaci skutečně nejde. **DS (a) Matřák z Pardubic** dramaturgickou volbu textu Alda Nicolaje, jež nejvíce známe pod názvem *Tři na lavičce* a který si pojmenoval jako *Zralé víno* aneb *Tři tamboři*, nevyužil. Jsou to monology, které – až na Jiřinu Mejzlíkovou jako Annu, jež se v tomto směru o cosi pokoušela – nikterak neusilují uskutečnit pomocí vztahů situace a tím položit základ k rozehrání bohatých zvratů a změn, jež tento text nabízí. **DVS Vlastík z Vrchlabí** si zvolil pro svou inscenaci *Tři mušketýři* literární předlohu, která kdysi vznikla pro pražský soubor CD. Její hravá, nezávazná a lehounká komediálnost spoléhající na jevištní nápaditost jim ohromně vyhovuje, šťastně se s ní sešli. V inscenaci je několik vynikajících míst a má i vynikajícího kardinála Richelieuva Iva Farského, jehož groteskně-karikaturní herectví překvapuje nečekanými, až dadaistickými spojeními a konečně velice sympatického d'Artagnana, jemuž lze zcela věřit jeho mladickou splašenost i vyjevenost. Ovšem: má i místa, v níž jevištní, divadelní nápady dojdou a pak se – bohužel – jen odříkávají slova. A to tomuto textu opravdu nesluší. **Náchodská divadelní scéna** je soubor herecky zkušený a to je především kvalita, kterou obdařila inscenaci druhé z Drdových pohádek. Její *Dalskabáty* hříšná ves aneb *Zapomenutý čert* se vyznačovaly vyrovnaností hereckou, opírající se o tradiční pojetí, které se v některých hereckých výkonech stalo odrazovým můstkem k osobitému rozvinutí kresby charakterů. O odklon od tradičnosti se inscenace pokusila ve scénografii, která šla svou výtvarnou koncepcí od realistického ilustrování prostředí, ale divadelně ztížila, někdy až znemožnila logické a účinné budování situací v prostoru. A konečně – i když s jistými rozpaky – připočtu k tomuto standardu inscenaci *Mistra Petra Pletichy DS Kolár z Police nad Metují*. Ty rozpaky vyplývají z toho, že tento text středověké francouzské frašky není věru obvyklým titulem a už vůbec ne zárukou diváckého zájmu a vyzkoušenou jistotou pro inscenační postupy. Políční vsadili na prudký spád dialogů, na tempem strhující mluvní projev. Dosáhli v tom až překvapivého výsledku. Ale vzhledem k jisté chudobě děje a událostí textu to bylo přece jen málo. A tak na konec se přes nezvyklost a originalitu svého záměru dramaturgického pro malou rozpracovanost situací přece jen zařadili do onoho standardu.

Jemu se pokusilo vymknout **Adivadlo z Havlíčkova Brodu**. Příběh a některé události z Werichovy pohádky, již nazvali *Tři... veteráni!*? se pokusili převést na

jeviště jako jakési hudebně-pěvecko-taneční vyprávění. Rozhodně to není divadlo, protože situace nehrají, skutečně o nich jen vyprávějí. Bohužel – s tímhle zvoleným principem neuspěli. A tím se už dostávám k inscenacím, jejich cílem a záměrem byla snaha překročit nějak onen standard. **DS při MKS v Červeném Kostelci** – tedy druhá soutěžní inscenace domácího souboru – si k tomu vybral Pana Hamilkara. Yves Jamiague napsal tento příběh svého „smutného hrdiny“, jenž si chtěl za peníze vytvořit iluzi rodinného a přátelského kruhu v rovině psychologického dramatu, jemuž nechybějí výrazné prvky absurdity. Režisérka Marcela Kolertová se rozmáchla k překvapivě velkému gestu ve využití jevištního prostoru, které svědčí o její schopnosti poradit si s umístěním a pohybem herců v prostoru, tedy s mizanscénou. Bohužel, už se jí spolu s herci stejně nedařilo při vedení postav, kde inscenace zůstala zvrátům a paradoxům jejich jednání a jejich vztahů dost dlužna. Ale i tak si dramaturgický záměr, jenž klade na inscenaci nemalé nároky, zaslouží ocenění.

Tajemnice Mirka Císařová
v rozhovoru s Pavlem Labíkem

Zbývají dvě inscenace, jež šly v tomto směru nejdále. Shodou okolností se obě uskutečnily na textu **Jevgenije Švarce Drak**. A obě byly zřejmě zaujaty tématem, jež se ptá, jak se může rozvíjet společnost poté co zanikne hrůzná moc, jež ji ovládala. Smysl tohoto tématu je jasný: co se stane se společností po pádu totality. Ema Zámečnicková proto položila důraz na závěrečnou část Švarcova text, kde je toto téma naprosto jasné a zřetelné. Její inscenace v **královéhradeckých Jesličkách** si však velice zkomplikovala cestu k naplnění tohoto záměru řadou jevištních nápadů, z nichž mnohé samy o sobě jsou sice působivé, ale neskládají se v celek vyjevující svou strukturou smysl. Režisérka ve svém slovu v programu neskrývá, že toužila inscenovat především pohádku, ale na druhé straně narazila na aktuálních společenských až politických akcenty, které se agresivně prosazují svou tezovitou plakátovostí. Takže něco ukazuje k velké pohádkové podívané, něco k politickému jinotaji, společenské alegorii, její otázce: jak

Poprvé jsme v Červeném Kostelci v lektorském sboru přivítali Prof. Františka Laurina

žit po smrti Draka. A to vše si způsobila režie sama: obdivuhodně položila důraz na poslední dějství Švarcova textu, nabídla nám palčivý až bolestný problém, jenž se nás všech bytostně dotýká, a zároveň realizuje pohádku, v níž převažují efektní „velkodivadelní“ prvky.

Divadelní soubor Heřman z Heřmanova Městce hraje pod názvem Drakovo v úpravě M. Dziedzinského (podepsal se pod inscenaci také jako režisér) a R. O. Vindušky především tu část Švarcova textu, jež je soustředěna na souboj s Drakem a končí jeho smrtí a Lancelotovým odchodem. Na rozdíl od královéhradeckých Jeslíček je to inscenace chudá: několik praktikáblů tvoří jakýsi obvod prostřední plochy, používá se několik rekvizit v rovině symbolů. A v této symbolické poloze jsou vedeny i obě hlavní postavy Drak a Lancelot. Vinduškův Lancelot je postojí, gesty, intonací, prostě vším profesionální hrdina, jenž si plní své „dějinné“ poslání a tak moc mu nezáleží na tom, co bude až zabije draka. Drak Renaty Baxové chladně cynický až, ale také vnitřně nejistý a vlastně slabý a ustrašený. Proto vládne skrze jiné a učí pomocí jejich intrik a jejich násilí celé město vynucené loajalitě, takže když zemře – mimochodem scéna umírání Draka, který zůstane zcela sám a marně prosí o pomoc ty, kterým dal moc, ale kteří se ho už nebojí a naopak vědí, že přišla jejich hodina, kdy se dostanou k moci, je koncipovaná pozoruhodně – Drakovo pokračuje ve způsobu vládnutí a života, kterému toto společenství naučil. Situace této inscenace, vztahy postav, řetězení situací – tedy děj – jsou v této inscenaci důmyslně promyšleny. Bohužel – ne vždycky se podařilo tuto promyšlenost záměrů provést tak, aby došla stejné důmyslného naplnění na jevišti. Ale to nic nemění na tom, že se tato inscenace značně vzdálila standardu, jenž vyznačuje amatérské divadlo východních Čech, které se představilo letos v Červeném Kostelci a jež bylo po výtece divadlem činoherním.

Na závěr musím nezbytně konstatovat, že jako vždycky bylo v Červeném Kostelci velice příjemně díky organizaci pořadatelů a péči souboru. I díky tomu, že se na tuto přehlídku sjíždějí čím dále tím více další amatéři, což svědčí o tom, že si už – právem – vydobyla svou pověst a jistě postavení.

Jan Císař

(Převzato z Amatérské scény)

Malá statistika divadelního festivalu

Východočeská přehlídka amatérského činoherního divadla, kterou pořádá Městské kulturní středisko Červený Kostelec, Impuls Hradec Králové a Volné sdružení východočeských divadelníků, oslavilo letos malé jubileum, pátý rok trvání. To je důvod k malému statistickému ohlédnutí.

I. ročník - rok 1998

Od čtvrtka do neděle 663 diváků zhlédlo 9 divadelních inscenací. Porota ve složení Prof. Jan Císař, Vladimír Zajíc, Jan Merta, tajemnice Ema Zámečnicková nominovala na národní přehlídku do Třebíče Divadlo Jeslíčky – Stálá scéna ZUŠ Hradec Králové s inscenací A. T. Averčenkova: Beregov. Dále porota doporučila k výběru do programu národní přehlídky Divadelní Třebíč Divadelní soubor při MKS v Červeném Kostelci s inscenací hry Lilian Hellmanové: Lištičky a DIV-K klub Jičín s inscenací Josefa Lédla: Jak se máme dobře. Do programu národní přehlídky mladého divadla Šrámkův Písek inscenaci Josefa Lédla: Jak se máme dobře.

II. ročník - rok 1999

I když se na prknech Tylova divadla představilo dvanact inscenací, diváků přišlo pouze 259. Porota, Prof. Jan Císař, Vladimír Zajíc, Marie Boková, Jaromír Vosecký s tajemnicí Emou Zámečnickovou doporučila do programu národní přehlídky Divadelní Třebíč divadelní soubor E. Vojana Brněnec s inscenací hry Monsieur Amédée.

III. ročník - rok 2000

Deset inscenací tentokrát zhlédlo 462 diváků. Porota ve složení Prof. Jan Císař, Vladimír Zajíc, Marie Boková s tajemnicí Mirkou Císařovou nominovala na národní přehlídku do Třebíče Divadlo Jeslíčky – Senior klub Hradec Králové s inscenací Aldo Nikolaje: Podzimní koncert.

IV. ročník - rok 2001

Dvanáct inscenací, 518 diváků, čtyři festivalové dny a noci. Porotci, Prof. Jan Císař, Vladimír Zajíc a Jaromír Vosecký, tajemnice Miroslava Císařová, udělili nominaci Divadlu na tahu a Nejhodnější medvidci s inscenací hry Samuela Königgratze: Ještě žiju s věšákem, čepicí a plácačkou. Porota dále doporučila divadelní soubor Vicena při Klubcentru Ústí nad Orlicí s inscenací hry F. Vebera: Trouba na večeri a divadelní soubor při MKS Červený Kostelec s aktovkou Mírko Stiebera: Svatební noc.

V. ročník - rok 2002

Od čtvrtka do neděle zhlédlo 519 diváků 11 divadelních inscenací. Porota, tentokrát ve složení Prof. Jan Císař, Prof. František Laurin a Jaromír Vosecký, tajemnice Miroslava Císařová, nominovala divadelní soubor Vicena Ústí nad Orlicí s inscenací hry Didier Kaminka: Osamělost fotbalového brankáře. Doporučen byl divadelní soubor při MKS Červený Kostelec s inscenací hry Jana Drdy: Hrátky s čertem.

H R O M A D A

BYLO...

AUDIMAFOR 2002

aneb Kostelecký kostlivec

Regionální postupová přehlídka na Šrámkův Písek 2002, který je koncipován jako národní přehlídka souborů, jejichž dramaturgicko-režijní koncepce a výběr prostředků vykazuje osobité hledání výkladu tématu.

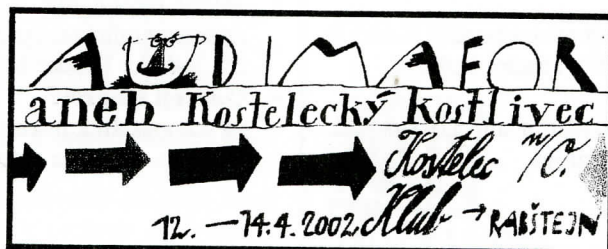
Kostelec nad Orlicí * 12. - 14. dubna 2002

Pořadatelé:

Středisko amatérské kultury IMPULS v Hradci Králové, Kulturní klub Rabštejn v Kostelci nad Orlicí a Volné sdružení východočeských divadelníků

Lektorský sbor:

Zdeněk A. Tichý (DAMU Praha, divadelní publicista), Vladimír Hulec (Divadelní noviny), Karel Tománek (dramaturg)

PROGRAM:

Divadelní soubor (a)Maťák Pardubice
Zuzana Nováková na motivy stejnojmenné
Salingerovy knihy **CHYTÁNÍ V ŽITĚ**
Scénář a režie: Zuzana Nováková

Divadelní soubor VICENA
Ústí nad Orlicí
Jana Staňková na motivy
Pierre Henri Cami: Minikomédie
CAMI(ÁDA)
Režie: Jana Staňková

Divadelní soubor VICENA
Ústí nad Orlicí
Claude-André Puget: **BLÁHOVÝ ČAS**
Režie: Lenka Kaplanová

DRED Náchod
Miodrag Pavlovič/Andrzej Kaszub Pski:
**ANDRZEJ KASZUB PSKI PŘEDSTA-
VUJE MIODRAGA PAVLOVIČE
ČILI DŮM LÁSKY**
Režie a scénografie: Ondřej Pumr

Divadlo Jesličky, stálá scéna
ZUŠ Na Střezině Hradec Králové
Jevgenij Švarc:
DRAK

Scénář s použitím překladu Evy Sgalové
a režie: Ema Zámečnicková

Přátelé Mojmíra Babáčka Turnov
TANEC ŽIVLŮ
Ze Španělských přepisů aztécké poezie
Dramatizace, úprava a režie:
Romana Zemenová

Docela malé divadlo
Gymnázium Svitavy
Christian Morgenstern:
ŠIBENIČNÍ PÍSNE
Režie: Radka Oblouková

Divadlo Jesličky, stálá scéna ZUŠ Na
Střezině, Hradec Králové, 3. roč. II. cyklu
CARMEN
Dramaturgie a režie, scéna, kostýmy,
loutky: Jolana Brannyová

Občanské sdružení divadelních ochotníků
Ústí nad Orlicí
Paul Claudel:

ZVĚSTOVÁNÍ PANNĚ MARIÍ
Středověká legenda z kraje Champagne
o oběti a odpuštění
Režie: Martin Malínek

Divadlo Jesličky - Dospělá embrya,
stálá scéna ZUŠ Na Střezině,
Hradec Králové

VŠICHNI ČEKALI NĚCO JINÉHO!
Jevištní vydání nejlepšího středo-europ-
ského časopisu, sestavené z příspěvků,
které vyšly (nebo alespoň vyjít mohly)
v časopisu!
Jevištní vydání sestavili redaktoři:
hudební – Milan Šána,
výtvarný – Šárka Lýčková,
technický – Michal Polák,

AUDIMAFOR

V rámci přehlídky bylo uvedeno celkem 10 představení

Lektorský sbor na Šrámkův Písek nominoval: **DRED Náchod**

Miodrag Pavlovič: **Andrzej Kaszub Psí představnje Miodraga Pavloviče čili Dům lásky**, Režie: Ondřej Pumr

DOPORUČIL:

1. Divadlo Jesličky, Jevgenij Švarc: **Drak**, režie: Ema Zámečnicková
2. Divadelní soubor Vicena Ústí nad Orlicí, **Cami(áda)** na motivy Pierre Henri Cami: Minikomedie, režie: Jana Staňková

LEKTORSKÝ SBOR UDĚLIL CENU:

• Janě Staňkové
za úspěšný režijní debut v představení Camiáda DS Vicena Ústí nad Orlicí • Lence Kaplanové
za úspěšný režijní debut v představení Bláhový čas DS Vicena Ústí nad Orlicí • Milanu Tomášovi
za herecký výkon v roli Henricha v inscenaci Drak DS Jesličky Hradec Králové • Martinu Škeříkovi
za herecký výkon v roli Purkmistra později Kanceláře v inscenaci Drak DS Jesličky Hradec Králové • Milanu Šánovi
za hudební design časopisu Muž a smrt DS Dospělá embrya, Jesličky Hradec Králové | <ul style="list-style-type: none"> • Šárce Lýčkové
za výtvarný design časopisu Muž a smrt DS Dospělá embrya, Jesličky Hradec Králové • Vandě Pišínové
za herecký výkon v představení Camiáda DS Vicena Ústí nad Orlicí • Lucii Poczklanové
za herecký výkon v roli Pernety v inscenaci Bláhový čas DS Vicena Ústí nad Orlicí • Jolaně Brannyové
za scénografickou vynalézavost v inscenaci Carmen DS Jesličky Hradec Králové • Ondřeji Pumrovi
za scénografii k inscenaci Dům lásky a dramaturgický objev srbského autora Miodraga Pavloviče |
|---|--|

Poněkud usedlý Kostlivec

Deset inscenací v podání sedmi souborů nabídla v polovině dubna přehlídka Audimafor aneb Kostelecký kostlivec. V klubu Rabštejn našli divadelníci příjemné zázemí, které dalo zapomenout na jisté nedostatky města v gastronomické nabídce pro přespovní. (Kupříkladu hospoda na náměstí měla sice i v sobotu otevřeno od božího rána, ale snídaně jaksi nepodávala...) Podobnou nedosycenost ostatně mohl pocítovat i ten divák, který od Audimaforu, jenž byl orazovým můstkem pro Šrámkův Písek, očekával pestrou nabídku produkcí lovců ve vodách alternativnějšího ražení. Takových se tady našlo skutečně jen poskrovnu a dramaturgický rozptýl sahal od konvenční činohry až k loutkám či divadlu poezie. Nicméně právě tohle prolínání žánrů a jejich konfrontace kostecké přehlídce docela slušelo.

Dominantní podíl v programu měly inscenace "hotových" dramatických textů, s nimiž by se soubory mohly směle objevit (a některé to ostatně také učinily) i na přehlídkách usedlejšího typu. Platí to kupříkladu o lyrické komedii Claude-André Pugeta **Bláhový čas**, kterou nastudoval Divadelní soubor Vicena z Ústí nad Orlicí v režii Lenky Kaplanové. Parta mladých lidí na konci prázdnin si užívá náhlé svobody z rodičovského dohledu a prožívá první citová vzplanutí. Ustálené

vztahy jejich mikrosvěta naruší nečekaný příchod pilota, jenž zde musel přistát kvůli poruše letadla. V inscenaci to trošku skřípe v dramaturgických základech – posun textu o šedesát let do současných reálií totiž v některých detailech působí až směšně: například pohoršení nad tím, že se dívka nechá oslovit na ulici od neznámého muže. Jinak se však Lence Kaplanové podařilo hned svou první režii zaujmout. **Bláhový čas** nastudovala jako příjemnou, svěží konverzačku a mladý ansámbl pod jejím vedením hraje s elánem a vytváří přesvědčivou atmosféru léta na hraně mezi dětstvím a dospělostí.

Ústeckoorlický ansámbl se v Kostelci představil i s dalším úspěšným režijním debutem – Jana Staňková si pro něj vybrala pět z Minikomedii Pierre Henri Camiho a uvedla je pod názvem **Cami(áda)**. Camiho "neinscenovatelné" hříčky jsou již dlouho věčným materiálem pro fantazii divadelníků a nezklamaly ani tentokrát. Hrál se ve stylu kočovných komediantů, kteří si vystačí se štaflemi, papírem, látkou, jednoduchými rekvizitami a kytarou. Pravda, propojení jednotlivých částí inscenace popěvkem, v němž se veršuje Camiáda/paráda, nebylo ještě dotaženo; vytvářeli se rámec v určitém stylu, pak by mělo k divákům dorazit sdělení,

o čem vlastně ono zarámování je. A ke škodě představení byl poněkud odsunut stranou nosič cedulí oznamujících názvy hříček, respektive komentujících některé situace – jeho skvostně dekadentní výraz se přitom ke Camimu přesně hodí. Staňkové se ale podařilo vyřešit se smyslem pro divadelní obraz některá nesnadná místa předlohy – v Noci orgií v Nesleské věži tak orgie vrcholí půvabnou kankánovou scénou. Cami(áda) navíc přesně akcentuje autorův humor s groteskními černými odstíny – výmluvný je výstup, v němž oběť znásilnění (samotná režisérka) sedmdesátí halapartníky své zneuctění komentuje s nevzrušivou věcností žňového zpravidajství.

To režisér Martin Malínek, který přijel s dalším ústeckým uskupením – Občanským sdružením divadelních ochotníků, si zvolil text nepoměrně náročnější: Zvěstování panně Marii od Paula Claudela. Zaslouží si především uznání za dramaturgickou odvahu, s kterou se pustil do hry, jež dokáže zamotat hlavu i zkušeným profesionálům. Uvažování o smyslu oběti a pokory a vůbec o věcech, které nás přesahují, bylo svým způsobem inspirující. Jinak však šlo o další inscenaci, jež je svým stylem notně vzdálená hledačskému proudu. Nej působivějším prvkem v ní je způsob použití hudby skupiny Apocalyptic, která do rozvláčné disputace na křesťanské téma vnesla alespoň záblesk moderního divadelního myšlení.

Nejpůsobivějšího provedení z nastudovaných divadelních her se tak dočkal Drak od Jevgenije Švarce z repertoáru královéhradeckého Divadla Jesličky, který byl ostatně i porotou navržen k postupu na Šrámkův Písek. Režisérka Ema Zámečnicková se soustředila maximálně na herce a skrze ně i na hlavní téma: co se děje s lidmi v čase po Drakově smrti... V jiných inscenacích používá Zámečnicková opulentnější scénické prostředky, ale v případě Švarcova textu se jí střídmost vyplatila. Těží tak navíc i z působivého kontrastu k estrádnímu prologu celé produkce, který je poskládán z několika songů. Škoda, že se tahle písničková linie – například Henrich má posléze i sólové raperské číslo – rozplyne a vrací se až ve finále s cikánskou melodií.

Jesličky jsou mimořádně plodné divadelní uskupení, a tak ani nepřekvapilo, když do Kostelce přivezly hned tři kousky. Dalším byla Carmen, kterou ve výhradně dívčím obsazení a s loutkami připravila Jolana Brannyová. Objevují se tady působivé nápady při kombinaci různých loutek a kostýmů, v práci s rekvizitami, Bizetovou hudbou i s bohatě členěným prostorem scény. Jistě, v inscenaci se nepodařilo plně obhájit její výhradně ženské obsazení a mužský element v ní funguje občas jako trapný kompars, což působí kontraproduktivně. Ale když si uvědomím, že tenhle kousek původně vznikl bez větších ambicí jako školní cvičení, tak klobouk dolů.

A do třetice všeho dobrého od Jeslíček jejich kabaret Všichni čekali něco jiného! Podivný, matoucí název, ale jinak šlo o zábavnou podívanou úhledně zabalenu do jevištního vydání časopisu, pod nímž je coby zodpovědný redaktor uveden jeden z jeho protagonistů

Jan Dvořák. Jak už to u podobných kusů bývá – chce to ještě dočistit, provětrat, dopilovat, slabší čísla nemilosrdně vyházet... A tím víc by pak vyzněly originální gagy, skeče a písničky. Ať již jde třeba o reklamu na Sudetskou pečeť, pohrávání si s názvem časopisu Muž a smrt (kontrapunkt magazínu Žena a život) nebo skutečný hit číslo jedna, variaci na Houston: „Co by řekl nám Brusel.“

Na programu Audimaforu se objevily i dvě jevištní adaptace poezie – stylově si však navzájem nepodobné jako den a noc. Přátelé Mojžíra Babáčka z Turnova vyrukovali s Tancem živlů sestaveným Romanou Zemenovou ze španělských prepisů aztécké poezie. Návrat do časů Opeřeného hada, k dávným příběhům lásky a úkladů moci, je zahalen do oparu bájeslovné vznešenosti. Jednoduchá scéna se dvěma zelenobílými pyramidami dává vyniknout exotice dřevěných loutek, slova pronášená s nádechem obřadního patosu provází hudba (bubínky a percuse) nenásilně evokující prastarou říši. Prolínání poněkud statických obrazů (loutky nenabízejí hercům pestřejší akci), vět a hudebních motivů se však místy rozpíjí až do nebezpečné monotónnosti sošné krásy, která ztrácí dráždivou chuť velkých vášní, o nichž vypráví.

Ilustrace představení od Terezy Tomasové

Gymnázium Svitavy vsadilo na Šibeniční písně Christiana Morgensterna. A sehrálo je coby kultivovanou, poučenou inscenaci, v níž účinkující (s obligátně nabílenými tvářemi) text dílem ilustrují a dílem si v něm pro sebe objevují skryté významy. To vše za citlivé animace režisérky Radky Obloukové – pracuje se tady s jednoduchými rekvizitami (provaz či síť), v kostýmech se využívá symbolický kontrast černě oděného mladíka a bílých říz dívek, písničky živě provází vlastní rocková kapela... Sympatické na svitavském Morgensternovi je především, že studentský ansámbl nepůsobí jako hejno cvičených opiček a že si zjevně stojí sám za tím, co hraje. Jinak je ale třeba říci, že divadlo poezie tohoto stylu je již poněkud omšelé a podobně spíchnuté kusy jsou k vidění rok co rok na nejrůznějších přehlídkách.

Svým způsobem tak v kontextu kosteleckého Audi-
maforu vyzněla jako cennější dramatizace Salingerovy
prozy Chytání v žitě, kterou uvedl v režii Zuzany No-
vákové DS (a)Maťák z Pardubic. A to přesto, že samot-
ná inscenace naráží na pár úskalí, zejména co se týče
(ne)fungování detailů v samotném převodu knihy na
jeviště. Nováková děj přenesla do Prahy devadesátých
let 20. století, ale prostředí podniků, v nichž se tady
postavy pohybují, je až komicky nevěrohodné. Zajíma-
vě však vyznívá zdvojení hlavního hrdiny – hrají ho
dva herci, což umožňuje rychlé střihy mezi přítomností
a minulostí, mezi realitou a fantazií. A co víc – téma
generační vzpoury a hledání vlastního místa v tomhle
šiléném světě je mladému souboru natolik blízké, že se
tváří v tvář jejich čisté upřímnosti dá na nějakou tu chy-
bu zapomenout.

Nejoriginálnějším titulem celé kostelecké přehlídky,
který měl navíc i punc skutečné divadelní alternativy,
se stal Dům lásky v provedení náhodského souboru
DRED. Režisér a scénograf Ondřej Pumr sáhl po dra-
moletu balkánského spisovatele Miodraga Pavloviče
v úpravě polského autora Andrzeje Kaszuba Pskiego a
nechal mu vzplanout ve výhni vlastní divadelní obrazo-
tvornosti. Absurdní dialogy mezi mužem a dívkami
vykloubené z reality (o nose půjčeném jedné ženě, o
tom, která je vlastně milenka a která sestra...) se proli-
nají se surreálnými výjevy, šlehajícími ohni a ryčnou
balkánskou dechovkou, jejíž rytmus obtahuje magické
obrazy do paměti jako hrot tetovací jehly. Inscenace
tepe živočišnou imaginací a zároveň je na ní znát ruka
režiséra, který promyšleně pracuje se světlem i prosto-
rem a nechce se spokojit s prostřednostmi. Pumrův Dům
lásky tak kosteleckého „Kostlivce“ konečně vytáhl
z ulity poklidné usedlosti a provětral jeho festivalovou
kostru v poryvu undergroundu – o jeho nominaci na
Šrámkův Písek nebylo nejmenších pochyb.

Zdeněk Aleš Tichý
(Převzato z Amatérské scény)

*Byl jeden kostlivec z Kostelce nad Orlicí,
ten se rád předváděl ve dne na ulici.
Vitr mu profukoval v chatrném žebrovi,
proč to však dělal, se nikdo nedoví,
ten vetchý exhibicionista
z Kostelce nad Orlicí.*

Kostelec n. O. 14. 4. 2002

Má milá R.,

jak jistě víš, tak zatímco Ty dlíš (ne tliš) ve škole
v daleké Barceloně, odjeli jsme s Terezkou na přehlíd-
ku do Kostelce. Nikoli nad Černé Lesy, ale nad Orlicí.
V minulých letech jsem byl párkrát na východočeské
přehlídce mladého a netradičního divadla (jak se ten
obor krkolomně nazývá) v Úpici, sama jsi viděla Inspi-

raci v Letohradě, tak jsem byl zvědav, jak přestěhování,
resp. návrat po letech do Kostelce pod názvem Audi-
mafor aneb Kostelecký kostlivec dopadne a zda to ne-
poznámená divadlo jako takové. Předeseilám: Nepozna-
menalo. V atmosféře ani v úrovni divadel – východo-
česká líheň se nezapře.

Každému představení předcházela znělka či hymna
přehlídky – nejdřív jakoby vážně myšlený pochod
(z Aidy? – ó běda, já nevzdělanec – ale Tys to neslyše-
la, tak před Tebou se neshodím), ve kterém přibývalo
kiksů a ubývalo nástrojů, až nakonec zbyl možná jen
dirigent (ten slyšet moc nebyl), jestli se zrovna nešel
oběsit. Nádherně to člověka naladilo na vnímání. Diva-
dýlko je pěkný, dýchá z něho nostalgie minulosti (tím
nemyslím vytesané srpy a kladiva jako v některých ji-
ných sálech), jen by asi byly problémy s nejevištními
produkci do alternativních prostor. A organizace
docela funguje – ono opravdu stačí jen málo.

A co jsme tu viděli? Jména souborů Ti moc neřek-
nou, tak spíš stručně. Už není pravda, že ve Východo-
českém kraji je na přehlídce osmdesát procent Jesliček.
Schopných a fajn souborů je tady opravdu hodně. A je
celkem jedno, jestli vezmou divadlo tradičněji pojaté,
napíší si vlastní scénář či přivezou extravagantní uje-
tinu. Terezce se asi nejvíc líbila napůl loutkářská ver-
ze „Carmen“ (ty sukně...) a jesličkový „Drak“ se sro-
zumitelným příběhem a hravou stylizací (a ten An-
dřej...) – navíc tam zná spoustu lidí z šumperské dílny.
Se zaujetím sledovala i ve slovech hodně nesrozumitel-
nou ale vizuálně zajímavou aztéckou poezii s názvem
„Tanec žívlů“. Moc ji nepotěšilo druhé představení
z Jesliček („Všichni čekali něco jiného“) – tam brala
jen jednotlivosti – a vyloženě odmítla Morgensterna
(„Šibeniční písně“). Vůbec mám pocit, že (asi jako nor-
mální divák, tak co se divím) reaguje víc na věci, které
nějaké „divadlo či podívanou“ doopravdy přinášejí, kde
nejde o umělou navixovanou konstrukci. Proto brala
i dost depresivní „Dům lásky“, přestože z něj odmítla
kreslit obrázek. „Bláhový čas“ se jí líbil jako příběh,
navíc to bylo první představení poté, co jsme přijeli,
takže když divadlo dýchne...

Kostlivce přímo jsem nepotkal (i když v tom diva-
delním slova smyslu k němu nemělo poslední předsta-
vení „Zvěstování panně Marii“ daleko – Terezkou vyslo-
veně nudilo), ale jeho vzhled, respektive jeho malá nad-
měrná hmotnost a absence tuku mi začaly být docela
sympatické, takže jsem se rozhodl, že trochu odtučním
svoje tělo (i když – měli tu vynikající – jak symbolické
na „Kostlivci“ – utopence a chleba se škvarlama, tak
nevím).

Přestože se říká (zejména teď před volbami), že oži-
vovat kostlivce by se nemělo, v tomto případě jde
o světlou výjimku. Pozdravuje Tě babička a až přijedeš,
tak prý dědeček udělá fleky.

Mám Tě rád a líbám Tě, Tvůj K.

P.S.: Tereзка Ti přibalila pár obrázků z představení, tak
je příkládám.

POROTA UDĚLILA TYTO CENY:

- **souboru Tak co? ZUŠ Chlumec nad Cidlinou**
za výrazný posun v tvorbě (Kuřátko Tinka)
- **Tereze Pyciakové a Vojtěchovi Všetickovi**
za herecký výkon v inscenaci Čtvero (My tři, ZUŠ Žamberk)
- **Mirce Venclové**
za herecký výkon v inscenaci Tygr, mnich a šakal; Strom, kráva a cesta a Mirka (Divadlo Jesličky, ZUŠ Na Střežině)
- **souboru Záchvat, ZUŠ Na Střežině**
za výtvarné pojetí loutek a práci s nimi v inscenaci Naděжда
- **souboru DNO Hradec Králové**
za osobité pojetí inscenace Oslík
- **Jindrovi Pevnému**
za scénografii k inscenaci Slon (C Svitavy)
- **Karlu Šefrnovi**
za hudbu k inscenaci Slon (C Svitavy)
- **Olze Strnadové**
za scénografii a hudbu k inscenaci Můj kocouří deník (Očka, ZUŠ Žamberk)
- **souboru Očka, ZUŠ Žamberk** za loutkohereckou práci v inscenaci Můj kocouří deník
- **souboru DdDd ZUŠ Děčín**
za inscenaci Bylo, nebylo
- **zvláštní cenu souboru DNO Hradec Králové**
za inscenaci Revue.

Krajská loutkářská přehlídka

...se konala v hradeckém Divadle Jesličky 5.-7. dubna 2002 a byl to v kraji obvyklý maráton: 16 představení od páteční noci do nedělního poledne. Byl to však maratón, při němž se téměř zázračně našlo dost času nejen na setkání s přáteli, ale i na analytické popovídání si se soubory o jejich inscenacích, pro něž (až na drobné výjimky) motivací nebylo předvést jaký že jsem odborný pašák, nýbrž hledat, poznávat, učit se.

Přehlídka měla ve východních Čechách obvyklou vysokou úroveň, geografické zastoupení od Svitav přes Chlumec nad Cidlinou až po Děčín, věkový rozkmit hrajících od devíti do nespočetna (to kvůli taktu) let a spektrum od marionetové tradice Začarovaného lesa (Martínek TJ Sokol Libáň), spodkovkové klasiky Kačátka (Loutková scéna Smiřice), stolečkové Princezny na hrášku (Kája, ZUŠ Na Střežině Hradec Králové), či rakvičkárenských Drobných etud (Dramatická školička Svitavy), přes intelektualizující experiment Našeho Dona Quijota (Fakariáti, ZUŠ Vysoké Mýto) až po formální experiment Carmen (ZUŠ Na Střežině).

Zbývá šest inscenací, které porota navrhuje či nominuje na Loutkářskou Chrudim a o které si jistě zaslouží být zmíněny podrobněji.

TAK CO? ZUŠ Chlumec nad Cidlinou:

O lakomé Barce

Přinutit diváka, aby se odtrhnul od zažitého vnímání Lakomé Barky v podání Jana Wericha je velmi, velmi obtížné. Mladému chlumeckému souboru, jenž se začíná stavět na vlastní nohy, se to poměrně úspěšně daří. Především tím, že hraje Barku tak, jak ji cítí, tedy i tro-

chu jako hru o tom, jak hrají Barku. Tyto zcizující momenty jim pomáhají zbavovat se tíže celistvého "dramatického oblouku" poměrně pevně provázané Werichovy prózy.

Zbavit se ho úplně je však téměř nemožné, což ukazují některé odnikud či nikam nevedoucí nitky, vzniklé krácením a zejména odstraňováním vyprávěcího partu. Tak např. úplně zanikne rekapitulační význam závěrečného konstatování, že Barce narostly přes noc dvě boule (tu prvou, způsobenou pádem z učitelovic okénka nám totiž inscenátoři nesdělili). Jiné nepřesnosti či oslabení vazeb struktury textu pak vznikly následkem zjednodušení v jevištním provedení. Jak může Kubát poznat v Barce, schované v pytli, zloděje, je stejně nejasné, jako jak může učitel vidět v kolouchovi, schovaném v pytli, jednoho z žáků sedících v lavici. Potlačen je motiv červenky, odůvodňující to, že Barka požádá učitele o zakopání prasete - a tím znejasněna i celá učitelova lest.

Je tu však i řada dobrých řešení. Hezký je nápad s prasaty - nafukovacími balónky (to se to panu učiteli vráží hřebík do hlavičky!). Dobrý je i princip proměňovatelného leporela před nímž deseticentimetrové pidi-marionetky na drátě (špejli?) hrají. Funkční je i řešení učitelových dětí kolektivní loutkou. Je naděje, že dlouholetá práce Romany Hlubučkové přivede v Chlumci na svět nový samostatný soubor. Přesto, že má k dokonalosti ještě kousek cesty před sebou, podařilo se souboru vytvořit zábavnou, inteligentní, příjemně hravou inscenaci, která by mohla udělat radost divákům závěrečné loutkářské pouti 51. LCH, na níž ji porota tímto doporučuje.

C Svitavy: Slon

Indie, ó Indie! V té Indii se narodil slon, jemuž se moc nechťelo pracovat, a tak se rád nechal ulovit a odvézt do té krásné, bohaté Evropy, kde se jen prochází po zahradách... Jenže v Holandsku se ukázal být moc velký i koupil ho Němec, jemuž však slon rozbíjel porce-

lán, a tak se rozhodl přivést ho k smrti a prodat do sbírek J. W. Goetha. V muzeu si sloni kůže povídá s hlídačem o osudech lebký hlídačova dědečka a vyjádří touhu před smrtí se přeci jen vrátit do Indie. Cestou však kůže umírá a na místo ji přiváží hlídač. Jaký byl, tak i žil...

Céčko, ó Céčko! Vynikající muzika (tentokrát s navištickými verši) a muzikálnost. Nápaditá, funkční a pohledná scénografie - obrazy tvořící dynamické pozadí i plošný sloni, ptáci, hadi a lidé (byť - doufejme - zatím ne zcela uspokojivě hrající co subjekty). Autentické osobnostní herectví prakticky všech sedmi protagonistů obměněného souboru. Zajímavá (byť zatím asi ne vždy zvládnutá) práce se světlý.

Problémy, ach problémy! Ty hlavní jsou dva:

1. dramaturgicko-režijní. I když asi nebudeme chtít po poeticky rozbíhavém textu dramatickou stavbu (a už vůbec ne od Céčka "doslovnost"), potřebovali bychom alespoň zřetelnější směřování a režii zdůrazněné akcenty tématické, jež by nás udržovaly v napětí. V tuto chvíli má větší místo a význam expozice rodinných a sociálních vztahů čerstvě narozeného slona, než to, co vlastně slon chce, oč mu jde a jak a proč to dopadne. Motiv lenosti je lehce nadhozen, na dlouho mizí, bez usouvzažnění k ostatním motivům a dějovým faktům se na chvíli zas vynoří a nikdy neuzavře. Trochu bezvýznamně vyznívá smrt slona. Trochu nejasná je funkce epizody hlídačova dědečka. Trochu slepá je koleje pana Goetha. Trochu pro sebe jsou ptáci (jakkoli roztomilí).

2. režijně-loutkoherectv. Postavy loutkami prezentované vnímáme spíše jen jako označení postav (já jsem slon, já jsem německý sloužící...) než jako jednající subjekty. Výsledkem čehož je (krom upovídání části holandsko-německé) nedostatek našeho ztotožnění především s hlavním hrdinou a tím také snížený zájem o to, jak dopadne.

Samozřejmě! Céčko má šarm, který to vše dokáže zakrýt. Ale má také na to, aby nic zakrývat nemuselo. A má tři měsíce, takže se dost možná - jako obvykle - budeme na LCH divit, jak se nám to "pořadí" zamíchalo. I kdyby však ne, stojí inscenace Slon už v tuto chvíli za vidění - a tedy i za navrzení do širšího výběru na 51. loutkářskou Chrudim. Porota tak činí.

DNO Hradec Králové: Oslík

Oslík je pokračováním "seriálu" inscenací Dna na principu provokativních parafrází známých příběhů, pohádek, mýtů... obrácených naruby většinou v pointě. Tentokrát jde o příběh oslíka, který musel tak dlouho vozit děti, až je začal nemít rád, a když pak jednoho dne požádal jeho a jeho kamaráda volka o přístřeší jakýsi manželský pár a v chlévě se jim narodilo děťátko, kvůli němuž dal tamní vládce vyvraždit všechna nemluvnata, osel byl šťasten - už nemusí vozit děti.

Tuto anekdotu rozehrává dvojice herců před orchestrem sedícím za nimi pomocí hadrového manekýna osla, k němuž se později přidají i další tři zmíněné postavy - a rozehrává ji s úspěchem. Nejen díky tomu, že tento druh černého až drastického humoru je momentálně žádán, nejen díky již vypracovanému stylu souboru, ale

i díky dynamice, napětí i poměrně přesnému herectví a loutkoherectví.

Diváci se smějí - anekdota plní svůj účel. Ale přeci jen bych tu přivítal - při zachování všech parametrů anekdoty, v čele s její zábavností - hlubší význam na jejím dnu. Neb jsou anekdoty, při kterých se jen zasmějeme - a nic. A jsou anekdoty, při kterých se zasmějeme - a ještě něco zůstává. A dno už vícekrát (v Rychlých šípech, Báji, Rybstory...) prokázalo, že má i na ty druhé.

Ale možná, jde jen o akcenty a vyváženost jednotlivých motivů: kdyby loutkový oslík víc existoval jako jednající subjekt, s nímž se můžeme solidarizovat, kdybychom opravdu důrazně pocítili nesnesitelnou namáhavost, ba otravnost jeho práce, kdyby tolik nedominovalo chtě nechtě silné téma betlémské, kdyby...

Buď jak buď desetiminutová drobníčka zaujala natolik, že ji porota navrhuje do širšího výběru 51. loutkářské Chrudimi.

OČKA ZUŠ Žamberk: Můj kocouří deník

Čtyři dívky, jeden chlapec a jejich vedoucí si vybrali několik epizod s oblíbené knihy Jiřího Koláře, spojených tématem postupného poznávání světa (broučci, žížala, jak vylézt na strom, jak prolézt plotem...), jež vyústí do setkání s maličkou hladovou Kiki, již Modroočko předává své znalosti, a do závěrečného kočičího koncertu na střeše.

Pozoruhodná funkční scénografie s řadou okouzlujících "udělátek" a fórků je založena na dvou plánech: ze zmenšeného modelu zahrady (u něž Modroočko vždy formuluje své poznání, čím zároveň evokuje formu deníku) je vždy "vyňat" zvětšený detail (strom, křoví, plot, sušák prádla), na němž pak zhruba desetileté děti hrají látkovými manekýny koček a kocourů - a budiž vyzdvihnuto: hrají loutkářsky příkladně. Ve významech i v tvaru přesné loutkoherectví s citem pro detail, dokonce i v synchronizaci, kdy dva páry koček vede po třech vodičích, bylo nejlepší ukázkou práce s loutkou na celé přehlídce.

Zvláštní, nevykalkulovaná dětská něha jdoucí z malých herců, z písniček i scénografie je korunkou toho všeho, svědčí o kvalitě a hloubce pedagogické práce skryté za celou tvorbou. Divák divadelního představení, jenž nemůže být u celého procesu složitě a náročně pedagogicko-umělecké práce, nemůže ji zahlédnout jinak, než skrze inscenaci. Jen dobrá pedagogicko-umělecká práce může u dětského souboru přinést dobrou inscenaci. Výsledek v podobě kvalitní inscenace se však také podařit nemusí - jak už to u umění bývá - a zmíněnou práci to nijak nesnižuje. Tady se však příkladně vydařilo obojí. To, co baví diváka a sděluje mu něco, je hra bavící i hrající děti. Snad nejlepším příkladem je hned úvodní boj kocourka s ubrusem a talířem, vystihujícím skvěle klučičí mentalitu. Děti vidí, slyší, cítí sebe navzájem i nás - diváky a jsou herecky tvárné. Vyvrací bonmot, že děti a psi na divadlo nepatří. Inscenace je na hony vzdálená zneužívání roztomilosti dětí - je důstojná vzhledem k dětem i dospělým.

Problémy či mezery jsou hlavně v dramaturgii a režii. Především nejsilnější a nejlépe tvarované a tedy i nejpůsobivější téma - téma opuštěnosti a samoty Zelenočky přichází brzy po začátku a ničím ani rovnocenným již není dostiženo; i téma co je to mít rád vyznívá spíše verbálně.

Nejvíce však chybí celkové směřování jednotlivých příhodiček a jejich završení. U Koláře je jím založení vlastní rodiny a zplození dalších kočičích dětí, v inscenaci jen překrání všech nabytých pouček Kikině a následný, ve funkci poněkud nejasný závěrečný kočičí koncert. V důsledku toho celek působí dojmem určité neukončenosti, nenaplněnosti, charakterizované posledním zápisem Modroočkovým: "Zítřka je taky den". Mohlo se skončit včera stejně dobře jako zítřka.

Klady inscenace však vysoko převažují nad nedostatky. Můj kocourův deník je nejen příjemným pohledem, ukázkou práce s dětmi, ale i inspirativní přehlídkou nápadů, neotřelých postupů a originálních řešení. Proto ho porota navrhuje do širšího výběru 51. loutkářské Chrudimi.

DdDd ZUŠ Děčín: Bylo, nebylo

Pod tímto názvem uvádí soubor starších dětí dvě pohádky volně spojené písničkovým rámcem.

Ta prvá - rumunská lidová pohádka Jak kvůli vajíčku šel kohout na zámek - vypráví o dědečkovi, kterému se zají kaše a zachce vajíčka. Protože má jen kohouta, ten mu jde na zámek pro vajíčko, kokrháním probudí a popudí císařský pár, má být utopen, vypije však rybník (?), upálen, uhasí však pec vypitou vodou a nakonec se úspěšně vrací.

Inscenace nese s sebou určitý handicap své předlohy, nepřilíhají soustředěné v ději i v tématu, které také v inscenaci poněkud zanikají a nedávají příliš možností k jednání. I práce s loutkami (dlaňovými slepicemi a kohoutem) má ještě rezervy jak v stylizaci, tak především v dohledání přesnějších významů pohybové akce.

Druhá pohádka - Hebe, hebe, hebere - je inscenátorům pevnějším základem. Pohádka bratří Grimmů ve zpracování Milady Mašátové a úpravě vedoucí souboru Jany Štrbové prolíná známý příběh o kahanci (v jiných zpracováních křesadlo) s příběhem potulného loutkáře, který je násilím odveden od svých loutek do války. V ukázkě umění loutkáře Matěje se hraje marionetami, heberkové jsou skvěle zvládané maňásky, zbytek hebecký.

Pokus najít tematický svorník obou plánů v touze po svobodě je chvályhodný, ale k jeho dotažení ještě kousek zbývá: v úvodní ukázkě z Matějova marionetového repertoáru není dostatečně akcentován; proč Matěj naznačí snahu vrátit se k loutkám jen po první bitvě? proč k nim nezaujme žádný vztah po propuštění z vojny? proč se k nim nenavrací ani po uzdravení rukou?

Za dořešení by stálo i několik dalších motivů: zdůraznit podíl krádky na křivdě učiněné Matějovi; proč jsou heberkové od začátku k Matějovi tak vstřícní (to nejsou jen obyčejní sluhové poslušní svého pána - jsou to skuteční přátelé)? a je pak přijatelné zahodit s kahan-

cem zpátky do propasti?

A otázkou zahrnující celé Bylo, nebylo je i důvod pyžamového kostýmování: celek není nocí, spánkem, sněním či čimkoli dalším s pyžamem spojeným nijak určen a dílčí situace s ním spojené (probuzení císaře a císařovny či unesení krádky a krále za noci) mají vskutku jen dílčí význam.

Největším, drobné nedostatky zastíňujícím zážitkem celé inscenace je však autentický herecký a loutkoherecký výkon (zejména všech dívek), podmanivá hudebnost, dobrá scénografie, výborný temporytmus a především energie, která z celé inscenace vyzařuje. Tři měsíce, které zbývají do LCH mohou leccos změnit. Děti rostou rychleji, než se zdá, mívají větší problémy s fixací, bývají emotivně labilnější, inscenace se jim může omrzet... Na druhé straně je to však i dost času k tomu, řadu věcí pozměnit, dopracovat - a třeba i tím zachovat strhující náboj, který dnes inscenace má.

Na krajské přehlídce v Hradci Králové šlo o nejučenější loutkářskou inscenaci, proč ji porota jednomyslně nominuje k přímému postupu na 51. loutkářskou Chrudim.

DNO Hradec Králové: Revue

Po slovníkové definici revue se nám od pětice mladice a pětice mladíků dostane revue: pásma básní, písni, hudebních, pohybových, loutkářských, quasi- a paraloutkářských čísel, ba i diapozitivového hororu. Je to recesně mystifikační pásmo s parodickými prvky, jehož materiálem jsou kulturní a pseudokulturní moderní a módní mýty, manýry a klišé naší doby, jimiž se inscenátoři na jedné straně baví a na druhé straně je demaskují a zesměšňují. Někdy jde o asociace či krátká spojení v oblasti slova a obrazu, jak je tomu třeba u Ikara - okřídleného autobusu, který se zřítí po přiblížení slunci-baterce, která jej oslní. Jindy slyšíme pozoruhodné verše založené na vícevýznamovosti slov či zdánlivě jen na obrácení situace, jako v básni o rohlicích, čekajících ve frontě na lidi, jež v sobě skrývá až existenciální pointu o čekání na vykoupení - to vše v recitaci rapového střihu, jak ji známe z inscenací pražského Vpředu z dob, kdy mnozí herci Dna ještě ani nebyli na světě. Postmodernismus tu není jen prázdnou formou, ale i obsahem a zároveň objektem hodnocení. A především je to výborná zábava.

Její prvou předností je, že je autentická nejen v provedení, ale hlavně ve vztahu k inscenátorům, je to na první pohled vyjádření světa a jejich vztahu k němu jejich očima, v jejich citění. Jsou sví a přitom neztrácejí kontakt s divákem, není v tom svévole ani naschvál.

Další předností této revue je kvalita "řemeslného" zvládnutí všeho, co se předvádí. Básně obstojí jako básně, které by bylo milé moci si přečíst, písni by bylo příjemné slyšet jako samostatný recital šansonů a hudební čísla jako samostatný koncert, stejně by obstály i kreace pohybové a taneční či prvky loutkářské. Všichni jsou velmi přesní, ukáznění, sehraní a zároveň tvární a uvolnění. Je tu vidět spousta poctivé, pečlivé a promyšlené - leč neupachtěné - práce.

A její předností hlavní je, že je chytrá: pořád je o něčem, ač na povrchu se může zdát jako pouhá "bžunda". Je ukázkou toho, že často zneužívané pojmy jako absurdita, nonsens, paradox neznamenají vršení nesmyslů, jež jsou jen přímým otiskem autorova vnitřního zmatku životního i uměleckého, neukázněnosti a neschopnosti tvořit a vybírat záměrně. A je vcelku jedno, jestli umělec to všechno činí do značné míry racionálně, či zda jde o spontánní a intuitivní umělecký čin, podložený talentem a vnitřní kontrolou. Měřítkem je výsledek.

Dno je typické multikulturní společenství mladých lidí, pro které je jejich umělecký projev způsobem života. Jejich ideálem není co nejpřesněji naplňovat ten či onen kánon, zapadat do toho či onoho šuplíku, nýbrž vyjádřit co cítí, co je zajímá a co je baví prostředky, které se jim k tomu zdají nejvhodnější. Tak, jak to ve skutečném umění bývá.

Místo hradecké Revue je kdesi mezi několika oborů. Rozhodně to není v pravém slova smyslu loutková inscenace. Loutkovost pro celek určující není. Jinými slovy: kdybychom vypustili ta čísla, v nichž se předmět-objekt stává jedním subjektem, Revue by mohla existovat i nadále.

Ale rozhodně by v této podobě těžko vznikla, nebýt loutkářského myšlení party Dna, obohaceného o daleko širší spektrum současné divadelnosti. A v tomto smyslu je vskutku inspirativní právě pro loutkáře. Její **navrzení na 51. LCH coby inspirativní inscenace** odráží snahu po pokud možno přesném odborném pojmenování reality - a venkoncem i snahu o eliminaci osočení souboru z nedostatečné loutkovosti, jež se zajisté objeví. Inteligentní čtenář jistě pochopí, že nejde ani o 2. ligu (naopak), ani o vylučování z oboru (naopak), leč o přesnost a spravedlnost (jsou-li v lidských silách). Díky stejnému statutu měla v minulosti LCH možnost vidět tak vynikající inscenace jako ...jako pel svitavského Céčka, Pět variací na další pohádku pro Františku či Sežrané spisy bechyňských Tatrmanů nebo Podobiznu plezišského Rámusa.

Hradecká Revue je oborově téměř nezařaditelná. Jsou tu prvky loutkového divadla, výtvarného divadla, šansonu, ba i dadaisticky pojatého "neviditelného divadla"... ...a inscenátoři sami žertem uvažují, zda by díky diapozitivové sekvenci neměli usilovat o festival filmový. Dokud nebude vytvořena přehlídka postmodernistických revue, nebude patřit nikam. Snad jedině na Šrámkův Písek, definovaný jako přehlídka netradičního autorského či mladého divadla - protože toho všeho je tu vrchovatě. Protože se soubor nemůže zúčastnit krajské postupové přehlídky na Šrámkův Písek, dovoluje si jej porota krajské loutkářské přehlídky v Hradci Králové (Jaroslav Ipser, Jan Merta, Luděk Richter, Daniela Weissová) **doporučit k postupu na Šrámkův Písek** s tím, že Revue bude s největší pravděpodobností patřit k tomu nejzajímavějšímu, co se zde objeví.

Luděk Richter

Víkendový maratón v Jesličkách

Stalo se již téměř tradicí, že východočeská regionální přehlídka bývá nabitá. Bylo tomu tak i letos. Viděli jsme celkem šestnáct (z osmnácti přihlášených) představení loutkářských souborů z Pardubického kraje, Královéhradeckého kraje a z Děčína (a bylo dobře, že děčínský soubor projevil zájem zúčastnit se právě naší přehlídky - ale o tom viz dále). Pro nemoc v souboru se bohužel musel omluvit LS BODI z Jaroměře (byl přihlášen s inscenací původní hry Jany Dvořákové Pohádka z temného hvozdů) a nemohli jsme vidět ani Lenku Košťákovou z Jeslíček s večerníčkem pro dospělé O neposlušných kůzlátkách, protože právě absolvovala zkoušky na DAMU.

V Divadle Jesličky v Hradci Králové jsme se letos sešli už v pátek večer, a tak se během víkendového maratónu (5.-7.4.) našlo i nezvykle dost času na diskuse s odbornou porotou, které předsedal Luděk Richter a jejímiž členy byli Dáda Weissová, Jarda Ipser a Honza Merta. Měli jsme se příjemně i díky vzorné péči "jesličkářů" - péči technické i kuchařské a vlastně i zásobovací, protože stále bylo co jíst a pít a přitom nás bylo víc než dost.

Zajímavé (i když nikoliv nové) je, že převážná většina inscenací vznikla na půdě zájmových uměleckých škol a je jistě pozitivní a inspirativní sledovat práci pedagogů a také postupný vývoj schopností jejich svěřenců, neboť v řadě případů vidíme, jak nám rok od roku vyrůstají - nejen fyzicky, ale i „loutkářsky“. Je tomu tak již několik let a je velmi potěšující, že někteří absolventi „zušek“ pak u loutkového divadla nadále zůstávají. Pravidelně se setkáváme s výsledky pedagogické a divadelní práce Oliny Strnadové (Žamberk), Romany Hlubučkové (Chlumec), Jany Mandlové (Svitavy), Ireny Truhlářové (Vysoké Mýto), Jirky Polehni a Jolany Brannyové (Jesličky Hradec Králové).

U Olinky obdivuji, jak dokáže i se začínajícími dětmi vytvořit působivý divadelní celek, aniž by s nimi jakkoliv manipulovala - na jedné straně vidíme ukázněnost, řád a jejich plné soustředění, na druhé pak i svobodu a volnost, s níž se projevují. A cítíme především také vztah mezi Olinou a dětmi - laskavost, důvěru, partnerství... Cítíme to vždycky - ať už je Olina s dětmi na jevišti jako jedna z nich, či jen jako hudební doprovod stranou na kraji scény. To všechno dohromady zprostředkovává divákovi emotivní zážitek, pro který rád přehlédne, když se něco z hlediska divadelního tvaru tak úplně nepovede. Letos jsme viděli dvě představení. Prvním z nich byl *Můj kocouří deník* podle knížky Jiřího Koláře Z deníku kocoura Modroočka (úprava, režie a scénografie Olina, hudba Olina a Karel Šefrna). Odehrávalo se na dřevěném soklu: nejdříve jsme uviděli plochu zahrady s domečkem, ploty a dalšími prvky, která fungovala při „psaní deníku“ a postupně se otáčela tak, jak se nám ty které prvky objevovaly zvětšené pro jednotlivé scény - setkávání se Modroočka s dalšími kočkami, poznávání světa až k zařazení se do kočičí společnosti. Všechno velmi přesně reflek-

tovaly písničky. Loutky koček byly hadrové a další "potvůrky" vyskytující se v zahradě droboučké, jednoduché. Přestože v této inscenaci hrály poměrně malé děti, byla jejich vybavenost velmi dobrá – jak ve slovu a písni, tak v přesné animaci loutek. Snad by se dalo vytknout jen to, že scéna, která vyznívá nejsilněji (setkání Modroočka se Zelenoočkou) se odehrává hned na počátku a nic už ji pak nepřekoná. Ale i tak – klobouk dolů! Druhé představení nazvané *Čtvero* hrála Olina společně s dvěma nejmenšími dětmi (kolik jim tak může být – osm, devět?) a čerpala z knihy Jiřího Kahouna *Ze zahrádky do zahrádky*. Viděli jsme čtyři drobné příběhy vážící se k ročním obdobím, provedené jednoduchými prostředky – drobnými loutečkami na "scéně" z vlastních těl, s písničkami. Celek nese všechny atributy Olinčiny práce, o nichž jsem psala výše. Pokud bychom chtěli představení hodnotit z hlediska výstavby a gradace, pak by mu bylo možné vytknout, že nesilněji vyzněl první příběh jarní. Ale i tak jsme si užili.

U dětí Romany Hlubučkové ze ZUŠ v Chlumci nad Cidlinou jsme zvyklí na dobrou mluvu a vůbec kultivovanost jejich projevu. Tak tomu bylo i tentokrát. Setkali jsme se s dvěma představeními souboru „Tak co?“, jehož členy jsme už párkrát viděli. A je třeba říci, že svoji praxi nezapřou. Inscenaci hry Josefa Křešničky *Kuřátko Tinka* si děti upravily, výtvarně vybavily i režírovaly samy (za supervize Romany, pochopitelně). Hrály s maňásky nad paravánem, s divadelně vypointovanými situacemi. Snad jen méně razantně, než by zvolený druh loutek vyžadoval. Také plošné rekvizity (kost, vajíčko) práci s maňásky moc nepomohly. Ale v každém případě nás potěšily. Stejně tak i druhým představením *Lakomé Barky*. To odehrála dvě děvčata na stole malinkými marionetkami v dekoraci – lepopřel. Nachly nás loutky prasátek – před námi nafouknuté růžové balónky s namalovaným rypáčkem, očima a ušima. Opět úprava, režie a scénografie kolektiv. Bylo to vtipné, vypointované (jak nádherně vyšlo například bodnutí prasete!) a hlavně své, což nás donutilo zapomenout na charakteristickou interpretaci Jana Wericha i známý loutkový film.

Bruncvíkové z Dramatické školičky Svitavy nám předvedli *Drobné etudy*. Už sám název hovoří za všechno – šest minipříběhů, jejichž společným jmenovatelem byla práce s maňáskem. S ním začínali, učili se a jistě hodně pokročili. Zajímavá ukázka práce. Pokud bychom ovšem chtěli celek hodnotit z hlediska parametrů divadelního představení, pak je stále ještě na čem pracovat: na razantnější a přesnější práci s maňáskem a rekvizitou, ale i na výstavbě a pointování situací a odstranění zbytečných slov.

Přiznám se, že ač mám vlastní děti, neodhadnu obvykle věk jiných. Ale snad se příliš nepletu, když se domnívám, že představení, k nimž se dostávám nyní, hrály už děti o něco starší. Tedy – děti! Abych je neurazila – spíš slečny a mladí pánové. Z líhně Jirky Polehni jsme zhlédli dvě představení. Soubor Kája, ZUŠ Na Střezině předvedl (tedy vlastně předvedla – Karolí-

na Rozsivalová) variaci na Andersenovu *Princeznu na hrášku* (úprava a režie Jirka, scénografie Jirka a Karolína, hudba Karolína). Kája přichází se scénou z kartonu na zádech a ptá se nás, jestli víme, kdo je. Dozvídáme se, že je královna. Rozevírá na stole scénu a malými marionetkami odehrává příběh o tom, jak chtěla oženit syna s pravou princeznou – to je ta, která se nevyspí na hrášku. Nakonec prince dostala ta nejhorší satírie a královnu vyhnala. A ona teď chodí po světě a příběh vypráví. Sledujeme kultivovaný projev. Loutky to Kája moc neusnadňují, protože samy nestojí a tak když s nimi vede dialog, musí je držet. Některé střihy mezi jednáním postav tak nejsou zcela ostré. Také temporytmus je trochu pozvolnější, než by měl být. Ale to je možná ovlivněno tím, že herečka hraje s čerstvě vymknutým kotníkem. Pro soubor Záchvat pak Jirka Polehňa upravil povídku *Naděжда*, pod níž je podepsán fiktivní autor N.I. Petuchov, ale zřejmě jde o povídku Gogolovu (režie Jirka, scénografie kolektiv, hudba Monika Janáková). Musím se přiznat, že pro mne inscenace byla nesmírně silným emotivním zážitkem – bohužel, ne včetně samotného závěru, takže katarze se nedostavila. V samotném začátku se za znění pro ruské prostředí charakteristické hudby vynořují ze tmy jeviště světla svíček, které herci donesou na rampu, jejímž středem je ikona a která rámuje scénický prostor, tvoří jakoby středu domu. Pod ní v pozadí jsou na stupních vymezeny dva hrací prostory. Hraje se loutkami voděnými zezadu, s rukama na tyči, při práci s rekvizitou občas zafunguje „živá“ ruka vodiče. Každá loutka má několik vodičů – jsou oblečeni v černém, vidíme jen ze tmy vystupující soustředěné obličej. Animace loutek je výborná, zvukový plán přesný – ani nedutáme. Sledujeme příběh dvou rozverných studentů teologie, kteří se ocitnou v rodině, kde je nejmladší dcera (či celá rodina?) v noci vlčící. Když je (údajně?) zabita lovci, má se jeden ze studentů modlit tři noci nad její rakví, aniž by se na ni podíval. Nevydrží, podívá se, zestárne a – najednou ho „schlamstne“ rakev a ozve se vůči druhému studentu: teď jsi na řadě ty. A konec. A já si připadám ochuzená, že mi není jasné, co a proč se stalo. A jaký to má smysl. Jirka při diskusi říkal, že to má být o tom, že každá sranda jednou končí. Ale mně (a vím, že nejsem sama) ten rychlý konec byl nějak málo. Moc bych si přála, kdyby s tím ještě něco udělali. A ještě poznámka – v závěru diskuse na ně kamarádi praskli, že jsou to začátečníci a prvně hrají s loutkou. Nena-padlo by mě to. Všechna čest!

S Mirkou Venclovou, s níž pracuje Jolana Brannýová, jsme se setkali už na loňské přehlídce a už tehdy se všeobecně líbila. Také letos se představila s divadlem jedné herečky s dlouhým názvem *Tygr, mnich a šakal; Strom, kráva a cesta a Mírka*. Je to indická pohádka (úprava Jolana a Mírka, scénografie Mírka, režie a hudba Jolana). Mírka přijde na scénu v dlouhém plášti a vysoké čepici a začíná vyprávět, zpívat a hrát – nejdříve s molitanovou loutkou tygra, který se chytne do klece. Slibuje mnichovi, že ho nesežere, když ho vysvobodí z klece. Mnich mu uvěří a tygr ho chce sežrat.

Kráva, strom i cesta jsou názoru, že za dobro nebývá odpláceno dobrem a že to mnichovi patří, když tygrovi naletěl. Nakonec mnicha lstí zachraňuje šakal a tygr opět končí v kleci. Také mnich s krávou a šakalem jsou molitanové loutky. Ale jinak v sobě Mírčin plášť i čepice skrývají překvapení: obrácením čepice tu máme strom, z rukávu pláště se vysouká cesta... Je to představení ve všech složkách čisté, nápadité, se smyslem pro budování celku. Snad mohla být ještě pregnantněji sdělena filozofie příběhu a zřetelněji proveden šakalův zámer přelstít tygra a zavřít jej opět do klece. Druhou inscenací Jolany a 3. ročníku II. cyklu ZUŠ pak byla *Carmen* - projekt ambiciózní a nadmíru odvážný. Hraje nám šest děvčat oblečených v nádherných červenočernobílých kostýmech (všechny jsou přece Carmen!), v bílé scéně tvořené látkovými (jakoby krajkovými a vyšívanými) paravány. Hrají malými maňásky a další směsicí nejrozličnějších typů loutek, hrají i „živě“, tančí, zpívají. I výběr a použití hudby je odpovídající. Ale v tom množství prostředků a nápadů nám poněkud uniká příběh i postavy samotné. Že je to o tom, že chlapi jsou jen loutkami v rukou žen, jsme si také spíše domysleli, než že by to bylo výrazně provedeno. Ale tvůrkyně vědí, že mají před sebou ještě kus práce a já doufám, že jejich *Carmen* uvidím ještě jednou, až ji dodělají.

Fakariáti, ZUŠ Vysoké Mýto předvedli v úpravě a režii Ireny Truhlářové Cervatesova Dona Quijota pod názvem *Náš Don Quijote*. Základním materiálem scény a loutek bylo dřevo – štafle s vrtulí jako větrný mlýn, skrz ně položená dřevěná deska, na níž se hrálo a která se (proč?) občas přesouvala tu víc doprava, tu doleva. Hrálo se i okolo, loutkami z hrubého, jen částečně opracovaného dřeva, z rozštípaných špalků. Mladí lidé působili na scéně příjemně a jistě věděli, co hrají a proč, jaké si v příběhu našli téma. Jen to tak docela nešlo přes rampu. Přiznávám, že jsem trochu tápala, protože jsem ztrácela nit příběhu a chvílemi jsem se přistihla, že sleduji jenom vnější formu a nikoliv obsah, téma. Při diskusi s porotou jsem si ověřila, že jsem nebyla sama, kdo to takhle vnímal (nebo nevnímal?).

Ve výčtu souborů „zušek“ se dostávám k tomu, který byl u nás poprvé, protože zdaleka: DdDd ZUŠ Děčín vedenému Janou Štrbovou. A myslím, že mohu napsat nejen za sebe, že jsme byli rádi, že projevil zájem o účast právě na naší přehlídce, protože ji rozhodně obohatil a moc nás potěšil. Děčínští předvedli představení s názvem *Bylo, nebylo...*, což byly vlastně dvě pohádky, které původně vznikly samostatně, ale nakonec je propojili písničkou a předvádějí je i společně (režie Jana s Alenou Pavlíkovou, hudba Jana, scénografie Marcela Sufčáková a Jana). Základem scény je bílý látkový paraván, základem kostýmů dětí pyžamo (v diskusi se posléze hledali důvody, proč – je příliš určující). První pohádka je rumunská a jmenuje se *Jak kvůli vajíčku šel kohout na zámek*. Je o dědečkovi, který, aby nebyl sám, pořídil si kohoutka. Když posléze dostal chuť na vajíčka a zlá sousedka mu je odmítla vyměnit za pytel pohanky, kohoutek mu je opatřil tím,

že přivedl slepičky ze zámku, kde si pak naopak zavřeli slepičku zlé sousedky. Paraván je složen ze spousty záclonek, jejichž odkrytím se objevují jak vypravěčka, tak prostory pro jednotlivé sekvence pohádky. Dědeček, sousedka a král jsou představováni živě, slepičky a kohoutek pěknými pestrými maňásky. Druhá pohádka nese název *Hebe, hebe, hebere* a napsala ji podle pohádky bratří Grimmů Modrý kahanec Milada Mašatová. Komediant Matěj se toulá světem a malými mario-netkami na přenosné scéně hraje lidem Fausta, až je jednoho dne naverbován na vojnu. Se zmraženými rukama je pak odkopnut. Ale dostává se ke kahanu, v němž se ukrývají heberkové, kteří mu nejprve uzdraví ruce a pak plní jeho další přání. Potrestá krále a královnu, kteří ho předtím odkopli. Ti ho chtějí popravit, ale posledním přáním se díky heberkům zachrání a vrací se ke svým loutkám. Kahan ničí, aby nemohl být zneužit. Paraván v této pohádce slouží nejen k vymezení prostoru posunem záclon, ale i ke stínohře (sestup Matěje do jámy pro kahan a první setkání s heberky). Hudba se v inscenaci proměňuje podle vyznění obou pohádek. V provedení pak mají obě pohádky kromě společného výtvarného základu společný především cit pro tempo-rytmus, bezprostřednost a přirozenost hereckého projevu, kvalitní animaci loutek a muzikálnost – opravdu nádherně zpívají! Je v tom všem cit i nadhled a je radost být toho účasten jako divák.

Tím jsem vyčerpala „zušky“. Ale ještě jeden dětský soubor se objevil na přehlídce – Loutková scéna Smiřice s inscenací hry Niny Gurevičové *Kačátko* (režie Jiří Zahálka, výprava Vladimír Leština). Hrálo se spodovými kornoutovými loutkami nad paravánem. Režisér sáhl po výpravě z fundu souboru z období 60. let 20. století, kdy byl dospělý soubor na vrcholu své slávy a slavil leckteré úspěchy. Dnes už se bohužel ukázalo, jak doba běží a jak je text, který tehdy prošel mnoha divadly, zastaralý, upovídaný, mentorský. Jak text, tak i technologie loutek jsou dokladem toho, že tehdy se více hovořilo než jednalo. Navíc vtahování dětí do děje (zachraňují kačátko různým štěkáním, střelením apod.) je už v předloze poněkud mentorské a není snadné se s tím vypořádat. Všechna čest představitelce pasačky, že to celkem přirozeně zvládla. Vůbec děti hrály s viditelnou chutí a byly kultivované. Věříme tedy, že příště bude mít režisér ve volbě předlohy šťastnější ruku a poskytne dětem svobodnější prostor pro jejich tvořivost.

Stálíci přehlídek je už řadu let svitavské Céčko. Letos přivezli inscenaci nazvanou *Slon* (autor Antonín Mareš, úprava Petr Mohr, Blanka a Karel Šefrnovi, scénografie Jindra Pevný, hudba Karel). V Indii se narodí slon. Nechce se mu pracovat, tak se nechá ulovit, protože je mu slíben bezpracný život ve „svobodné“ Evropě. Z Holandska je prodán do Německa, kde začne být na obtíž a chtějí se ho zbavit. Nechají ho stavět dům z porcelánu, aby se při stavbě zřítíl a zabil, což se stane. Ale dál pokračuje jako kůže v muzeu (zřejmě zkušenosť?), která pak také umírá (?). Pan Vaniček z muzea ji pohřbívá a odchází do hor. Je to o nás všech –

“odchází tak, jaký byl jeho život“. Tedy – mělo by to tak být, ale není to až tak zřetelné. Mým prvním nejsilnějším dojmem, když inscenace začala, bylo výtvarno – naivní obrazy indické krajiny, z nich se jakoby vylupují plošné loutky slonů a dalších zvířat. Je silné narození sluněte, jeho poznávání světa až k tomu, že nechce pracovat, a nechá se ulovit. Pak se pro mne příběh poněkud lomí a drobí, sleduji jednotlivé epizody, u nichž se pro mne najednou dostává příběh do pozadí a vystupují filozofické podtexty a já se trochu ztrácím (u kůže pak už docela dost). Přitom vše stále sleduji se zájmem, protože atmosféra (v hudbě, výtvarnu, herectví) je velmi působivá – o to víc mě mrzí, že mi nejspíš něco uniká. Když všechno končí, říkám si, že je to o zrození, životě a smrti. Ale v hlubších kontextech se neorientuji. Přesto pro mne byla inscenace jedním ze silných zážitků přehlídky.

Další velmi silný zážitek mi zprostředkoval soubor DNO Hradec Králové, a to hned dvakrát. Přehlídku zahájil s inscenací *Oslík* (autor Jiří Jelínek, režie DNO, scénografie Klára a Dora Dernerovy, hudba „Strýc Josef“). Je to vlastně parafráze biblického příběhu o narození Ježíška. Odvíjí se od oslíka, který svému pánu vydělával peníze tím, že vozil děti a byl z toho unaven, takže tvrdil, že je nenávidí. Po práci si šel zahrát k příteli volovi šachy. Přišli Marie a Josef s prosbou o nocleh, narodil se Ježíšek. Ale tahle idyla končí “černěhumornou” pointou, kterou nebudu prozrazovat. Konečně – u Dna nic neobvyklého. Ale vůbec to není drsné a neetické, protože je to hráno láskyplně, je v tom vztah k tomu, co dělají i mezi aktéry navzájem.. Oslík a vůl jsou loutky navlečené na ruku (něco mezi rukavicí a maňáskem), děti pak miniaturní hadrové panenky, Josef a Marie panenky o něco větší. Hrají dva herci za doprovodu čtyřčlenné kapely. Celek je divadelně precizně vybudován včetně překvapivosti pointy.

Další lahůdkou, kterou pro nás DNO připravilo, byla *Revue* (autoři Jiří Jelínek+DNO+Jan Kratochvíl, režie Jiří + DNO, scénografie DNO, hudba Jan + DNO). Odvíjí se před námi sled jednotlivých epizod v různých žánrech (komický výstup, horor atd.). Sledujeme hru s předměty (rohlíky), hračkami (auto a panenky) s barevnými kýčovitými plyšáky, které tu snad získávají i duši... Muzika je skvělá a naprosto přesná a ne jeden song nám utkví (například ten o rohlících, jak stojí frontu na vyprodání). Uvědomujeme si nádherně osobité zacházení s klišé. Vypadá to všechno jakoby nic, jakoby lehce nahozená nezávazná zábava – a najednou se v závěrečné (v podstatě tragické) epizodě všechno spojí v jeden celek. (Opět nechci prozrazovat pointu). Je to zábava, které nechybí divadelní kvality, ale které především nechybí také duše.

Na závěr mi zůstala tradice. LS Martínek TJ Sokol Libáň v čele s Honzou Řezníčkem se už roky věnuje pěstování tradičního marionetového divadla. A pamatují doby, kdy to mělo říz, především díky Honzovým mluvičským schopnostem – zvládl řadu postav hry okouzlujícím způsobem odmluvit sám, tak jak to v minulosti činivali kočovní loutkáři. A taky vodění loutek

bylo tehdy na přijatelnější úrovni. Tentokrát použili starý playback a předvedli Schmoranzův *Začarovany les*. Pravda, efekty nešetřili, užili jsme si ohňů, kouřů a svítících očí, ale přišlo mi nějak líto, že už to není to, co bývalo. Ale třeba zas někdy bude!?

A co říci závěrem? Snad jen tolik, že se nám přehlídka opět vydařila a že opět měla velmi slušnou úroveň. Takže nezbyvá než si přát, aby to vydrželo i v letech příštích.

Alena Exnarová
(Převzato z *Loutkáře*)

Viděno s patnáctiletým odstupem

Na výzvu Jana Merty, abych po více než patnáctileté absenci na loutkářských přehlídkách, jichž jsem se dříve ať už jako účinkující loutkář, či „radící“ porotce pravidelně účastnil, pokousím se vyjádřit své dojmy plynoucí z porovnání přehlídek někdejších a nyníější:

A) Co se změnilo?

bohudík:

1. převaha dětí a juniorů mezi vystupujícími,
2. hravost, tvořivost a nápaditost ve většině představení,
3. využití „živé“ hudby a časté zpěvy;

bohužel:

4. málo neškolských loutkářských souborů,
5. absence dětského publika na jemu adresovaných představeních.

B) Co setrvalo?

bohudík:

1. radostná atmosféra přehlídky a nefalšovaná přátelská pohoda mezi jejími účastníky,
2. ochota a obětavost organizátorů přehlídky i domácího personálu,
3. bohatost programu a repertoárové skladby,
4. tradiční přehlídkové vystoupení netradičního Čěčka plné režijních, výtvarných a hudebních nápadů dávajících spolu s hereckým fundamentem souboru a především s mimořádně všestranným potenciálem principála Karla záruku dovedení inscenace do dokonalé jevištní podoby; bez hodnotícího příslovce;
5. konzervativní přístup (nemyslím to hanlivě) tzv. tradičních souborů k repertoáru i k jeho realizaci a současně více či méně zdařilý výsledek jejich poctivého úsilí

a bohužel:

- (těžko řešitelný problém) ke „strávení“ viděného a ke klidné diskusi o něm po patřičném odstupu,
7. vedení diskusí o představeních porotou ve značném časovém stresu bez možnosti náležité přípravy systematictějšího a jednotnější sdělovaného stanoviska poroty, jakož i snad až příliš kategorické prezentování snad až nadměrně subjektivních názorů některými porotci.

(P.S. Je možné, že některé dojmy jsou ovlivněny skutečností, že jsem nebyl přítomen úplně všem akcím.)

Jiří Zahálka

H R O M A D A

BYLO...

CELOSTÁTNÍ FESTIVAL POEZIE WOLKRŮV PROSTĚJOV

Regionální kolo v Hradci Králové, Divadlo Jesličky,

Pořadatelé:

Středisko amatérské kultury IMPULS, Divadlo Jesličky Hradec Králové

Účast:

32 recitátorů, 5 souborů

PŘEHLÍDKA SÓLOVÝCH RECITÁTORŮ

25. - 26. března 2002

LEKTORSKÝ SBOR:

Lenka Chytilová, Tomáš Komárek a Petra Zámečnicková, Rudolf Kvíz,
Řízení soutěže a tajemnice lektorského sboru: Ema Zámečnicková

VÝSLEDKY:

I. KATEGORIE:

Účast 15 recitátorů
(8 kraj Pardubice,
7 kraj Hradec Králové),
do 2. kola postoupilo 8 soutěžících

Postup:

Petra Voplatková, Hr. Králové
Tomáš Hejtmánek, Hr. Králové
Barbora Chybová, Svitavy
Anna Zierisová, Pardubice

Čestné uznání:

Václav Bartoš, Hradec Králové,
(Jesličky, doporučen i jako „náhradník“)
Helena Říhová, Svitavy

II. KATEGORIE:

Účast 15 recitátorů
(7 kraj Pardubice,
7 kraj Hradec Králové)
do 2. kola postoupilo 9 soutěžících

Postup:

Lukáš Dubrovský, Hradec Králové
Svatava Milková, Hradec Králové
Vladimíra Kubátová, Ústí n/Orlicí
Miroslava Venclová,
Pomezí u Poličky

Čestné uznání:

Anita Krausová, Trutnov
Olga Rehnová, Chrudim
Helena Suchá, Jičín

III. KATEGORIE:

2 soutěžící, oba z Hradce Králové

Postup:

Milan Tomáš
Zdeněk Vrága

WOLKRŮV PROSTĚJOV

PŘEHLÍDKA SOUBORŮ

27. března 2002

LEKTORSKÝ SBOR:

Vítězslava Šrámková, Lenka Chytilová, Vítězslav Březka

PROGRAM

Divadlo Jesličky, P. Ovidius Naso: **Slzy heroin**

Úprava a režie: Ema Zámečnicková

*

Docela malé divadlo – Gymnázium Svitavy, Christian Morgenstern: **Šibeniční písně**

Úprava a režie: Radka Oblouková

*

KVARTETO 7x, Gymnázium Trutnov, E. Ionesco: **Úryvky z Plešaté zpěvačky**

Výběr, úprava: J. Hanousková, režie: Z. Tluchoň

*

Divadlo Jesličky, Pavel Šrut: **Zlámilá**

Úprava a režie: Ema Zámečnicková

*

Dospělá embrya, Divadlo Jesličky, kolektiv: **Všichni čekali něco jiného**

VÝSLEDKY:

Nominace a Diplom:

Docela malé divadlo
Gymnázium Svitavy
Christian Morgenstern:
Šibeniční písně

Doporučení do širšího výběru a Diplom:

Divadlo Jesličky
Pavel Šrut:
Zlá milá

Čestné uznání:

Šárce Zikové
za interpretační výkon v inscenaci **Slzy heroin**
(Divadlo Jesličky)

Kvartetu 7 X
z Gymnázia Trutnov za „školu hrou“

Na přehlídce v Jesličkách

Celkem pět souborů se letos představilo ve východočeské přehlídce, předcházející Wolkrovu Prostějovu. Jako vždy tři pocházely z hostitelského Divadla Jesličky. Z nich se z běžné skladby divadel poezie vymykala skupina Dospělá embrya, vedená Janem Dvořákem a věkově již poněkud odrostlá běžnému průměru přehlídky. Název jejich šedesátiminutového vystoupení *Všichni čekali něco jiného* také s nadhledem reflektuje situaci tohoto souboru, který se dlouhodobě věnuje v Čechách v současnosti poněkud opomíjenému kabaretnímu žánru, takže ať se přihlásí či postoupí do kterékoliv přehlídky, nikdy nenaplní očekávání. Zatímco loňský pořad *Parkování* byl odvozen z literárních textů, letošní kabaret plně pocházel z autorské dílny souboru a v řadě čísel si bral na paškál současné hradecké realie. Místa vtipná a přesně zacílená střídala s úsměvnými i trochu dotčenými malou přízní přehlídkového soukolí. Přesto

šlo o pořad, který rozhodně stál za zhlédnutí a sympaticky pokračoval v cca dvacetileté tradici tvorby Jana Dvořáka ml. i v tradici kvalitního hradeckého kabaretu, který vstoupil do dějin českého divadla už počátkem minulého století studentskou Mansardou (z níž se posléze po přechodu středoškoláků na studia do Prahy vyvinula slavná Červená sedma Jiřího Červeného).

Kabaretní představení přehlídku uzavíralo. Otvíralo jí stejně dlouhé - hodinové pásmo Divadla Jesličky, skupiny vedené Emou Zámečnickovou, složené z úryvků milostných básní Ovidiových - z *Listů heroin*, přezvané na *Slzy heroin* (překlad Jana Fischera). Z jednadvaceti fingovaných dopisů mytických žen vzdáleným milencům či manželům, představilo šest, a tedy i stejný počet hrdinek: intelektuálku Sapfó, která po láskách lesbických podlehlá marné lásce ke krasavci Faonovi, smyslnou Faidru toužící po nevlastním synovi Hippoly-

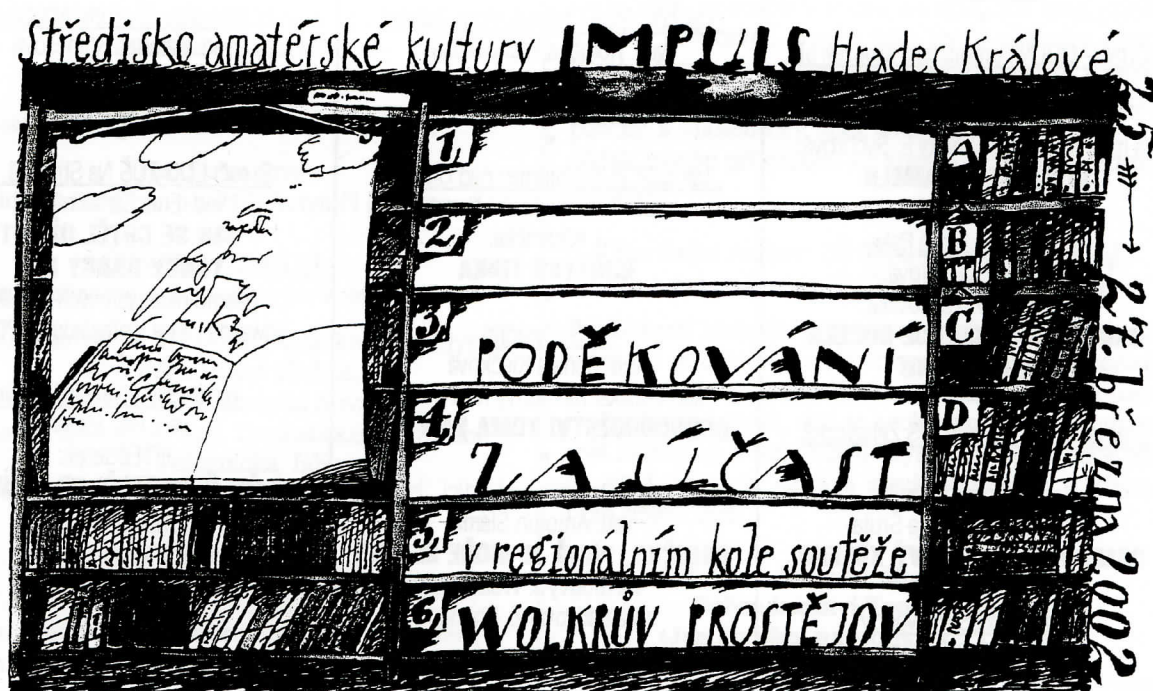
tovi, něžnou Oinoné lkající po Paridovi, oddanou Penelope, manželku Odysseovu, zrazenou Fyllis, jejíž snoubenec Démofontés odjel, aby se k ní již nevrátil, a Médeu, zrazenou Iásonem a odhodlávající se ke kruté pomstě. I když se v pásmu osudy a texty promyšleně proplétaly a konfrontovaly, přece se neubránílo problému zakletému přímo v materiálu. Obdobné situace, nářek jednotlivých žen nad ztracenou láskou, výčitky a naděje i při čtení působí posléze manotónně a jeviště to spíše zvýrazní. U méně zkušených interpretek snadno převládne určitý sentiment nad vyhranějším, charakterističtější postojem plynoucím z postavení té které hrdinky v antické hierarchii. Navíc texty nesnadnou formou verše, hexametrem, ale také rétorickým charakterem monologických zpovědí, plných řečnických otázek a básnických ozdob, kladou značná úskali snaze o projev, který nezastírá smysl textů a vývoj duševních pochodů citově rozechvělých hrdinek. Dramatičtější byl Médein list Iásonovi, neodhaluje totiž pouze vnitřní zoufalství, ale lze v něm sledovat průběh vnitřního sváru, vývoje od lásky k rozhodnutí krutě se pomstít. Interpretovala ho a plně jeho dramatickosti využila talentovaná Šárka Ziková, která právem získala čestné uznání za interpretační výkon.

Příjemným překvapením bylo vystoupení Docela malého divadla ze svitavského gymnázia. Parta středoškoláků vedená profesorkou Radkou Obloukovou přivezla scénické zpracování básní Christiána Morgensterna Šibeniční písně. Titulním textem pásmo vrcholilo, zahájeno bylo verši Co je člověk a uzavřeno básní Hru života předvádíme. Dobře vystavěný scénář využil Morgensternových textů nejen pro projev nezávazné hravosti, ale vytvořil z nich podklad pro výpověď, která

nepostrádala hlubší smysl. Obdivuhodné bylo přirozené sepětí všech interpretů se sdělením jednotlivých textů a jejich organické propojení v smysluplný a působivý celek. Samozřejmost a souhra kolektivního projevu, společné citění i vnímání rytmu, nadhled, smysl pro vtip, funkční pohybové zpracování, nápaditá práce s rekvizitou, již tentokrát byla funkčně využita volejbalová síť, to byla pozitiva, za něž porota souboru navrhla udělit diplom s postupem na Wolkrův Prostějov.

Působivým zážitkem bylo i další vystoupení Divadla Jeslíček se Zlou milou Pavla Šruta v úpravě a režii Emy Zámečnickové. V intimním prostoru jeviště, blízko, téměř na dosah diváků recitoval chlapecký interpret velmi osobitě a s konkrétním pocitem Šrutovy verše o lásce chtěné i nechtěné, o lásce na zapřenou, o lásce nelásce. Protihráčem, partnerkou mu byla dívka, která nevydala ani slova, ale přesto sdělovala - obcházením, drhnutím střevíce o podlahu, hrou na saxofon omílající úryvek banální písně, naléhavou notou vokálu, gestem. Minimalizované, vzácné, a o to silnější, bylo i gesto chlapcovo. Diváci se stali svědky silného, nepopisného zvýznamnění lyrického textu. Vše nasvědčovalo tomu, že nejde jen o zázrak okamžiku, ale o funkční a silný, byť křehký umělecký tvar. Doufejme, že to potvrdí i vystoupení na WP, kam porota Zlou milou navrhla jako druhé vystoupení v pořadí. Recesistické "cvičení z absurdního dramatu" předvedlo Kvarteto 7x, skupinka studentů trutnovského gymnázia. Šlo o pětiminutovku, o dobrý nápad s hříčkou úryvků z Ionescovy Plešaté zpěvačky, které porota přičkla čestné uznání za "školu hrou".

Vítězslava Šrámková
(Psáno pro Amaterskou scénu)

D I V A D E L N Í

BYLO...

DĚTSKÁ SCÉNA

Regionální přehlídka dětských divadelních,
loutkářských a recitačních souborů Hradec Králové,
Divadlo Jesličky, 20. - 21. března 2002

Pořadatelé:

Středisko amatérské kultury IMPULS, Divadlo Jesličky Hradec Králové
a Volné sdružení východočeských divadelníků

Lektorský sbor:

Jaroslav Dejl, Blanka Šefrnová, Alexandr Gregar
Počet představení: 17, počet účastníků: 170

PROGRAM:

Loutkářský kroužek Myšáci DDM BÁJO
Česká Skalice

ved. Pavla Knápková
Jaroslav Průcha:

**KAŠPÁREK A HONZA
JDOU DO SVĚTA**

*

LDO ZUŠ Ústí nad Orlicí

ved. Markéta Světlíková
E. Frynta, J. Vodňanský:

BUBLINY

*

HORNÍ – DOLNÍ, dramatický kroužek při

ZŠ Sloupnice

ved. Eva Sychrová

na motivy lidové pohádky E. Sychrová:

STALO SE V HAMELN

*

ZŠ Husitská Nová Paka

ved. Eva Kaprálová

V. Čtvrtek, J. Turnovská:

**JAK VEPŘÍK USEKNUL DOCELA
NA PLACÍČKU**

*

Dramatický kroužek IV. ZŠ Železnická,

Jičín

ved. Richard Koníř

R. Koníř podle Pavla Šruta:

OSMÝ JOHN A KRVAVÝ KOLENO

*

Divadýlko ZŠ Provodov

ved. Kateřina Turková

K. Turková podle F. Hrubína:

O ŠÍPKOVÉ RŮŽENCE

OČKA ZUŠ Žamberk

ved. Olga Strnadová

MŮJ KOCOUREČ DENÍK

(podle předlohy J. Kolář:

Z deníku Kocoura Modroočka)

*

Recitační soubor při ZŠ Bystré

ved. Rudolf Šíp

Žáček, Jurkovič, Danda:

ZPÍVÁNÍ ZA ŠKOLOU

*

„Tak co?“ ZUŠ Chlumec nad Cidlinou

ved. Romana Hlubučková

Jan Werich:

O LAKOMÉ BARCE

*

„Tak co?“ ZUŠ Chlumec nad Cidlinou

ved. Romana Hlubučková

J. Křešnička:

KURÁTKO TINKA

*

ZUŠ Chrudim

ved. Renata Klečková

Jan Stejskal na motivy M. Twaina:

DOBRODRUŽSTVÍ TOMA SAWYERA

*

ZŠ Brandýs nad Orlicí

ved. Antonín Sláma

BABIČKO, PROČ JE MOŘE SLANÉ?

na motivy J. Wericha

z dramaturgie Z. Pojman

DS JILM, ZŠ Komenského, Jilemnice

ved. Jarmila Andrštová

V. Novák, S. Oubram:

STRAŠIDLO BUBLIFUK

*

„My tři“ ZUŠ Žamberk

ved. Olga Strnadová

podle předlohy J. Kahoun:

Ze zahrádky do zahrádky **ČTVERO**

*

New-fíci, ZŠ Horní Maršov

ved. Kateřina Klimešová

Leo Rosten + kolektiv:

PAN KAPLAN

*

3. roč. LDO ZUŠ Na Střezině, HK

ved. Ema Zámečnicková

JAK SE CHTĚL OŽENIT

YANGY BANGY BOU

pásmo nesmyslových příběhů

Edwarda Leara v překladu A. Přídala

*

Turnovské divadelní studio

ved. Petr Haken

Jiří Dědeček:

ŠLI ČERVOTOČI DO HOUSLÍ

**Lektorský sbor o nominacích
a dalších doporučeních
na celostátní přehlídku rozhodl takto:
NA DĚTSKOU SCÉNU NOMINOVAL:**

Dramatický kroužek při ZŠ Sloupnice
HORNÍ – DOLNÍ, ved. Eva Sychrová
s představením na motivy lidové pohádky:
STALO SE V HAMELN

*

„My tři“ ZUŠ Žamberk, ved. Olga Strnadová
s představením podle předlohy J. Kahouna:
Ze zahrádky do zahrádky **ČTVERO**

DO ŠIRŠÍHO VÝBĚRU DOPORUČIL:

OČKA ZUŠ Žamberk, ved. Olga Strnadová
MŮJ KOCOURÍ DENÍK
(podle předlohy J. Kolář:
Z deníku Kocoura Modroočka)

*

Tak co?“ ZUŠ Chlumec nad Cidlinou,
ved. Romana Hlubučková
Jan Werich: **O LAKOMÉ BARCE**

*

3. roč. LDO ZUŠ Na Střezině, HK,
ved. Ema Zámečnicková
JAK SE CHTĚL OŽENIT YANGY BANGY BOU
pásmo nesmyslových příběhů Edwarda Leara
v překladu A. Přidala

LEKTORSKÝ SBOR DÁLE UDĚLIL:

CENU:

Evě Sychrové
za scénář, režii a pedagogické vedení v inscenaci
Stalo se v Hameln

Janě Hudcové
za hudbu v inscenaci **Stalo se v Hameln**

Olze Strnadové
za inscenaci **Čtvero a Můj kocouří deník**

ČESTNÉ UZNÁNÍ:

za inspirativní práci s dětským kolektivem

Pavle Knápkové, ved. Loutkářského kroužku Myšáci
DDM Bájo, Česká Skalice,

Evě Kaprálové, ZŠ Husitská Nová Paka,
Richardu Konířovi, ved. Dramatického kroužku
IV. ZŠ Železnická, Jičín,

Romaně Hlubučkové, ved. „Tak co?“
ZUŠ Chlumec nad Cidlinou,

Emě Zámečnickové,
ved. 3. roč. LDO ZUŠ Na Střezině, Hradec Králové

*Předposlední dubnový víkend a zase s divadlem,
tentokrát dětským. Jesličky jako vždy praskají ve
švech, na programu osmnáct představení, naštěstí*

*ale dvě odpadly takže – přece jen trochu volněji!
V porotě Blanka Šefrnová, Jarda Dejl a Saša Gre-
gar, Dejl je až z Třebíče, vynikající pedagog - kdy-
si režisér dětského souboru, dnes ředitel národní
činoherní přehlídky (dospělých) a ředitel školy,
kde se „dramatická výchova“ pěstuje ve velkém.
Třeba tak, že se uspořádá indiánský den a celá
škola se na to chystá spoustu týdnů – kostýmy,
hrané příběhy i indiánské jídlo ve školní jídelně.
I pan ředitel musí do školy s pernatou členkou
a pestrém oblečku a všichni mu musejí říkat Velké
oko nebo tak nějak...*

*Kromě řízených seminářů, které s dětmi provo-
zovaly frekventantky Jesliček pod vedením Emy
Zámečnickové se porota rozdělila o své dojmy
s vedoucími souborů. Základní postřehy
z představení si konečně můžete sami přečíst:*

ZŠ Husitská Nová Paka, ved. Eva Kaprálová
Jak vepřík uschnul docela na placičku
(V. Čtvrtek, J. Turnovská)

Spíše činoherní, trochu v nadsázce parodické, princip
„dospělého“ divadla s „hereckými výkony“, potýká se
s prostorem, zatím pokus o sdělení, který je dobrou
zkušeností pro soubor, ale zatím méně sdělný pro divá-
ka.

*

Dramatický kroužek IV. ZŠ Železnická, Jičín,
ved. Richard Koníř
Osmý John a krvavé koleno
(R. Koníř podle P. Šruta)

Pěkné mizanscény, židle jako scénografický objekt
i rekvizita, ze souboru tryská energie, děti hrají příběh
s chutí, kolektivně, trochu jako hru u táboráku, spon-
tánně. Přispívají k tomu i písničky s pěknými choreo-
grafiemi na westernové tance, navíc se tlačí i na jakýsi
poučný a vlastenecký apel. Škoda, že sám John nemá
až tak mnoho příležitostí ke hraní a proto víc předstírá
než jedná.

*

Recitační soubor ZŠ Bystré, ved. Rudolf Šíp
Zpívání za školou (Žáček, Jurkovič, Danda)

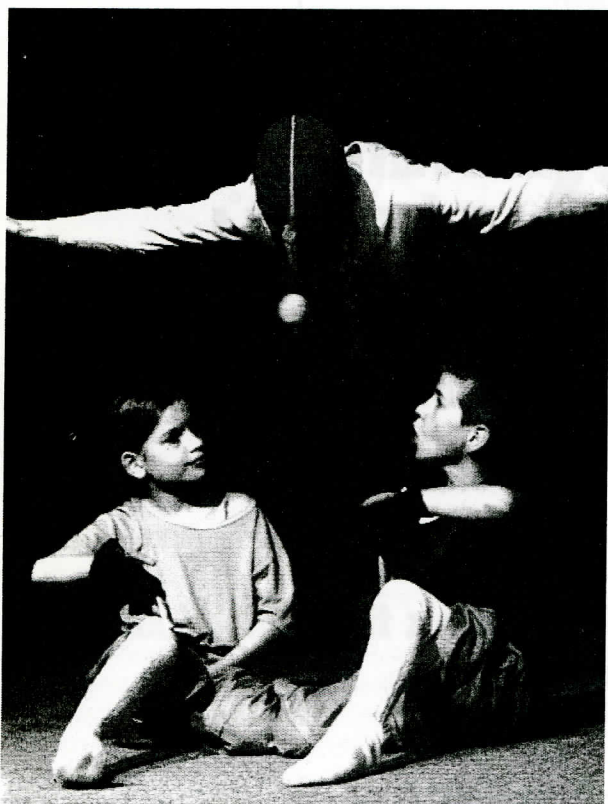
Představení kompilované ze známých veršů jede jak
válec, až mechanicky a stereotypně. Nescházejí nápady
a inspirace, které ovšem jsou na dětském projevu jako-
by navěšeny zvenčí, děti je necítí jako vlastní potřebu,
spíš markýrují a napodobují. Vysoké tempo a stále for-
te, představení se slévá a stává nečitelným – zřejmě
i pro hrající děti.

*

ZUŠ Chrudim, ved. Renata Klečková
Dobrodružství Toma Sawyera
(Jan Stejskal na motivy M. Twaina)

Pokus o dětský muzikál, spíše v operetním žánru. Autor
hudby a libreta doprovází děti na elektrický klavír.

Jde samozřejmě o dramatizaci části knihy J. Koláře. Příběh kocoura Modroočka je jemně veden od jeho

O. Strnadová jako Sluničko a Tereška s Vojtou jako kamarády: Čtvero

šťastné sebedůvěry ve vlastní já přes poznávání okolního světa s jeho „kočičími“ trápy až po náznak kocourkova dospívání. Modroočko už nemyslí jen na sebe, začíná oplácet, učí teď novým věcem svou kamarádku. Kocourek se podřizuje řádu věcí a může se pak cítit dobře a šťastný v tom „svém“ světě, který si dobře ohmatal. (Tento dramaturgický úmysl považují za krásný.)

Vizuálně je inscenace velmi uspokojivá, vkusná a vtipná, na míru čtyřem dětským hercům. Hraje se šitými loutkami – zvířecími manekýny.

Jednotlivé epizody se rozehrávají na zvětšených částech panelu, na kterém vidíme celý domov kocourka. Takže v příběhu postupně obejdeme tento kocouří mikrosvět. Traktování epizod je zcela pravidelné, což dodává jemnosti vyjádření patřičný klid, ale jak čas běží, stává se monotónním. V každé epizodě je píseň, která je zařazena originálním způsobem. Podotýkám, že kvalita písňových textů i hudby je nesporná.

Děti jsou při věci, přesvědčivě příběhu oddané. Jde o kultivovaný tvar, který by ještě víc zkrásněl vzuší-
vějšími momenty ve výrazu nebo temporytmu. Aspoň tedy předpokládám.

*

**„Tak co?“ ZUŠ Chlumec nad Cidlinou,
ved. Romana Hlubučková**

Jan Werich: O lakomé Barce

Známost Werichovu pohádku odehrají dvě dívky, ne už děti, s menší dramaturgickou úpravou, zkratkou ve

střední části hry. Příběh rámuje i lehce prostupuje „druhý plán“ – s trochu káravým humorem se dívky popichují, jedna z nich totiž tak trochu Barku připomíná... Dívky svůj nadhled nad příběhem nadměrně nezduřazňují, spolupracují v něm myslím úspěšně.

Inscenace je drobná, na stole je postaveno lepolelo a před ním se vše odehraje jednoduchými, malými (z dálky nerozeznatelnými) loutkami a několika rekvizitami. Neotřele a vtipně dopadlo instalování a posléze zamordování farského prasátka. Což dalo zapomenout na předchozí příliš snadné rozhodnutí pana učitele tento čin vykonat.

Jednoduchost a drobnost inscenaci spíše napomáhá, máme dojem svižnosti a hravosti a také přehlednosti. Proto odpustíme i mírnou „kotrbatost“ či nedohranost situace, která se někdy přihodí.

*

**Tak co?“ ZUŠ Chlumec nad Cidlinou,
ved. Romana Hlubučková,
J. Křešnička: Kuřátko Tinka**

V loutkové hře s rázovitým kuřetem Tinkou hrály děti šitými, většinou maňasy. To byla dobrá volba, tyto loutky umožňují razantnost pohybu i projevu. A to tenhle příběh, jemně si osahávající prvky „rakvičkárný“, potřeboval. Děti dokázaly, že tenhle typ divadla pochopily a hodně toho už herecky zvládly. Příběh je hrán ve se-
sele a bez rozpáku, jen výraznější pointa mu chybí.

*

**Loutkářský kroužek Myšáci DDM Báj,
Česká Skalice, ved. Pavla Knápková
Jaroslav Průcha:**

Kašpárek a Honza jdou do světa

S Kašpárkem a Honzou, co vyšli do světa, vykročila z České Skalice také tato inscenace a to docela lehkou nohou. Byla přívětivá, milá ve své střídmosti a uspořádanosti. Děti hrály pečlivě s těžko ovladatelnými únanovskými loutkami, které doplnily svou scénou. Starý text byl v zásadě dobře upraven a děti ho zvládly. I přes jisté nemotornosti neslo představení stopy dobré inscenační intuice.

*

**DS JILM, ZŠ Komenského, Jilemnice,
ved. Jarmila Andrštová**

V. Novák, S. Oubram: Strašidlo Bublifuk

O strašidlu jménem Bublifuk hrají děti z krásné Jilemnice plnou hodinu a s nasazením. Děti – herci působí ve hře příjemně, škoda jen, že jejich postavy byly napsány tak plošně, nedramaticky a nedávají možnost k žádnému uchopení a jednání. Představení je ale dobře vedeno a děti mají své úkoly zažity. Jen hudební složka se moc nepovedla. Přesto, že se děti snažily co mohly, slyšeli jsme, že každý ptáček není zpěvák.

Blanka Šefrnová

BYLO...

REGIONÁLNÍ PŘEHLÍDKA DĚTSKÝCH RECITÁTORŮ

pro kraj Pardubický a Královéhradecký
Hradec Králové, Divadlo Jesličky,
24. - 25. dubna a 29. - 30. dubna 2002

Pořadatelé:

Středisko amatérské kultury IMPULS, Divadlo Jesličky

Lektorský sbor:

Nina Martínková, Martina Nováková-Hamadřáková, Klára Jedličková, Petra Zámečnicková, Tomáš Komárek
Řízení soutěže a tajemnice lektorského sboru: Ema Zámečnicková

Počet recitátorů: 91

Výsledky:

I. kategorie:

23 soutěžících
děti z I. kategorie nepostupují do národního kola

Ceny poroty

Anita Lukáčová,
Dvůr Králové n.L. (TU)
Tereza Kubečková,
Horní Kostelec (Ná)
Dominik Novotný,
Jičín (JI)
Kateřina Slezáková,
Chrudim (CH)

Čestná uznání

David Novotný,
Vrchlabí (TU)
Barbora Maternová,
Nová Paka (JI)
Prokop Šindlar,
Býšť (PCE)
Michal Modráček,
Srch (PCE)
Květa Ježková,
Dobruška (RK)
Barbora Michaličková,
Černíkovice (RK)

II. kategorie:

24 soutěžících

Postupující:

Královéhradecký kraj
Kateřina Zemanová,
Jesličky (HK)
Ondřej Bendl,
Nová Paka (JI)

Pardubický kraj
Jan Kalužný (PCE)
Helena Kmínková (PCE)

Čestná uznání

Roman Kadleček,
Bernatice (TU)
Blahoslav Hermann,
Jesličky (HK)
Ladislav Ducháček,
Nová Paka (JI)
Kamila Kocourová,
Lužany (JI)
Kristýna Stejskalová,
Dobruška (RK)
Jan Czilag,
Svitavy (SY)

III. kategorie:

23 soutěžících

Do druhého kola
(recitovalo 2. text)
postoupilo 11 dětí.

Postupující:

Královéhradecký kraj
Přemysl Ježek,
Jesličky (HK)
Adéla Víchová,
Jesličky (HK)

Pardubický kraj

Anna Štěpánková,
Žamberk (ÚO)
Kateřina Trunečková,
Chrudim

Čestná uznání:

Lada Šolcová,
Meziměstí (NÁ)
Kamila Šťastná,
Vysoké Mýto (ÚO)
Daniela Schubrtová
(PCE)
Jindra Homolová
(SY)
Jakub Jedlinský,
(RK)

IV. kategorie:

21 soutěžících

Do druhého kola
(recitovalo 2. text)
postoupilo 10 dětí.

Postupující:

Královéhradecký kraj
Milan Dočekal,
Žacléf (TU)
Renáta Hušková,
Jesličky (HK)

Pardubický kraj

Tereza Báčová,
Svitavy (SY)
Dominika Stolarová,
Svitavy (SY)

Čestná uznání:

Kateřina Ženková,
Česká Třebová (ÚO)
Vojtěch Šotola,
Vysoké Mýto (ÚO)
Veronika Kubová,
Svitavy (SY)
Radka Šašková,
Svitavy (SY)
Alena Popelková,
Chlumec nad Cidlinou
(HK)

Ilustrace Terezy Tomasové k představení **DRAK**
Režie: Ema Zámečnicková

Jaký mám pocit z regionálních kol recitačních soutěží dětí a mládeže v Jesličkách...

...docela příjemný. Byl to sice pro mne a moje kolegy v porotě a v "jesličkovském" baru maratón velice náročný, ale když byl konec, řekla jsem si: stálo to za to. I přes obavy z malého zájmu ze strany organizátorů okresních a školních kol (vzhledem k odsouzení ministerstva školství recitačních soutěží do nižší kategorie) se zúčastnilo dostatek dětí, pokles oproti minulým ročníkům se nekonal. I když...co se týče Wolkrova Prostějova, mohlo by to být lepší. V některých okresech se okresní kola vůbec nekonala, kdo se přihlásil, ten postoupil do "regionu". (Někde, jako u nás v okrese, kde byla úroveň skoro vyšší než v regionu, se konal "lítý boj"). Proto si pak porota a ostatní zúčastnění kladli otázku "kde se to tu vzalo!". Nu ale, nejde přec jen o soutěž, hlavně, že se recitaci ti malí a mladí věnují.

V dětských soutěžích jsme volili osvědčený program – začít hrami a povídkám ve skupinkách, děti se uvolnily, seznámily se členkami poroty, "nasály" atmosféru prostředí... Pak se teprve recitovalo. Malým dětem jsme vytvořili jakési "komorní doupátko"- seděly vepředu pěkně pospolu na lavičkách, vzájemně si fandily. Snažila jsem se ze všech sil vyrušit napjaté ovzduší (soutěže jsem řídila a uváděla) a myslím, že se to snad i podařilo (alespoň to říkali někteří doprovázející rodiče a pedagogové). V porotě zasedly ženy a dívky (krom čtvrté kategorie, tam, za nadšeného souhlasu porotkyň a dalšího přítomného ženského pokolení, hodnotil výkony Tomáš Komárek) - profesionální vynikající herečka Klicperova divadla Martina Nováková, zkušená lektorka z národních kol Nina Martinková a studentky DAMU Petra Zámečnicková a Klára Jedličková – inu, nutno vychovávat "porotovský dorost"! Porota se, stejně jako já, snažila o vstřícnou atmosféru, ovšem její poslání bylo hodnotit, tedy vytknout i některé nedostat-

ky, říci svůj někdy i negativní názor (u malých dětí bylo hovořeno zvlášť s dětmi a zvlášť s doprovodem). Samozřejmě, není vždy příjemné poslouchat od někoho kritiku, ale odmítat ji, reagovat "uraženě", dokonce dávat najevo, že "ty mi nemáš co povídat"... Byly okamžiky, kdy jsem porotkyně upřímně litovala. Ale některé pedagožky jakoby byly hluché a naprosto nepřístupné.

(Když jsem byla v porotě v Uherském Hradišti, tak jsem se tam setkala s podobným postojem. Tam se nedokázala učitelka češtiny na druhém stupni ZŠ smířit s absurdním textem Ivana Wernische, se kterým postoupila soutěžící ze čtvrté kategorie. Měla jsem pocit, že ani netuší, že taková literatura existuje.)

Většina však na dialog přistoupila, diskuse byly věcné a zajímavé. Dále mne trápilo nepříjemné pospíchání, tedy – hlavně "dospěláků". Nemohla jsem to pochopit - soutěže jsou jednou za rok, děti byly spokojené a tvůrčí, ale skoro každý druhý "doprovod" se neustále dožadoval krátkých porad poroty a rychlého vyhodnocení – prostě nejlepší by bylo, aby "to" skončilo už v poledne (předpokládaný závěr měl být, jak bylo avizováno v pozvánce, až ve tři či ve čtyři, což se podařilo dodržet). Bylo to velice nepříjemné. Nejhorší však byl okamžik při vyhodnocení, kdy výherce nemohl převzít cenu, protože byl odvelen. Skutečně nepochopitelné.

Odborná úroveň soutěží byla dobrá. Objevovaly se neotřelé texty, děti většinou "věděly co říkají" a proč "to" říkají, dokázaly zaujmout, až na některé výjimky, byla radost je poslouchat, vnímat. Jen té mládeže mohlo být víc.

Ema Zámečnicková

DIVADELNÍ JAROMĚŘ 2002

Regionální přehlídka venkovských divadelních souborů
8. května 2002, Velký sál divadla v Jaroměř

Pořadatelé:

Středisko amatérské kultury Impuls, Divadelní soubor Dolany, Městské kulturní středisko Jaroměř
a Volné sdružení východočeských divadelníků

Lektorský sbor:

Prof. František Laurin, Jaromír Vosecký, Alexandr Gregar

PROGRAM:

Divadelní soubor Erben Miletín

J. K. Tyl – K. J. Erben:

ROZPUSTILÝ JANEČEK

Režie: Miloslav Hýbner

Divadelní soubor Dolany

A. Fendrych:

**PO DOBU PÁNOVY NEPŘÍTOMNOSTI
SE NIC ZVLÁŠTNÍHO NESTALO**

Režie: Jana Šimková

Divadelní soubor Dolany

V. Novák – S. Oubram:

VODNÍK MAŘENKA

Režie: Eva Syrovátková

Divadelní soubor TYL Králíky

N. V. Gogol:

REVIZOR

Režie: Zdeněk Němeček

Lektorský sbor navrhl tato ocenění: ČESTNÉ UZNÁNÍ:

- **Miloslavu Hýbnerovi**
za citlivé režijní vedení souboru v inscenaci Rozpustilý Janeček
- **Antonínu Fendrychovi**
za autorský a herecký vklad v inscenaci Po dobu pánovy nepřítomnosti se nic nestalo
- **Evě Syrovátkové a Miroslavu Mistrovi**
za režijně scénografické řešení inscenace Vodník Mařenka
- **Věře Nepokojové**
za herecké ztvárnění postavy Mlynářky v inscenaci Vodník Mařenka
- **Regině Matoulkové a Květě Machové**
za kostýmy a líčení v inscenaci Revizor
- **Monice Altmanové**
za herecké ztvárnění postavy Marji v inscenaci Revizor
- **Dušanu Kohútovi**
za herecké ztvárnění postavy Chlestakova v inscenaci Revizor

Divadelní soubor Erben Miletín

J. K. Tyl – K. J. Erben: Rozpustilý Janeček

Inscenace v režii M. Hýbnera (úprava Vaňátko - Hýbner) kombinuje dramatické situace s Erbenovým básnickým dílem a dává předpoklad více k baladickému vyprávění než k bohatšímu rozehrání jednotlivých situací. Režisér komponuje inscenaci na jednoduchá barvitá scéna s akcentem na mluvní projev, dramatické situace jsou lehce naznačovány, postavy jsou spíše představovány, méně pak jednají v konkrétních daných okolnostech. Pozoruhodná je práce režiséra s mladými členy souboru, kteří působí kultivovaně, zaujatě a spolu se zkušenými členy souboru se podílejí na příjemném dojmu z inscenace

*

Divadelní soubor Dolany

A. Fendrych:

**Po dobu pánovy nepřítomnosti se nic
zvláštního nestalo**

Libreto z motivů a textů celé řady klasiku anglo americké literatury svědčí o oblíbenosti tohoto žánru v souboru, který inscenaci vytvořil. Autor se spolurežisérou Janou Šimkovou budovali inscenaci více na psychologickém rozehrání situací než na břitkém wildovském slovním jednání a duchaplném konverzačním dialogu. Ostatně tento žánr je i pro zkušenější divadelníky mimořádně obtížný. Základní proměna do snu nebyla příliš čitelná, a tak situace dávající šanci cítit je jako hořecnatý, mučivý sen hlavního hrdiny bez možnosti úniku, působily spíše jako komediální obrazy ze života. Inscenace vcelku sympatická už tím, kolik příjemných lidí přivedla na jeviště, aby oddaně sloužili záměru autora.

*

Divadelní soubor Dolany

V. Novák – S. Oubram: Vodník Mařenka

Inscenace budovaná v sytých barvách s výrazně cha-

rakterizovanými postavami s akcentem na reálnost zápletky, méně pak na výraznější komediálnost situací, proměnu temporytmu inscenace a větší aktivitu jednajících postav. Hra je zápasem o duši mezi Vodníkem a Čertem. Působí-li postava Čerta méně aktivně a s menším odlišením jeho převleků, nedochází k dostatečnému situačnímu napětí. Zápas se tak mění spíše na zajímavé rozhovory na téma jednotlivých situací. Soubor pracuje velmi soustředěně, hraje se na velmi působivé scéně, připomínající svou organizací i barevným laděním scénografické počátky 20. století.

*

Divadelní soubor TYL Králíky

N. V. Gogol: Revizor

Je s podivem, kolik zajímavých hereckých typů může existovat v jednom souboru. Je to dobrý základ pro možnost realizovat tak náročný text. Inscenace je režisérem Zdeňkem Němečkem budována velmi pečlivě s akcentem na každou větu a každý význam v poměrně volném temporytmu. Tento přístup v sobě nese nebezpečí menší komediální nadsázky (pro Gogola tak nezbytné) a silný divácký pocit, že vše je stejně důležité. Snad by pomohla i výraznější dramaturgická úprava. Inscenace působí kompaktně, soustředěně a svědčí o vážném úsilí souboru realizovat i nejobtížnější texty. Scéna dává dobrý prostor pro hru, vynikající jsou charakterizující kostýmy i masky jednotlivých představitelů.

Přehlídka původně určená do Dolan (zde je v tuto chvíli nepoužitelný sál) se konala díky ředitelce divadla v Jaroměři paní Ivě Kašparové v dobrých organizačních podmínkách a s veškerou péčí o účinkující i porotu. Snad jen krásné jarní počasí nepřálo alespoň přijatelné návštěvě.

Prof. Mgr. František Laurin
(Převzato z Amatérské scény)

Jaroměř venkovským souborům

vytvořila díky Městskému kulturnímu středisku při jejich regionální přehlídce velmi dobré zázemí. V momentě, kdy ze suterénních šaten v dolanském kulturním domě nebyla k dočerpání voda, byla možnost převedení celé akce do sousedního města vlastně neoptimálnějším řešením. Všichni hosté oceňovali jak technické zázemí, spolupráci s místními kolegy a hostiteli, tak příjemné prostředí ve společenských prostorách jaroměřského divadla. Při přehlídce jsme se dozvěděli, že v létě započnou další práce na renovaci budovy, která pak bude asi půl druhého roku mimo provoz. A tak se sluší

jaroměřským poděkovat za operativnost a vstřícnost a popřát jim co nejšťastnější překlenutí stavebních prací.

A ještě jeden dík při ohlédnutí za přehlídkou venkovských souborů. Na příjemném a soustředěném průběhu měl lví podíl lektorský tým, jemuž jsem měla čest dělat tajemnické práce. Saša Gregar a Jaromír Vosecký za citlivého předsednictví Prof. Františka Laurina byli při hodnocení jednotlivých představení vyladěným triem zkušených praktiků, odborníků vidoucích i vědoucích, využívajících všech svých vlastních uměleckých zkušeností při obětavé službě ochotnickým souborům. Při rozhovorech se členy souborů vycházelo najevo, že dnešní amatéři si takového přístupu váží, a tak nezbyvá než si přát, aby se podobné společné chvíle opakovaly co nejčastěji. Smysluplnost našeho společného konání ocenil i PhDr. Pavel Mertlík, který navštívil představení Revizora a osobně se účastnil večerního rozboru. Jeho zájem jistě napomůže dobré spolupráci Impulsu a VSVD s Krajským úřadem.

Karla Dörrová

Na přehlídce Dospělí dětem
zahrála Mirka Venclová
"O nepořádném křečkovi"

DOSPĚLÍ DĚTEM

Regionální přehlídka amatérského činoherního divadla pro děti
Havlíčkův Brod, KD Ostrov 11. – 12. května 2002

Pořadatelé:

Sdružení Adivadlo Havlíčkův Brod, Kulturní dům Ostrov Havlíčkův Brod,
Středisko amatérské kultury Impuls Hradec Králové a Volné sdružení východočeských divadelníků,
Referát školství - OkÚ a Město Havlíčkův Brod

Lektorský sbor:

Luděk Richter (předseda), Karla Dörrová a Jan Merta

Zmiňovat se o havlíkobrodské přehlídce Dospělí dětem, znamená v každém případě upozornit na akce, které se v průběhu této přehlídky pro děti konají a upozornit na to, že všechno je organizováno členy souboru Adivadlo v čele s Lídou Honzovou. Obrovská a velmi početně obesaná výstava dětských výtvarných kreseb, literární soutěž pro všechny žáky MŠ, ZŠ, ZUŠ, ZvŠ a nižších tříd gymnázií celého okresu Havlíčkův Brod, velká aktivní dětská porota, k tomu vystoupení hostujících loutkářských souborů (letos **Divadýlko Mrak - Trojlístek pohádek** a **O nebojácném Jankovi**, **Divadýlko Kuba Plzeň - Krakonoš - pán hor** a **Divadlo Poly Hradec Králové - Pustý les**) a velká účast dětských i dospělých diváků na všechna vystoupení i na ta, která se v rámci Dospělých dětem zúčastnila regionální přehlídky činoherního divadla pro děti. Ve dvou dnech 10 představení, z toho tři hostující, jedno z nich se hrálo po dva dny ještě před tím, jako úvod přehlídky Dospělí dětem.

Hodnoceno bylo osm souborů. Z nich byly tři loutkářské, které se přihlášily na přehlídku bez nároku na další možný postup na Popelku do Rakovníka, neboť ta je jen pro soubory činoherní. Přesto jejich účast přehlídku obohatila. Jejich přínos přehlídce byl oceněn alespoň písemným oceněním.

Byly to inscenace: **Tanec živlů**, **Romana Zemenová**, LS Přátelé Mojmíra Babáčka Turnov, který je z turnovské přehlídky nominován na LCH. Je to zajímavá a kultivovaná inscenace na rozhraní uměleckého přednesu a loutkového divadla řešící otázku zániku národa Aztéků výrazovými prostředky na dobré úrovni, však mící svým zaměřením spíše k dospívající mládeži a dospělým. A dvě představeníčka talentované **Mírky Venclové** z hradeckých Jesliček, **Pohádka o nepořádném křečkovi** a bajka **Tygr, mnich a šakal: strom, kráva, cesta a Mirka**. Odehraných formou hravých vystoupení jednoduchými scénickými prostředky, hračkami a šitými loutkami. Křeček spíše pro malé diváky z hlediska provedení i tématu, Tygr... pak pro děti větší a dospělé vlivem lehce filozofického zaměření indické

bajky, přehledně rozvedené do zobrazeného příběhu s výraznou pointou. Obě vystoupení byla vřele přijata dětmi i dospělými diváky.

O postup na rakovnickou Popelku se tedy ucházelo pět činoherních souborů s inscenacemi zaměřenými k dětem. Byl jsem opět na přehlídce po delší době, abych si mimo jiné i pro sebe ověřil, kam tento divadelní druh spěje a na jaké je úrovni dnes. Mám za to, že se na věci příliš mnoho za těch několik let nezměnilo. Stále tu přetrvává důležitost dramaturgické otázky, výběru dobré a vhodné předlohy a ono někdy až nešťastné herectví, které se v některých případech, více či méně gesty, slovem i jednáním, tolik a snaživě podbízí dětem, ve snaze naléhavě komunikace, na úkor dramatickosti inscenace a někdy spěje až k bezobsažnému hereckému projevu. Uniká tak od přirozeného a divadelně logického jednání, kterým by zprostředkovalo látku ryze divadelním prostředky a čistě. Výraznější je snaha po dynamičtějších představeních. Konečně byla tato kritéria i jedním z aspektů výběru pro další postup inscenace na národní přehlídku, samozřejmě že vedle dalších základních divadelních dovedností.

Vlastně základní počín k pohledu dramaturgickému dal **seminář Luděka Richtera**, který v 1 1/2 hodinové přednášce nastínil teoretická východiska divadla pro děti a zdůraznil i problematiku věkových hranic, pěkně urovnaně, že kdo chtěl a porozuměl, pak získal řadu dobrých poznatků, které mu mohou usnadnit další činnost v této oblasti tvorby. V duchu přednášky se pak jakoby v jednotě nesly i pohovory se soubory o představeních i ve vztahu k naslouchajícím.

Bylo nás 5+5, Karel Poláček. DS Turnovského divadelního studia pracoval s dobrou Poláčkovou předlohou. Inscenoval ji jako prázdninový příběh dětí na rozhraní dospívání. Vztahy mezi dívkami a hochy jsou základním tématem příběhu. Však sedm záskoků z důvodů nutných povinností dětí-herců aplikovaných těsně před přehlídkou ubralo představení na živosti a přesnosti. Dobré nápady tak někdy byly jen naznačeny a zůstaly dramaticky nevyužity. Podávaly svědectví

o tom, jak byla celá inscenace míněna. Dobrá dramaturgie tím tak trochu v této chvíli vzala za své.

O veselém hrobaři, J. a H. Lamkovi, DS Zdobničan Vamberk, patřila k těm lepším výběrům. Však předloha z 50. let, napsaná pro loutkové a k tomu asi pro marionetové divadlo, neboť tenkrát se tak hrála, a byla velkým hitem pro všechna profesionální loutková divadla, je poplatná nejen této skutečnosti, ale i své době. Je proto dost mnohomluvná a některá místa si přímo o úpravu a krácení textu říkají. I přesto nabízí několik míst k dramatičtějšímu jednání, které uvedený soubor ke své škodě nevyužil. Ovlivnil tím jednání hrobařovo, jehož přirozený projev sliboval více. Pochvalu zaslouží Janík, chlapec, který svou úlohu zvládal přirozeně, lidsky a zodpovědně. Výrazně zazněla i čistá dikce v postavě smrti.

O líných strašidlech. DS /a/ MAŤÁK Pardubice se představil velkou snahou pobavit diváky. Hrou s písničkami i úvodním razantním až přehrávaným vstupem obou strašidel, vodníka a ježibaby, později poklidným průběhem příběhu velmi plochého a nevýrazného, jehož linie mnoho závažného neřešila. Poklad - nepoklad, jehož prostřednictvím chytrá venkovská holka Anička obě líná strašidla a svoji selku napravila. Pro pobavení tu zůstaly hlavně písničky a jejich výrazný hudební plán.

Vidrbína, Ondřejka Harvalíková. DS Šumavský ochotnický spolek, ŠOS Prachatice, inscenoval pohádku členky souboru, její prvotinu, o domýšlivé čarodějnici Vidrbíně a krejčím, skřítku Zlatníčkovi. Opět hra s hudbou a zpěvy. Na barevně stylizované scéně, v barevných kostýmech (čarodějnice má sukni z kravaty) a s rytmičnou hudbou i s tancem v radostném duchu, o zlatě, o čarodějném zlatém podzimu, kdy zanikají i osudové peripetie. V duchu pozlátka a módy, které však mají míru. S dobrými herci. Málo dramatické,

spěje ke šťastnému konci, kdy se původní soupeři do sebe zamilují. Šťastím Vidrbíny a Zlatníčka hra končí. Představení vnějškově udělané, má spád, ale téma? Je to však autorská prvotina. Šťěstí a divadlo je třeba pokoušet stále.

Hrátky s čertem, Jan Drda. DS při Městském kulturním středisku v Červeném Kostelci, přivezl do Brodu své Hrátky s čertem, jimž předcházela dobrá pověst a doporučení na Divadelní Třebíč. Dnes již klasický text byl škrtý v textu odlehčen a zkrácen. Ke zkrácení přispělo i v realizaci vtipné řešení scény L. Jančíka, s točnou uprostřed jeviště, otočným "přístřeškem", jehož strany tvořily základ různým prostředím. Točna napomohla rychlým proměnám. Režisér J. Kubina tak dosáhl výrazného zkrácení času, hrálo se i bez přestávky a ovlivnil úpravami i navyklou drobnokresbu postav a charakterů. Zdá se, že v tom mohl být ještě důslednější, aby ona zkratka dala novou dimenzi takto pojaté inscenaci. Ale i tak se jedná o výrazný posun v realizaci předlohy, která tak může být více bližší i dětem. Hrálo se ve velkém divadelním sále, v prostoru známém svou horší akustikou, která se na tomto představení projevila obzvlášť citelně. Některé repliky směřované dovnitř jeviště byly pro diváka místy nečitelné. Snad na tom mělo podíl velké těleso zmiňované točny. Ale i tak je možno upozornit na osobnostní projev Martina Kabáta (P. Labík) i několika dalších. Za dramaturgickou kvalitu i za dobré provedení navrhla porota toto představení jako jediné představení Brodské přehlídky do širšího výběru rakovnické Popelky. Spolu s tím uděluje cenu za výtvarné řešení scény Ladislavu Jančíkovi.

Na závěr je nutno říci, že se přehlídka vydařila také díky velkému nasazení havlíčkobrodských divadelníků.

Jan Merta
(Převzato z Amatérské scény)

Scénografická dílna Veroniky Márové a Karla Tománka
pod patronací SAK IMPULS & VŠD HRADEC KRÁLOVÉ & Open air program 2002

Záznam

společného prožitku deseti setkání (září 01 – červen 02)
na téma „divadlo – obřad – komunikace“

Kata Dörrová
Eva Petříčková
Jilka Jindřichová
Blanka Matysková
Markéta Justová
Linda Kaplanová
Barbora Směčálová
Irena Truhlářová
Zuzana Fialová
Majka Vorlíčková
Petr Jindřich
Jaromír Boier
Josef Vinář (+2002)

„Z materiálů, kterými jsem tehdy (oběhky, křesky, malby, poznámky, peníze atp.) byl lohem vyhovlen materiálově (papír), který jsem použil jako základní součásti, a z nich jsem vytvořil „

Rytířský sál Městské hudební síně od 22. do 28. června 2002

Vernisáž se uskuteční v sobotu 22. června 2002 v 17.30 hodin

Kontakt: 0602 628 998, e-mail: leifarnag@tiscali.cz

Instalací „Záznamu“ práce scénografické třídy Veroniky Márové a Karla Tománka vrcholí existence a společné úsilí při setkávání a tvorbě v praktických cvičeních se zázemím v Jaroměři. Když píší toto oznámení, mají účastníci a vlastně již čerství absolventi před sebou ještě týden soustředění v Benecku. Fotografická dokumentace bude případným zájemcům k dispozici.

Výše reprodukovány leták obsahuje seznam tvůrců instalace a zároveň absolventů celého ročního kurzu. Použita byla fotografie s tváří a maskou Pepíka Vinaře z Klamoše, který už bohužel není mezi námi.

Dovoluji si touto cestou poděkovat oběma lektorům za jejich invenci, obětavě využívanou ve prospěch důsledné pedagogické práce. Věřím, že se setkáme nad dalšími projekty.

Karla Dörrová

Rituál je pro moderního člověka mrtev

Od září 2001 do června 2002 se vždy jeden víkend v měsíci scházeli ke společnému prožitku účastníci scénografické dílny Veroniky Márové a Karla Tománka. Instalace nazvaná Záznam byla součástí Open Air Programu při VIII. ročníku mezinárodního festivalu Divadlo evropských národů v Hradci Králové a přístupná byla při představeních v Městské hudební síni. Iniciátorů celého projektu se ptala Petra Štěpánková, redaktorka Hadriána.

Za jakých okolností vznikne nápad zrealizovat vlastní rituál?

Naše pobídka byla čistě praktická: rituál byl pro nás studijním materiálem. Když jsme si upřesňovali zdroje, z nichž vychází divadlo, na rituál jsme nutně museli narazit. Zajímal nás moment, kdy se aktivní účastník rituálu proměňuje v diváka, který sleduje divadelní akci. Nechtěli jsme se o tom jenom bavit. Proto ta rekonstrukce. Se vším všudy: vytvoření vlastního společenství, vlastní mytologie i vlastního obřadu. To vše pochopitelně jaksí nahrubo a s - řekněme - pedagogickým nadhledem.

Myslíte si, že touto cestou, případně vůbec nějakou může i dnes člověk skutečně prožít rituál? Nebo se význam slova posunul?

K rituálnímu výrazu má dnes, podle mého soudu, nejbližší výkon performer, který programově nepočítá s divákem. Tohle přirovnání ale pokulhává, protože rezignuje na jednu z nejdůležitějších složek rituálu, totiž fakt, že rituál je společenskou událostí, přesněji: událostí celého společenství. Mnohokrát jsem na různých festivalech a přehlídkách viděl soubory, které se o rituální představení pokusili. Zůstalo vždycky u představení a u pokusu. Rituál je pro moderního člověka mrtev. Pokud ale nemluvíme o ranním rituálu „cigareta + kafe“ či podobných zvyklostech. Ty ale nejsou předmětem tohoto povídání, že?

Kromě rituálu – co bylo tématem vaší scénografické dílny?

Snažili jsme se prozkoumat různé aspekty divadla a divadelnosti na pozadí čtyř velkých - řekněme zjednodušeně - historických etap: doby mytické, antické, tzv. středověku a renesance. Většinou jsme začínali vykládem, v němž jsme charakterizovali základní prvky divadla a divadelnosti v daném období. Snažili jsme se je sledovat v jejich vzájemné souvislosti: Jak se měnil divadelní prostor? Z čeho vycházely dramatické texty? Jak se vyvíjela postava? Atp. V další fázi jsme se většínou zabývali textem, anebo alespoň literární inspirací. Nejvíce času jsme ale strávili „převedením“ takto získaných výsledků (např.: příběh, asociační řada, téma, dramatická situace atp.) do výtvarné podoby (návrhy kostýmů a scény, malba, kresba, výtvarné objekty, bo-dyart, landart atp.).

Proč se tyto předměty nestaly součástí vaší instalace?

Tato instalace se jmenuje Záznam a ten název není zvolen náhodně. Mnohem zajímavější než výsledný "výtvarný produkt" bylo totiž jeho hledání. Objevování

nečekaných souvislostí, vzájemné inspirování všech zúčastněných v průběhu dialogu, který se stal základním principem naší práce. Jak vyjádřit tento proces? Zcela náhodou jsme objevili výrazový prostředek, který se nám zdál pro tento přenos nejvhodnější: přeměnit naše „vizualizované básně“ žehem v popel, a ten použít jako základní materiál pro naši instalaci. Popel symbolizuje nejen zánik, ale i nekonečno. Oheň život dává i ničí. Docela dobře si ho „jinak“ dovedeme představit jako kruh. Symbolický význam něčeho, co nepodléhá změně, co tu existuje od pradávna. Možná něčeho takového v nás jsme se alespoň trochu dotkli.

BYLO...

SCÉNICKÉ SVĚTLO A DIVADELNÍ INSCENACE

Občanské sdružení „KRUH“ Hronov ve spolupráci se Střediskem amatérské kultury IMPULS připravil ve dnech 28. a 29. června 2002 praktickou dílnu zaměřenou na scénické světlo v divadelní inscenaci. Kurz byl určen zejména pro osvětlovače, režiséry a scénografy a uskutečnil se v Jiráskově divadle v Hronově. Lektor Václav Müller z Městského divadla Brno připravil čtrnácti posluchačům velice zajímavý program, kterým názorně předvedl jak zprostředkovat vizuální kontakt mezi hereckou akcí a divákem, jakým způsobem proměnit pasivní scénický prostor v aktivního účastníka inscenace a jak lze vytvořit odpovídající scénickou atmosféru.

Vlastní seminář byl zahájen teoretickou částí, ve které se seminaristé seznámili s nejběžnějšími druhy jevištního svícení, zásadami v závislosti na žánru textu inscenace a s přípravou světelného scénáře představení. Sobotní pokračování spočívalo v práci na jevišti. Nejprve se účastníci kurzu seznámili se světelným parkem hronovského divadla, vyzkoušeli praktické nasvícení jevištního prostoru a posléze realizovali připravený světelný scénář. V závěrečné části neopomněl Václav Müller zmínit základní zásady bezpečnosti práce a zodpověděl nemalé množství dotazů.

Protože je v amatérském divadle zkušených technických pracovníků nedostatek a málokterý ochotnický režisér dovede své požadavky na osvětlení inscenace přesně definovat byla praktická dílna bezesporu přínosem. Obsahem a přístupem zkušeného lektora jednoznačně prokázala svůj smysl a potřebnost. Poděkování si ovšem nezaslouží pouze organizátoři a Václav Müller, ale i osvětlovači Jiráskova divadla, protože bez jejich ochoty a spolupráce by akce snad ani nebyl možná.

Petr Hájek

Vážená Nad'o,

chci Vám moc poděkovat za školení Scénické svícení, které jste pro nás zprostředkovala. Myslím, že všem frekventantům velice pomohlo a prospělo, ať jsme byli technici či režiséři. Zvláště chci velice pochválit fundovaného pana školitele, pana Müllera, který se s námi nezištně podělil o své mnohaleté zkušenosti. Iniciativou některých účastníků se rozmnožuje jedna z publikací pana Müllera, příručka pro scénické svícení z pohledu osvětlovače a režiséra, tady bych rád vznesl připomínku pro další kurzy, něco takového by mohli účastníci obdržet či si zakoupit jako součást kursu. Ještě jednou moc děkuji.

Michal Dziedzinskyj
DS Heřman

BUDE...

AMATÉŘI SVĚMU SERGEJOVI ROZUMĚJÍ

Telefonáty typu: „Bude zase Fedotovova dílna v Hronově?“, nebo „Přijede Sergej do Hradce?“ a „... Kdy bude zase v Čechách?“ jsou na mém supermobilním přístroji zcela běžné již několik let. Od té doby, co si zívá a tvořivě hledá tajemství divadelnosti pro sebe objevili charismatickou osobnost ruského režiséra z uralského města Permu, vědí, že se za svým cílem vydali správným směrem. A neprojevují o svého učitele a mága v jedné osobě zájem pouze formální nebo povrchní. V hereckých dílnách s ním vydávají ze sebe všechno, i to, o čem u sebe neměli ani tušení. Nacházejí cestu k sobě samým, kouzlo partneriny a sílu společné výpovědi. Uvědomují si, že je to dar, který od života prostřednictvím takového fenoménu, jako je divadlo, dostávají. Toto poznání však není přece jen zadarmo, vykupují ho fyzickou dřinou a psychickým vypětím při hledání výrazu, kontaktu, přesného zacílení v pravém okamžiku. Jsem toho přímým svědkem a vím, že je to tak. A také vím, že od Sergeje Fedotova mohou všichni s naprostou jistotou očekávat připravenost a soustředěnost na úkol umělce – pedagoga, přesnost i přísnost, ale i pochopení a kamarádskost, která zavazuje. Neústupnost v požadavcích tam, kde je naděje na výsledek, ale také obětavost.

Kreativita využívaná ve prospěch Thálie je pro reži-

Herecká dílna Sergeje Fedotova - Hronov 2001

Foto: Ivo Mičkal

séra Sergeje Fedotova osobně jedním ze základních životních rozměrů, tak se prezentuje před amatéry, před profesionály, před divadelní veřejností. Má rád slovan-
ské herce, podle jeho vlastních slov proto, že cítí pod-
statu divadla a hereckého vyjádření podobně jako on
sám, a že jsou schopni přirozeně přijímat jeho režijní
metody vycházející z tvorby a zpracovaných postupů
Michaila Čechova.

Se svým permským uměleckým souborem Diva-
dla „U Mostu“ dobývá diváky i odbornou kritiku po
celé Evropě. Objevuje nové pohledy na ruskou klasiku,
snaží se co nejhlouběji proniknout do tvorby význam-
ných autorů sovětské éry. S Gogolem vytvořil most
mezi staletími, Bulgakovova mystičnost a mnohovr-
stevnatost ho nutí hledat další vyjádření a asociace té-
mat. Činí opakované výpravy za autory světové drama-
tické tvorby, Goldoniho a Shakespeara nevyjímaje.
A stále rozšiřuje počet uměleckých týmů, s kterými
pracuje. Důsledně v duchu žánru, v které je vybrané
dílo vytvořené. S pokorou k autorovi, s citem k látce,
pokud možno v symbióze s překladatelem, autorem
hudby, s důrazem na herecké osobnosti, ale i na ade-
kvátní výtvarné vyjádření.

A jenom na okraj: umělec takového rozměru, jako
je Sergej Fedotov, není rozhodně tak naivní, aby
v Shakespearovi ruskou duši hledal, jak se domnívá Jan

Kábrt ve své recenzi Večera Tříkrálového v Jihočes-
kém divadle České Budějovice pro MF Dnes ze dne
5. 6. 2002.

Středisko amatérské kultury IMPULS

spolu s VSVD

pořádá letos opět hereckou dílnu

**S. Fedotova od 1. do 10. srpna,
době JH,**

**ve Velkém Poříčí u Hronova,
tentokrát na téma „Romeo a Julie“.**

**Pro zájemce bude závěrem
uspořádána předváděcí lekce.**

Karla Dörrová

PRKNA
PRAŠTĚLA

PRKNA PRAŠTĚLA, PRAŠTÍ A PRAŠTĚT BUDOU

NÁCHODSKÁ
PRIMA SEZÓNA
2002

V týdnu od 29. dubna do 3. května proběhl v Náchodě další ročník nesoutěžní přehlídky studentských divadel pod názvem Prima sezóna. A nutno dodat, že letos se divadelních představení urodilo opravdu hodně. Během čtyř dnů se odehrálo přes dvacet představení a doprovodných hudebních vystoupení. Středoškolská mládež zaplnila Velký a Přednáškový sál náchodského Městského divadla dr. J. Čížka a několik opusů se dokonce muselo odehrát v aule zdejšího Jiráskova gymnázia. Všechna vystoupení spojovalo nadšení, studenti hráli s elánem a radostí ze „hry“, přesto se však v jednotlivých produkcích nacházely značné kvalitativní rozdíly, o nichž nyní pohovořím poněkud zevrubněji.

Již na rozborových seminářích k jednotlivým zhlédnutým inscenacím jsem poukazoval na dva základní typy studentské divadelní tvorby, které lze pochopitelně ještě dále podrobněji strukturovat a vnitřně diferencovat. Prvým typem je případ, kdy si studenti zvolí nějaký oblíbený dramatický text, jim nějakým způsobem blízký, a pro potěchu svou a svých blízkých a kamarádů jej inscenují. Existuje zde pochopitelně nemalé riziko, že výsledná podoba se po kvalitativní stránce nebude rovnat původní předloze, i

když i zde se vyskytují čestné výjimky. Hodně ovšem záleží na tom, který text je vybrán, obecně lze říci, že čím je původní text tzv. vděčnější (např. tvorba Smoljaka a Svěráka, F. R. Čecha, I. Mládky či M. Šimka aj. Grossmanna), tím je jeho konfrontace se studentskými interprety tristnější.

Druhý typ tvoří pokusy o vlastní uměleckou tvorbu. Vůdčími tématy pak jsou problémy, které naši mládež nejvíce pálí nebo které okolo sebe vnímá. Setkáváme se tak poněkud s reflexí na drogy, alkoholismus, prostituci, špatné mezilidské vztahy, citovou vyprahlost dnešní střední generace, ekologické otázky apod. Osobně pokládám tyto pokusy za značně sympatické, i když ani zde nelze nevidět jisté hrozící nebezpečí. To spočívá v jisté tezovitosti, plakátovosti, didaktičnosti až sentimentálnosti, které jsou dány snahou o co nejčistší a nejryzejší prezentaci svých idejí. V globálním měřítku ovšem tento typ tvorby středoškolské mládeže vychází ze srovnání s typem prvním vítězně, neboť se nejedná o pouhé napodobování, ale o poctivě myšlenou a ponejvíce i upřímnou niternou výpověď.

Po tomto shrnujícím úvodu se nyní věnujme poněkud do hloubky jednotlivým představením.

Pondělní dopoledne zahájila Dívčí válka F. R. Čecha souboru pražského gymnázia Ch. Dopplera, která je bohužel přímo ukázkovým příkladem prvního typu divadla, specifikovaného výše. Sama předloha je silně poznamenána snahou

pobavit za každou cenu, nepřiliš inteligentní a plytký Čechův humor je však ještě podtržen neumělými výkony hlavních představitelů. Dívčí válka nepochybně splňuje hlavní cíl protagonistů – pobavit své vrstevníky v rámci školní besídky, měli by ale své úsilí vložit do služeb přece jenom o něco vyšším cílům.

Následné představení z téhož gymnázia Je dobré mítí Filipa je pravým opakem. Přes dílčí problémy, nastiněné v úvodu k druhému typu divadel, je pokusem o upřímnou generační výpověď k drogové problematice. Navíc je sympatické zapojením prvků, které s dějem ne vždy souvisí, jsou však příjemným odlehčením a ukázkou umu interpretů. Jedná se o pěvecké a taneční a pohybové vložky. I přes jistou rozpačitost v závěru, pak představeníčko vyznívá jednoznačně kladně.

Škola – základ života gymnázia v Litovli pak je bezesporu kolosem, který si zaslouží obdiv. Není totiž toliko studentským představením, ale útvarem, který vznikl v záviděníhodné symbióze žactva a učitelského sboru. Učitelé si se svými žáky i zahráli a nutno říci, že po herecké stránce obstáli. Ocenění zaslouží rovněž původní hudba a choreografie.

Hradecké gymnázium J. K. Tyla, které se Prima sezóny zúčastňuje již pravidelně, tentokrát přivezlo svou adaptaci pohádky Jana Wericha Tři sestry a prsten. Protože u tohoto souboru mohu srovnávat, tak také činím. Hradečtí se neustále zlepšují, čím dál větší pozornost věnují otázkám dramaturgie a režie,

vyzrávají i po herecké stránce. Jejich představení je veselé, vtipné, nápadité a prosté jakýchkoliv laciných afektů.

Dívky ze Svitav jsou na rozdíl od hradeckých nezkušené a divadlem nepoznamenané. Jejich stvoření světa trpělo spoustou začátečnických chyb, herectví je neohrabané a prostor náhodského jeviště jim činil značné problémy. Všechny tyto věci jsou však dočasné a divkám lze jen přát, aby vytrvaly a nenechaly se odradit od další tvorby, protože jejich snaha po sebevyjádření je poctivá a upřímná a tematika, kterou se vybraly, závažná a jevištně obtížně ztvárnitelná.

Úterní dopoledne začalo ve velkém stylu. Gymnázium Mnichovo Hradiště se rozhodlo nastudovat Shakespearův *Sen noci svatojánské*, a to ve velmi zajímavém, ryze dívčím, obsazení. Jedná se o sousto opravdu velké a bohužel nutno konstatovat, že děvčata, byť velmi hezká a talentovaná, ho nestrávila. Mnohokrát Shakespearův text odolával jejich povrchnímu výkladu a celá inscenace se zvrtila v jakýsi sled scének a výstupů, s absencí jakékoliv jednotící a scelující linie.

Komenského *Orbis lusus* byl pro mnohé milým osvěžením. Představení brněnských bylo dramaturgicky postaveno, sjednoceno po stránce herecké, pohybové a hudební (u poslední jmenované až na několik odchylek); seznamuje diváky s Komenského texty netradiční a objevnou formou.

Morgensternovy *Šibeniční písně* svitavského souboru postoupily i na národní přehlídku Wolkrův *Prostějov*, takže o nich bude napsáno zajiště ještě mnohé. Jsou určité špičkovým ztvárněním poezie na jevišti a nachází svého cílového diváka v několika věkových skupinách.

V aule gymnázia paralelně probíhalo uvedení autorské pohádky jednoho z pražských gymnázií. Autorská pohádka je žánr poměrně vzácný a ne vždy bývá příznivě přijímán. Přes určité technické chyby se však inscenování *Smutku a Samoty* jeví jako zdařilé, o čemž mimo jiné svědčí pozornost přítomných dětských diváků, kteří pohád-

ku bedlivě vnímali a účinkující odměnili potleskem.

Po několika hudebních a tanečních produkcích se nám úterní maratón uzavřel Bludičkou středních škol z Hronova, údajně s využitím Erbenovy básně. Erbenovské motivy však zcela zanikaly ve změti vulgárních a primitivních prvků, v záplavě stupidity a tristnosti. Bludička zajiště splní účel pobavení soupevníků, ale k serióznímu divadelnímu tvaru má dál než již zmiňovaná *Dívčí válka*.

Čtvrtek byl ve znamení (s jedinou výjimkou) pražského gymnázia Ch. Dopplera. Prvním opusem tohoto ústavu byl *Dlouhý, Široký a Krátkozraký* dua Smoljak – Svěrák. Klasická ukázka prvního typu studentského divadla. „*Cimrmanovci*“ jsou natolik notoricky známým fenoménem, že si lze v současnosti jen obtížně představit inscenování jejich textů někým jiným. Platí to stoprocentně.

Studentský muzikál *Popeláři* *homeless show* je zajímavý už svým základním tématem, sběrem a separací komunálního odpadu. Nápad k nezaplacení, rozvíjený s kolísavou úspěšností. Bohužel nedodělaná choreografie a do uší bijící playbacky.

Další sekce Dopplerova Gymnázia se představila dvěma adaptacemi literárních textů. První byla hra *Na voru* Slawomira Mrożka. Závažné téma obětování jedince je pozvolna rozbalováno místy příliš těžkopádnými dialogy, v nichž se občas interpreti ztrácejí. Na rozsáhlou debatu je pochopitelně otázka, o čem dnes hrát některé aspekty Mrożkových textů, každopádně je výsledek produktem dojista precizní práce s výchozím dramatickým útvarem.

Dále soubor zahrál Ionescova *Plešatou zpěvačku*. Přes okázalý nezáměr adolescentního publika si tato čistá absurdita zaslouží potlesk. Osobně jsem zhlédl šest herců na jevišti, kteří se zcela přesným temporytmem odměřovali nelehké Ionescovy dialogy. Gratuluji, a přeji, aby se soubor nenechal odradit a v této inscenační tradici pokračoval.

A na řadě je gratulace druhé,

kteří patří oné čtvrté výjimce, jež se vklíní mezi „dopplerovce“. Pražské gymnázium Budáňka si vybralo jako předlohu *Rodinné album* Miloše Macourka. Nádherný a lidsky jímavý text je hrán se zaujetím a poučeností, všichni interpreti slouží nejen Macourkovi, ale i jeden druhému a všichni celku inscenace. To vše podtrženo naprosto funkční scénou, hudbou a pohybem. Zkrátka zážitek.

Pátek začal dalším bonbónkem. Studenti z Ledče nad Sázavou vy-preparovali Goethovy faustovské motivy a na jejich základě secvičili náročné zamyšlení o osudu člověka a smyslu lidského života pod názvem *Dáblova krása*. V záplavě této tematiky se neztratili, ba právě naopak. S pominutím několika lexikálních detailů je výsledkem jejich práce představení pozoruhodně čisté, zajímavé a přes délku dvou hodin nenučící, což je hodno minimálně pozornosti i některých profesionálních inscenátorů faustovského cyklu.

Havlíčkobrodští se se svou autorskou tvorbou *Večer s hvězdným* obsazením dostali do zvláštního soukolí. Jejich literární dílo, které vzbudilo zaslouženou pozornost při porotování soutěže scénaristiky, se totiž ukázalo jako obtížně ztvárnitelné na jevišti. Literární humor se zkrátka do divadelní podoby nepřenesl a představení bylo tak trochu trápením samotných aktérů, kteří přes urputnou snahu pobavit a zaujmout naráželi na bariéru rozpačitého a zmateného publika.

Páteční dopoledne pak uzavřela dvě představení souboru z Vyškova. Obě byla autorská, a dlužno říci, že šťastně. Vyškovští se ve dvou protichůdných inscenacích nejen realizovali, ale i nastolili některá závažná témata, zaujali a donutili k přemýšlení. O což přece jde v divadle téměř na prvním místě.

Závěrem nemohu než všem vystupujícím poděkovat a popřát hodně úspěchů v další práci, důležitá je nenechat se odradit a bojovat svůj věčný zápas s kritikou, ale hlavně a především s diváky.

Antonín Fendrych

ZPRÁVA O JEDNÉ CESTĚ VLAKEM, JEDNÉ VÝSTAVĚ, JEDNOM DIVADELNÍM PŘEDSTAVENÍ A HLAVNĚ O JEDNOM SLONOVÍ

Ve vlaku 15. července 1999 ráno ze Svitav do Prahy před letem do Paříže a Casablancy a autobusem do El Jadidy v Maroku na Světový festival amatérského divadla...

Céčko jede do Afriky... Karel Šefrna nám v kupé vypráví zvláštní příběh o slonovi – jak se narodí v indické džungli, jak je jiný, než ostatní sloni, jak nechce dělat to, co ostatní...

Je to podivuhodný příběh překvapivě pokračující a ... Karel vždycky končí část vyprávění: „Tak tady by to mohlo skončit... ale nekončí, protože se stane to a to.“ A tak to jde až do konce. Zprvu nevíme, proč nám tu historii vypráví. A pak se dozvíme, že to je hra, kterou napsal Karlův synovec Tonda Mareš – spisovatel, básník, výtvarník, žijící v Mnichově. Tu hru hrál německý loutkář Albert Völkl (na začátku devadesátých let byli oba ve Svitavách a Albert hrál v dnes už polozapomenutém Lido-vém divadle, přesněji v Divadle v kavárně pro děti a večer pro dospělé indiánskou pohádku – text Tondy Mareše... A Povídku o slonovi (tak se hra jmenuje) Tonda poslal Karlovi, jestli by třeba Céčko nechtělo...

Je to zvláštní vzpomínka- z toho vlaku- uběhly tři roky a my jsme se k tomu příběhu indického slona vrátili. Seděli mnoho večerů, vypili hodně čaje, vína, kávy, snědli chlebičky a hodně mluvili o tom, můžeme-li chceme-li ten text upravit k našemu obrazu a potom třeba někdy zahrát...

V roce 2000 slavilo Céčko třicetiny. V Trámu vystavoval obrazy malíř z Pomezí u Poličky, Jindřich Pevný. Krásná naivní létající barevná naléhavá v srdce se zarávající plátina;

taková, která, když jednou uvidíte, zůstanou s vámi a musíte na ně často myslet.

A tak nás napadlo spojit svět o kterém píše Tonda Mareš se světem, který maluje Jindra Pevný. Je tak daleko a tak blízko...

A Jindřich Pevný a jeho žena přišli do Céčka. S obrazy, loutkami, výtvarnou stopou naprosto nepřehlédnutelnou!

A dál? Dál už to je o třech měsících v Trámu, mnoha večerech několika víkendech pochybnostech řečech zkoušení silných slovech skvělých horších zavrženíhodných nápa-dech...

Karel Šefrna složil skvělou muziku (historik Céčka by mohl třeba napsat: „ostatně jako vždy“). Avšak není to „tak jako vždy“ – neboť: Karel a Tonda jsou blízcí příbuzní. Prožili dětství po válce v Boskovicích. Tonda se ocitl v Mnichově, Karel žije ve Svitavách. A je něco, co je neustále spojuje... Karel psal písničky a myslel na všechno, co se stalo nestalo co cítí on i oni oba... Těžko se to popisuje. Na všechno slova nedosáhnou.

A my všichni nectili a ctili ten původní Tondův text. Není to nakonec přesně tak, jak nám Karel v tom vlaku vyprávěl. Ale je to určitě: myslím a vím!, jak by to Tonda, Karel, Jindra a my vytvořili (kdybychom byli spolu). Byla to krásná práce.

Narodil se slon odešel z džungle do civilizace, aby se mu líp dařilo.

Ale jaký svět je ten lepší...? A tak se vrátinevrátí, přesto, že říkal, že se nikdy nevrátí.

Jste zvědaví? Já strašně. A pokaždé znova a znova. Myslím, že si to hezky užíváme a budeme užívat. Divadlo je hezká věc.

„V dálce už kývá slon z Indie“... napsal jsem do knížky Céčko 1999-2000 před třemi lety. Tehdy jsem myslel, že třeba jednou někdy někde nějak nazkoušíme tuhle hru. Asi se to podařilo.

Těšíte se? Já děsně.

Petr Mohr

P.S. Poprvé jsme Slona hráli pro pár kamarádů v Trámu 5. dubna. Podruhé na Krajské loutkářské přehlídce v Hradci Králové o den později. Potřetí 7. června v 19,30 hodin doma v Trámu a to byla premiéra! (Jo a taky na festivalu – 30. června na 51. Loutkářské Chrudimi.)

Tonda Mareš: Slon
Úprava textu: Karel a Blanka Šefrnovi, Petr Mohr

Režie a hudba: Karel Šefrna

Výtvarno: Jindřich Pevný

Hrají: Blanka Šefrnová, Pavla

Lustýková, Iva Pavlišová, Vladka

Pevná, Karel Šefrna, Jindřich Pevný, Petr Mohr

Světla: Hana Mohrová

Poděkování truhlářské firmě

BOBŘI Hradec nad Svitavou

Kontakt: Petr Mohr:

0461-535058

DIVADELNÍ SPOLEK (a)MAŤÁK,

hrající v pardubickém divadle EXIL, si připravil poslední premiéru sezóny 2001-2002 až na poslední dva dny měsíce června. Jedná se o více než čtyřicet let staré drama maďarského autora Lászla Gyuorkého Elektro, má lásko. Mnoho lidí se ještě před premiérou ptalo, zda tato hra může ještě oslovit dnešní obecnost. Postřehy z premiéry daly jasně najevo, že ano. Otázka zneužití moci je totiž aktuální v každou dobu a vždy se najde člověk, který chce víc, než mu patří.

Divadelníci z (a)MAŤÁKU pojalí představení, které se vymyká i výjimečnou stopáží (140 minut) zcela stroze. Tak aby se podtrhla nadčasovost příběhu, aby diváci zbytečně nespecifikovali historické období – proto není na jevišti jediná rekvizita. Herci se nemohou schovat za žádné kulisy a věci. Jsou tu jen sami, ve speciálních kostýmech Ivany Dolečkové a s velmi výrazným líčením. Důležitou součástí scény je však obraz, který se v průběhu celé hry skládá do závěrečné podoby. Ten je dílem malířky Jarmily Jíravové z Břehů u Přelouče. Ta shodou okolností stráví léto v londýnském Královském divadle, kde vyhrála celoevropskou stáž na téma jevištní scénografie.

Změny se pochopitelně musely týkat i vlastní textové předlohy. Dílo bylo očištěno od historických, dnes už nevyhovujících, textových formulací. Změnily se i některé postavy – původní Chór, který byl jen posunovatelem děje, byl rozdělen mezi tři herečky, které získaly nový rozměr v podobě svědomí nejen diváků, ale všech, kteří žijí v naší společnosti.

Vynikající herecké party představili všichni na jevišti. Výjimečný talent předvedla Karolína Marišlerová v postavě Chrysostemis a její dva

sourozenci Lenka Burešová a Tomáš Novotný (Elektra a Orestes). Přímou démonickou dvojici rodičů (Klytáimnestra a Aighistos) pak předvedli Věra Pojmanová a Václav Novák. Nejtěžší role však má již zmiňovaný chór (Eva Dolečková, Jana Tichá a Zuzana Hýsková).

Hra je doplněna více než hodinou scénické hudby, která někde působí "pouze" jako podkresová stránka monologů či dialogů - jindy je zcela samostatným divadelním prostředkem. Hru Elektro, má lásko bude divadlo (a)MAŤÁK uvádět každý měsíc v pardubickém divadle EXIL.

Kromě toho už spolek představil premiéry pro sezónu 2002-2003. Nejprve v říjnu bude předvedena montáž z historických letopisů z dějin Pardubic nazvaná Magie koně. Její premiéra se uskuteční 5. října 2002. Autorem scénáře je známý pardubický spisovatel Lubomír Macháček. Jako hostující herci se představí v této hře primátor města Jiří Střítecký a herečka Východočeského divadla Pardubice Lída Vlášková. V říjnu bude mít premiéru hra Fajfka na zabití, která je dalším autorským počinem režiséra Tomáše Novotného. V listopadu Ivana Nováková představí pohádku Hrátky s čertem. V lednu bude zahájen grantový projekt Krev, slzy, smích a sperma Albionu, který vzniká ve spolupráci s pražskou centrálou British Council a některými anglickými divadelními soubory. V průběhu jednoho roku tak budou mít na jevišti divadla EXIL premiéru tři anglické hry, které mapují vývoj anglické dramatiky posledních dvaceti let. První se v lednu 2003 představí hra Loučení se svobodou (režie Zuzana Nováková). Jedná se o českou premiéru příběhu mladých lidí. Druhou částí projektu je v březnu 2003 premiérován Natěrač režisérky Ivany Novákové a celý cyklus bude uzavřen v červnu ponurým dramatem Shopping and Fucking. Režisér Petr Kouba zavede diváky mezi homosexuální komunitu kdesi na londýnském předměstí. Premiéry v sezóně 2002-03 doplní ještě v únoru bláznivá francouzská komedie Někdo zvoní a v květnu pak mu-

zikál Tomáše Novotného Gentlemani.

Kontakt:

Divadlo EXIL, Havlíčkova 841, Pardubice, 53003.

Petr Kouba, principál, 0724/111779

DIVADELNÍ SOUBOR SNOOP

v Opatovicích nad Labem
uvádí hru Antonína Procházky

Vraždy a něžnosti

v režii Věry Pečenkové.

Premiéra: 24. května 2002.

Kontakt: Aleš Dvořák: 040-6941626

OD HEŘMANŮ Z HEŘMANOVA MĚSTCE

*Ahoj, Naďo, reaguj na Tvou
prosbičku a volání po příspěvcích
do Hromady.*

Takže od září nabízíme zájemcům Drakovo. Po Červeném Kostelci pouze jedno představení v Prachovicích - málem přesilovka, ale rozesíláme nabídkové listy. Případně nás také někam doporuč, jestli můžeš.

Jinak se pídíme po nějakém dalším kuse vhodném pro naše podmínky a natury. I zde uvítáme nějaké impulsy i od Impulsu.

Zatím je na obzoru objednávkové představeníčko na jubilejní zimní táboření na Lichnici, zřejmě to bude ptákovina. Průvodce po sopce, ale to je zatím ve stavu prenatalního vývoje.

Ted' ale to nejdůležitější! V roce 2003 nás čekají dvě výročí: 120 let založení DS Heřman a 155 let divadelní činnosti v Heřmanově Městci.

Jestli to bude na jaře nebo na podzim, to ještě nevíme. S ohledem na naši lenost a pohodlnost bych to tipoval až na podzim.

Samozřejmě bychom chtěli nastudovat nějaké solidní divadlo, které by bylo vhodné i pro děti (viz. výše uvedené apely), samozřejmě asi výstava, případně nějaká prodělečná tancovačka s tombolou, v rámci oslav nějaké pohostinské představení, zajímaví (zahubičkoví) hosté.

O tom všem se bude hovořit příští pátek 14.6. a pak také na tzv. Džudžagarden 22.6., což je akce na uzavírání divadelní sezóny a zahájení "divadelních prázdnin".

Jestli se ti něco z těchto útržků do Hromady bude hodit, klidně to použij.

Jinak doufáme, že se něco v ní něco dočtem o našem snad úspěšném vystoupení v Červeném Kostelci, aby se trochu vylepšil náš obraz nastíněný článkem Břeti Lelka. (viz zpráva Prof. Císaře – pozn.red.).

Čau Pepa (Řezáč)

**DS Heřman Heřmanův Městec
Michal Dziedzinskyj**

/R. O. Vinduška: Drakovo

Kontakt: Josef Řezáč,

V Lukách 825

538 03 Heřmanův Městec

Tel. 0606-803822

e-mail:

zs.prachovice@worldonline.cz

ČERVENOVÁ PREMIÉRA

Divadelní soubor Vicena v Ústí nad Orlicí prochází jednou ze svých nejúspěšnějších sezón, alespoň co se počtu inscenací týče. Loňský divadelní rok uzavřela úspěšná derniéra ještě úspěšnějšího „Trouby na večeri“.

V současné době má na repertoáru hru D. Kaminka: „Osamělost fotbalového brankáře“ realizovanou na podzim 2001 Petrem Hájkem, v listopadu premiérovala (i jako režisérka) Lenka Kaplanová s „Bláhovým

časem“ C.A. Pugeta a na jaře debutovala Jana Staňková s minikomediemi P.H. Camiho „CAMI(áda)“.

Poslední premiérou letošní sezóny byla hra Viléma Wernera „Právo na hřích“ v režii Jana Štěpánského 16. června 2002 v Orlickém Podhůří – Říčkách. S osvědčenou partou z „Trouby na večeri“ připravil Honza Štěpánský inscenaci „na věčné a stále aktuální téma manželské nevěry“. Nutno však dodat, že „Trouba“ to není.

*Jana Staňková, Divadelní soubor
Vicena Ústí nad Orlicí*

A CO JE NOVÉHO V SOUBORU J. N. ŠTĚPÁNKA CHRUDEM?

Těsně před koncem sezóny se nám podařilo uvést premiéru pohádky Ivony Krškové „O začarované Haničce.“ Pohádku jsme hráli 20. června na malé scéně divadla. Trochu jsme se báli o návštěvnost, protože v tu dobu bylo snad největší horko a dalo se čekat, že lidé půjdou spíše na plovárnu. Ovšem diváci nezklamali a zaplnili téměř celé hlediště. Na premiéru se přijela podívat i sama autorka a Pepíček Melena, který do pohádky napsal hudbu. Podle dosavadních ohlasů se pohádka divákům líbila. Doufáme, že tomu tak bude i v nové sezóně, kdy bychom měli pohádku znovu uvést s drobnými úpravami.

Také bych chtěl zmínit, že 13. června oslavila narozeniny Alenka Kašparová a touto cestou bych jí chtěl za soubor popřát hodně zdravíčka, štěstíčka a divadelních úspěchů.

To je ode mne pro dnešek vše.

*Za divadelní spolek
J. N. Štěpánka Chrudim
přeje krásný den Luboš Capoušek.*

PRKNA BUDOU PRAŠTĚT

DIVADELNÍ BABÍ LÉTO V LIBICI NAD CIDLINOU

Divadelní spolek Vojan Libice nad Cidlinou zve všechny přátele amatérského divadla na první ročník divadelní přehlídky, která nese název Divadelní babí léto - Libice nad Cidlinou 2002. Festival se uskuteční od pátku 13. do neděle 15. září v libickém kulturním domě. Pořadatelé plánují na páteční dopoledne a na sobotní i nedělní odpoledne představení, která budou určena dětem. Pro dospělé diváky budou připraveny dvě zajímavé inscenace. Zatím lze prozradit, že v sobotu 14. září zde uvede soubor z jihomoravských Boleradice hru, která patří do programu letošního Jiráskova Hronova. Jedná se o Pygmalión aneb My fair lady ze Zelňáku. Podobně jako při libických Femadech lze i na této přehlídce zajistit nocování ve spacích pytlích v sokolovně. Účastníci celého festivalu budou mít také slevu na vstupném.

**Bližší informace na telefonech
0324/612505, 0723 705533
(Milan Čejka),
nebo 0324/677394, 0603 194547
(Helena Vondrušková).**

-čej-

D I V A D E L N Í

MAŤTE VSTOUPIT!

Atraktivní rozloučení
s divadelní sezónou
připravilo Východočeské
divadlo na nádvoří
pardubického zámku,
kde se utábořilo
s Shakespearovým
Kupcem benátským.

Foto: Michal Souček

KUPEC BENÁTSKÝ

je jedna z autorových nejslavnějších a nejpůsobivějších her, komedie s nádechem pohádky a exotiky. Nejen o Židu Shylockovi, ale také o krásné urozené Porcii a neméně krásné neurozené Jessice, o princích aragonském a marockém, o benátských kavalírech. O tom, jak snadné je někoho urazit a jak těžké je potom dojít odpuštění. A samozřejmě o lásce, té především.

V pardubickém nastudování je Kupec benátský příběhem, jenž dokáže dojmout, pobavit, vyvolat napětí, ale hlavně donutit k zamyšlení. Souboru se podařilo odhalit několik rovin textu, v němž se mísí komično s tragičnem.

Lví podíl na úspěchu inscenace

má hostující režisér Michael Tarant, který při výběru herců vsadil na dobrou kartu. Náročnou roli židovského lichváře Shylocka obsadil hostujícím Jiřím Čapkou. V Pardubicích, kde současný člen vinohradského divadla začal hereckou pout', se předvedl ve vynikajícím světle. V Čapkově podání má Shylock charisma a noblesu, ale také jím cloumá hněv, slabost a bezradnost. Hostující Josef Vrána je jako kupec Antonio tradičně osobitý. Dobře se daří Petře Janečkové (Porcie), Jiřímu Kalužnému, jenž má pro postavu Bassania dokonalý cit. Významnou roli hrají také hudebníci a členové Šermířského divadla Zubří (benátská šlechta, stráž).

Kupec benátský na zámku je šťastnou volbou, příjemným, hodně

kontaktním představením.

Představení bude uvedeno v rámci Letních shakespearovských slavností v Nejvyšším purkrabství Pražského hradu ve dnech 19. – 21. srpna. Na nádvoří pardubického zámku můžete inscenaci zhlédnout ještě v září, a to 8., 13., 22., a 27., vždy v 19.00 hodin

Koncem roku 2002 pak „Východočeši“ přenesou inscenaci na jeviště historické budovy VČD.

Vstupenky si můžete rezervovat na tel. 040/6210208, případně na internetu www.vcd.cz, kde se i více dovíte o celé produkci divadla.

(Z www.stranek a recenze MF Dnes)

DIVADLO DRAK
v rámci
8. mezinárodního
divadelního festivalu
uvedlo 22. června svoji
novou premiéru
LIŠKA
BYSTROUŠKA

Motto:

*Jak je tomu dávno, co tudy
kráčeli dva mladí lidé.*

Líbí se vám lišky? A viděli jste je někdy jinak než jako límec kabátů vašich babiček? Nebo jen ty spící či vzteklé v kleci zoologických zahrad? Na jevišti divadla DRAK se můžete setkat s proklatě živou liškou, divokou, veselou a nespoutanou Bystrouškou. Jenomže ve chvíli, kdy jí právě lidé tak trochu omezili životní prostor. Chytili ji a pak i uvázali. Revírník se svou ženou. Je tomu dávno, co byli mladí a ta neposedná liška jim připomínala mladost a lásku a neposednost a touhu... a oni raději touží po klidu... Ale lišku si domů nasadili s lidskou pýchou převychovat divoké zvíře na domácí. Ale to

nejde. A i když dostanou lišku na řetěz a ona uteče, pořád ji budou pronásledovat a živé zvířátko jim nenechá klidu, tak jako se člověk nemůže zbavit své minulosti a vzpomínek. A ty jsou krásné. Je totiž úžasné být mladý a nespoutaný a nemusí to být jen výsada mládí. To vám vzkazuje Liška Bystrouška.

Divadlo DRAK. Rudolf Těsnohlídek-Leoš Janáček: Liška Bystrouška. Režie Jakub Krofta, hudební úprava a hudba Jiří Vyšehradský, výprava Marek Zákostelecký.

www.divadlo.cz/drak

KLICPEROVO DIVADLO

Divadelní sezónu v Klicperově divadle uzavřely dvě premiéry.

Tou poslední byl autorský titul **ŽIVOT BOHÉMY** završují projekt "Goldflamův seznam", k němuž sám autor scénáře i režisér v jedné osobě říká: „Jak by člověk nebyl okouzlen historkami o životě umělců! A zvláště pak umělců avantgardních ze začátku 20. století. Jak chudě žili mladí malíři, básníci a hudebníci – a jaké slávy se dopracovali... Picasso, Braque, Apollinaire – kubisté dadaisté, futuristé, surrealisté. A také jejich dívky! Jejich sladké milenky! Dokud je vedlo srdce, zůstávaly po jejich boku a hned, jakmile dostaly rozum, opustily je. Ale kdo by jim to mohl mít za zlé! Všichni žili jako bohémové, starost o denní chléb přenechávali štěstí a náhodě. A tak podobně i naši hrdinové a jejich dívky. K tomu pár árií z Bohémy od slavného Pucciniho. Celý ten šumivý, veselý, dobrodružný, ale také smutný a někdy i tragický život v jednom večeru! Svět, který se už nevrátí. Doba, kdy mladí snílci ještě stoupali do zelených vršků za sluncem svých snů a ideálů... Takový byl život Bohémy.“

Klicperovo divadlo. Život Bohémy. Scénář a režie: Arnošt Goldflam.

Jako součást projektů „Velká tavba“ a „Goldflamův seznam“ Klicperovo divadlo uvedlo **PÍSEK** Arnošta Goldflama.

Písek může evokovat čas v přesýpacích hodinách, cestu s otisky stop, hřiště i poušť, dům postavený na vratkých základech, neuchopitelnost, pomíjivost, klam... Písek je nekonečná metafora, hádanka. Taky je to nejslavnější hra brněnského Hádavadla osmdesátých let. Písek je zpráva o životě jednoho člověka, o jeho vzpomínkách, tužbách, představách, očekáváních, o jeho tápáních, ztrátách i nálezech. Ale také o jeho

kořenech, o jeho předcích i potomcích. Písek je rodinným albem s vybledlými ohmatanými fotografiemi i nejčerstvějšími momentkami, jimiž se člověk probírá s trochou sentimentu, nostalgie, rozpaků, nadhledu či ironie. Goldflamův Říša tak

velkolepě chtěl by zářit životem, vždy jen pitomcem je, co všechno proteče mu skrze prsty. Možná, že se vám některé záběry z alba budou zdát povědomé. Snad jste něco podobného sami zažili. Není divu, „Písek“ je totiž mimo jiné naší společnou pamětí.

Klicperovo divadlo. Arnošt Goldflam: Písek. Režie: Vladimír Morávek.

www.klicperovodivadlo.cz

Prameny: Programový bulletin 8. mezinárodního divadelního festivalu.

ŠKOLA HROU

BERENIKA

**V katalogu Hudebního
loutkového divadla
Matěje Šefrny se v kapitole
„Kdo jsme“ lze dočíst:**

“Občasné sdružení BERENIKA bylo založeno v roce 1997 a sdružuje herce, sociální pracovníky a studenty pedagogické školy v Litomyšli. Náplní naší práce mimo divadelní činnosti je práce s dětmi a mládeží, především se skupinou asi osmdesáti dětí ze sociálně slabých rodin. Pro tyto děti pořádáme pravidelně letní tábory, dvakrát měsíčně víkendové pobyty na statku Velká Medvědice a starší z nich připravujeme na samostatnou práci právě se sociálně slabými dětmi.

Součástí sdružení je profesionální soubor Hudebního loutkového divadla, který vznikl v osmdesátých letech pod ostravskou uměleckou agenturou, přestěhoval se do Vsetína, potzdějí do Svitav a Litomyšle.

Významnou úlohu v činnosti Bereniky sehrává spolupráce s Pedagogickou školou v Litomyšli. Profesori a studenti této školy jsou zakladateli Bereniky a tato spolupráce se prolíná značnou částí činnosti občanského sdružení.

Veškeré finanční příjmy z představení uvedených v tomto katalogu budou použity ve prospěch dětí ze sociálně slabých rodin.“

Ahoj Matěji, děsně by mě zajímalo, kdybys mi moh něco napsat o tom vašem sdružení, co mu říkáte Berenika.

-co tě to vůbec napadlo...

Ahoj Morousi, já vůbec nevím, jestli to byl můj nápad. Je to příliš dávno. Ale myšlenku, tu si pamatuju:

Potřebovali jsme spojit dvě věci – divadlo a děti ze sociálně slabých rodin.

-co to vlastně ta Berenika je...

Berenika je pták. Původně jsme mysleli, že orel, postupně se však přetrafoval v holubičku. Je z alpaky a koupili jsme ji v jednom bazaru. Má ulomenou nohu, ale jinak moc pěkný exemplář! Z hlediska úřadů je to však občanské sdružení herců, učitelů, soudců a úředníků.

-jak to s ní začalo...

No tragicky! Přišli jsme o budovu divadla Jitřenka ve Svitavách a potřebovali někým uskladnit loutky. Tak jsem koupil madonu a cestu. Víš, v kupní smlouvě je sice napsáno statek v Karli, č.p. 55, ale nám se nejvíc líbila ta madona, která stojí u naprosto zarostlé, romantické cesty k zřícenině toho statku. No a to místo je tak kouzelné, že jsem ho musel ukázat svým studentům. A někteří

tam zůstali a začali se mnou hrát divadlo. Nezávisle na tom jsem s dalšími kamarády udělal první letní tábor pro děti ze sociálně slabých rodin. Pak nám došlo, že jestliže se chceme o tyto děti starat a pomáhat jim, nestačí je vidět jednou ročně. A statek byl ideálním místem k víkendovým hrám a romancím. No a ti studenti, kteří začali hrát to divadlo, byli shodou okolností studenty pedagogické školy, takže byl jen krůček k tomu, aby začali pracovat i s těmito dětmi.

-proč to děláš...

To je taková zvláštní otázka... Asi mám rád děti a divadlo a nevím co s penězma (smích)

-co všechno Berenika dělá...

Berenika stojí na okně na statku a tu ulomenou nohu má podepřenou, aby se nezřítla. Snažíme se pomáhat dětem ze sociálně slabých rodin. Některý jsou na tom dost blbě. Hrajeme za peníze

divadlo a za ně pořádáme víkendové pobyty. Děti máme asi osmdesát z okresu. Jsou rozděleni do skupin a snažíme se, aby každé z nich se na statek dostalo alespoň 4x do roka. Koupili jsme další budovu o tři kilometry dál, pořádáme semináře dramatické výchovy, poslední dobou tam i učím. Udělal jsem si totiž ve škole osnovy tak šikovně, že občas do ní nemusím a studenti dojíždějí za mnou. Děláním prožitkovou pedagogiku. Ideální místo. Karle 55!

-a co všechno dělat ještě bude...

To kdybych věděl! Musíme hrát divadlo, protože děti je stále víc a penež nikdy dost, musíme učit, abychom uživila sebe, (a protože nás to baví) a toho je tolik, že už nás doma moc nemají rádi, protože jsme stále pryč...

Je to začarovaný kruh. Sisifovská práce. Někdy beznaděj. Vůbec to není veselý, protože ty děti nezachrániš. Jen jim můžeš na chvíli pomoci zapomenout a dostat je do jiného světa. Ale – a v tom je ta

potíž – jen na chvíli. Jenže tak se hýbe svět. A jedna Berenika z bazaru s ulomenou nohou ho nespasí. Jeden mladý indián se ptal táty, jak může změnit svět. A táta řekl – „Vezmi kámen, přenes ho o kousek dál a svět bude jiný“. Co jiného můžeme?

-a nějakou fotku, máš-li...

Ještě dnes ti ji pošlu. Musím ji udělat. Nikdy mě nenapadlo Bereniku vyfotit...

a jak se máš a čau

Morous (Petr Mohr)

Děk za optání

Matěj

Rovněž z katalogu: STATEK VELKÁ MEDVĚDICE

Občanské sdružení Berenika nabízí k dispozici prostory selského stavení, vhodné pro skupiny maximálně 15ti lidí či jednotlivce. Romantické prostředí na pokraji Českomoravské vysočiny je vhodné pro rekreaci, uspo-

řádání seminářů a setkávání libovolného druhu.

Tři místnosti penzionového typu, koupelna s teplou vodou a vybavená kuchyň skýtají poměrně komfortní možnost ubytování v naprosto klidném, přírodou obklopeném místě. Možnost využívání divadelního sálku, společenské místnosti, bohaté možnosti turistiky i cykloturistiky. Kulturní centra (Litomyšl, Polička, Svitavy) jsou v dodahu zhruba 15 km.

Přímo na Medvědici je možno zhlédnout představení Hudebního loutkového divadla, prožít dramatickou hru nebo klidně ničím nerušené dny. Celoroční provoz, možnost vlastního stravování či polopenze a podobně. Ceny velmi přijatelné, vycházející z individuálních možností klientů a jejich požadavků.

Kontakt:

Matěj Šefrna

Mobil: 0606 - 12 56 07

E-mail: matejs@wo.cz

LITERÁRNÍ SOUTĚŽ „O PARDUBICKÝ PRAMÍNEK“

Oddělení kulturních služeb při Krajské knihovně v Pardubicích je pověřeno garancí neprofesionálních aktivit, které se konají na území Pardubického kraje. Pracovnice tohoto oddělení se snaží vytvořit pestrou nabídku a poskytnout tak příležitost velkému počtu zájemců o různé oblasti tvůrčí činnosti.

Oddělení kulturních služeb je pořadatelem postupových recitačních soutěží, spolupodílí se na divadelních přehlídkách, ale nezapomíná ani na další umělecké obory. Své schopnosti si tak mohou porovnávat autoři ve fotografické, výtvarné, pěvecké, taneční či literární soutěži.

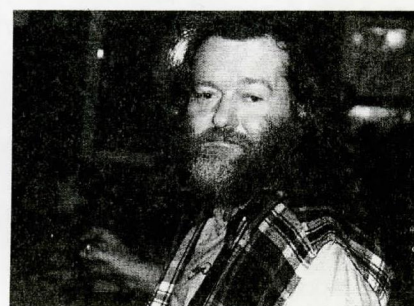
Literární soutěž „O pardubický pramínek“, stejně jako např. výtvarná soutěž „O polabského Čiperu“ nebo pěvecké klání „Perníkový slavík“, má svou tradici. V každém ročníku obdrželi pořadatelé mnoho zajímavých literárních příspěvků. Soutěž je určena žákům ZŠ a studentům SŠ. Letos proběhne již 9. ročník a bude vyhlášen prostřednictvím knihoven Pardubického kraje. Téma tohoto ročníku zní: „Mé zvíře a já“. Vyhlášení se domnívají, že toto téma je dostatečně široké a osloví opět velké množství zájemců o psaní. Věřící, že mezi mladou čtenářskou veřejností je mnoho nadějných literátů a již nyní se těší na veselé příhody s domácími mazlíčky a nejen s nimi. Očekávají i

zájem pedagogů, kteří svým citlivým přístupem k soutěži přivedou hlavně své malé svěřence. Soutěž bude probíhat ve 4 věkových kategoriích (I.kat. 3.-5.tř., II.kat. 6.-7.tř., III.kat. 8.-9.tř., IV.kat. SŠ). Příspěvky posoudí lektorský sbor jmenovaný pořadatelem. Zde vyhlášení předpokládají spolupráci s Pardubickou pobočkou Obce spisovatelů, která v Pardubicích vznikla na sklonku minulého roku. Všichni ocenění autoři si mohou přečíst své práce ve Sborníku, který bude po skončení soutěže vydán. Příspěvky budou též zveřejněny prostřednictvím internetových stránek, kde najdete propozice a podrobnější informace o této literární soutěži.

D I V A D E L N Í

VE SLUŽBÁCH THALIE

150 V JESLIČKÁCH

Tedy dohromady (psáno dohromady do Hromady). Dohromady je pánům Tejklovi, Polehňovi a Dvořákovi tolik, kolik citováno v titulku. Každý sám za sebe bere na sebe, červencem počínaje, třetinu let z té položky. Takže třikrát mladší jsou vlastně, jako těsně po pubertě. Však jim mládí vydrželo pěkně do věku, který např. Vrchlického básníka zastihl již jako důstojného kmeta. Byť všichni tři jubilanti bříškem, fousy a důstojenstvím mezi národem ochotnickým jistě kmetovství prokazují, nápadů a podniků různých naopak vykazují stále nepřeborně, nikdo z nich kapitolu uzavřít nehodlá, jeden stále mistrovsky buchá rakvičkárny a něžné Naděždy, druhý láškuje se Saturninem a dostává ceny na Skupově Plzni, třetí kdekoliv, v ředitelně, nad stojanem malířským, v Budvarce a snad i na toaletě vzhlíží k velikánům horským kontinentů všech, v tuto chvíli k Atlasu, v Maroku, v Africe...

Těšíme se, že jednou na plotě Jesliček budou mít plastické desky pamětní nebo dokonce pomníky v životní velikosti v pažitě zahradním, pro jistotu přikované řetězy jako ty židličky v zahradce, aby je fanynky neuzmuli domů někam pod duchnu, ale to možná až jim bude dohromady sto osmdesát.

V redakci Hromady jsme jejich jubileum chtěli zaznamenat co nejvýstižněji. A proto jsme požádali oslavence, aby o sobě napsali navzájem, znají se přece nejlépe. S obrovskou kytkou padesáti kašpárků pro každého se připojujeme a níže tiskneme jejich vzájemná udání.

**Z pera Jiřího Polehni,
nar. 19. 8.**

Ahoj Nad'o,
moc se omlouvám, že jsem Ti ještě nedodal článek k padesátinám Pepíka Tejkla a Honzy Dvořáka. Věř, že jsem se na to nevykašlal, dokonce jsem těch článků napsal několik, ale všechny skončily v koši.

Já ty dva znám už tolik let a prožil jsem s nimi tolik šílených zážitků, že shrnou to do několika řádků není možné. Pokoušel jsem se popsat několik epizod, ale na papíře je to všechno takové nějaké placaté. Copak jde popsat výlety s Pepou, a to nejen kamsi do Alp (dodnes přesně nevím, kde jsem byl, pamatuji si pouze, že jsme jeli přes Vaduz), ale i cyklistický výlet naslepo, který skončil s nějakýma učitelkami v romské hospodě v Hořicích, nebo naše společné účasti (tedy jako pedagogický dozor) na Wolkrově Prostějově, nebo ve Valašském Meziříčí. To se prostě nedá napsat, a i kdyby se dalo, tak se to jistě nedá otisknout.

Stejně tak se nedá popsat situace, kdy se stal Honza Dvořák mým pedagogem na Střední knihovnické škole. Vzdělával mě v dějinách umění a když měl sklízet plody svého snažení, tak jsem mu při ústní zkoušce zamíchal v naprostém pomnutí smyslu mezi sedm divů světa sochy na Velikonočních ostrovech. Copak lze popsat výraz jeho tváře a jeho mumlání, ze kterého bylo nejvíce srozumitelné slovo „debil“? Nebo výlety do kouzelného prostředí smidarského letní-

ho sídla rodu Dvořáků. Posezení nad pruty u Cidliny taky nemělo chybu. V životě jsem nezažil, že by ryby tak braly. O společném vystupování na prezentaci okresu HK na výstavě v Brně se taky psát nedá. Nebo, je možné popsat vůně a chuti gurmánských experimentů? To se musí zažít.

Tak se milá Naďo, ještě jednou omlouvám, ale o těch dvou něco psát je naprosto nemožné. Já se jim to budu snažit nějak vysvětlit. Moc mě to štve, protože je mám rád. Vpadli kdysi do mého života a hodně s ním zamíchali. Dodnes jsem se z toho nevzpamatoval a vypadá to, že se z toho už nikdy nevzpamatuju.

S pozdravem padesátník č. 3 Jirka Polehňa

A toto z pera Pepíka Tejkla, nar. 8. 7.

Naštěstí jsem v zásadě fatalista, takže jsem se nepolekal. Ono totiž spatřit poprvé bez přípravy na vlastní oči Dvořáka a Polehňu není jen tak a vyžaduje to jistou dávku občanské statečnosti.

Tu jsem tenkrát kupodivu měl (někdy kolem roku 1978) a nesložil jsem se jako mnozí jiní. Dojem na mne ovšem udělali obrovský a já si ve skrytu duše přál stát se podobnou obludou, jako oni.

Zlí jazykové sice tvrdí, že se mi to docela podařilo, ale já mám pocit, že jde o pouhý kompliment.

V průběhu let jsem si povšiml, že jde o obludy mimořádně zajímavé. To jsem ještě netušil, že se jedná o mé vrstevníky, ba dokonce bytosti o celý měsíc mladší než já. Původně se mi totiž zdáli neuvěřitelně fyzicky zchátralí, ale naštěstí jsem je již dostihl.

Dvořák, hlava otevřená a respektovaná i v minulém režimu, mne okamžitě poslal do finálních částí záživacího traktu, když jsem se jej snažil zlanářit v prvních letech existence LDO v Hradci Králové. Se souborem OBSAZENO, který jsem tehdy vedl, si ovšem rád zakolaboval a mně bylo jasné, že jej dříve či později za pomoci lehčích ženštin, na něž tehdy trpěl, k pedagogické práci dokopu. Nyní se rád často kochám tím, jaký je Dvořák rozený pedagogický talent a jaký otcovský vztah ke svým svěřenyním má.

Polehňa mne poslal tamtéž. Léta jsem jej přemlouval, než podlehl.

Mylně jsem se domníval, že barokní Dvořák a jurodívý Polehňa budou s ohledem na své neolitické vizáže coby erotická konkurence zcela neškodní a svou přebytkovou energii nutně nasměrují ve prospěch divadelní nádeničiny, do níž se mi příliš nechťelo. Chyba lávky!

Velmi brzy začali v revíru pytláčit, zprvu s předstíranou nesmělostí, posléze nepokrytě otrle. Dodnes nechápu, jakými zaříkadly a lektvary omračují ženy, aby tyto nešťastné bytosti uvěřily, že právě oni dva jsou ideálem mužství. Holým faktem však zůstává, že žen, raněných slepotou, geometrickou řadou

přibývá, zatímco mne zrádně a houfně opouštějí.

Nehoráznosti do nebe volající se Polehňa dopustil poměrně nedávno. Přemluvil jsem k pedagogickému působení perspektivní děvčetu v naději, že doplním svůj povážlivě se vyliďňující fraucimor. Nedoplnil jsem, doplnil on. A to tak, že s dotyčnou úlisně vstoupil ve stav manželský, získav tak choť ještě o něco mladší než mám já!

Co mi tedy zbývá jiného než změnit taktiku ve smyslu Ovidiova „kdo oře pole mé, šetří pluh můj“? Ono se to s padesátkou na krku – upřímně řečeno – snáší stále lépe. Jen doufám, že také padesátníci tento jemný úskok neprohlédnou a nezačnou mi na stará kolena podstrkovat své přebytky.

A TEĎ KONEČNĚ VÁŽNĚ! Bez Honzy a Jirky by mě svět (a potažmo divadlo) bavily o poznání méně. Myslím, že naše kamarádství, založené na smyslu pro hrubozrný humor a účtě k přednostem i slabinám toho druhého, má docela slušné kořeny. Určitě také, že je žádná ženská nemůže vyvrátit. Bez Dvořáka klaunství a Polehňovy zatvrzelosti by Jesličky byly smutnou budovou. Takže se, lotři, opovažte nedožít se ve zdraví aspoň penze!

Josef Tejkl

A konečně i pero Honzy Dvořáka, nar. 28. 8.

NEZDAŘENÝ POKUS O ZDAŘILÝ
DVOJPOMNÍK PÁNŮ TEJKLA A POLEHNI

motto: strážník:	Jaký pomník?
Voskovec:	Jak se to vezme. Takový dvojpomník
Werich:	Zepředu Špejbl, zezadu Smetana...

Takhle nějak – přesněji to nevím, kdosi mi tenhle svazek her Osvobozeného divadla ukradl – se to píše ve hře Svět za mřížemi. A když měl Pepa Tejkl ten bláznivý nápad, že z nás tři každý napíše do Hromady dohromady o těch dalších dvou (a my s tím stejně bláznivě souhlasili), vzpomněl jsem si na tehle citát. Málo platné, moji dva spolupadesátníci takovýmto dvojpomníkem jsou. Ne že by jeden byl Špejblem a druhý Smetanou, ale v každém je holt kus toho Špejbla a každý holt občas slízne nějakou tu smetanu. Jasné, to platí asi o každém člověku, ale moji dva spolupojovníci jsou přímo pověstní tím, jak rychle a rádi se z těch zasloužilých, klasických a uctívaných Smetanů mění na parodii na zasloužilost, klasičnost a účtu – prostě na Špejbl. A samozřejmě – navíc si co by duchem věčně mladí Hurvínci sami ze sebe utahují. Ze sebe jako ze Špejblů i ze sebe jako ze Smetanů. A dokonce mám pocit, že i ze sebe jako z Hurvínků. Ono být věčně duchem mladý je totiž taky pěkná ptákovina, zejména když vám tělem mladé holky dávají

čím dál víc najevo, že být mladý pouze duchem není to pravé ořechové. Zkrátka člověk by měl stárnout (aspoň chvílemi) důstojně. Teprve pak je to ta pravá sranda.

Jenže stárnout důstojně, obávám se, není naším hrdinům možno. Pepa se pokoušel tvářit důstojně co já vím jen jednou – na kandidátce Volby pro město v minulých komunálních volbách. Dopadlo to tristně. Včetně těch voleb. Jirka se o to údajně pokusil pouze na své poslední (zatím) svatbě, kterou téměř tajně konal v Nechanicích, aby mu jeho nedůstojní známí a přátelé nenarušili důstojný ráz obřadu. Já jsem mu potom namluvil, že svatba byla tajně nahraná na video a že ji budu o kabaretu v Jesličkách pouštět divákům. Dva dny tomu věřil a velmi nedůstojně kňučel. Vážní – to chlapi občas jsou. Smutní taky, život je už takovej. Naštvaní poměrně často – lidi už jsou takoví. Ale býti důstojným – fuj!

Ovšem zeptá-li se nevěřící Tomáš : Což opravdu nemají s důstojností a důstojenstvím Tejkl ani Polehňa nic společného? – pak musím hořce zaplakat a vzlyknout: mají, ovšem že beránkové mají! Jsouť oba důstojníky v záloze – snad dokonce majory či co . A tak já, pouhý záložní svobodník před nimi svou svobodu ztrácím a měl bych jim salutovat. Naštěstí jsem s nimi nikdy nebyl na cvičení a tak mě nemohli buzerovat – jistě by si to vychutnali.

Pokusme se nyní oba hrdiny srovnat. (Ano, jsou chvíle, kdy by je člověk nejraději oba pěkně srovnal! Ale to oni mě jistě taky.) Tedy – některé rozdíly jsou vidět na první pohled: Tejkl pije dvanáctku, Polehňa desítku, pokud ovšem nepřijede Trabantem, zatímco Tejkl koupil Wartburga. Zdálo by se tedy, že Polehňa je skromnější.

Ale pozor – opak je pravdou! Polehňa má dokonce d v a zahraniční vozy – v garáži na svou chvíli čeká trnavská „dvanáctrojka“! Základním rozdílem je ovšem směr jejich směřování od hladiny mořské. Zatímco Pepa lezením do hor dosahuje čísel kladných, Jiříček coby vášnivý potapěč preferuje čísla záporná. Opět by se na první pohled zdálo, že je Polehňa skromnější – co je to těch jeho dvacet či třicet metrů pod proti Tejklovým bezmála sedmi tisícům nad? Podívejme se na to ovšem z jiné stránky – Tejkl už skoro dosáhl hranice svých možností – už mu chybí pouze necelých dva tisíce metrů do absolutního vrcholu. Naproti tomu Polehňa může ještě dosáhnout více než deseti tisíc metrů absolutní hloubky! Tedy – Polehňa se ve druhém poločase svého bytí může zlepšovat daleko snadněji než Tejkl! Kromě takovýchto základních rozdílů najdeme ovšem i shody – například oba jsou šťastně ženati a proto každou volnou chvíli tráví u rodinného krbu . Škoda jen, že jim jejich koničky nechávají tak málo volných chvil...

A vůbec, kluci, mě to nebaví o vás psát – to není zdaleka taková sranda, jako s vámi sedět, popíjet, kecat a dělat si láskyplnou srandu jeden z druhého a všichni ze všech. A kdo vás zná , tak toho beztak ví o vás dost a dost a kdo vás nezná – jeho chyba . Tak se

na ten dvojpomník vykašlu a radši jdu – jak jsem slíbil – překládat do jesličkovštiny Čechovovy Tři sestry, abychom si je jako Tři bratry mohli ke vzájemnému gaudiu sehrát na společné jevištní oslavě našich stopadesáti let. Pro eventuelní gratulanty či pošklebovače – Divadlo Jesličky, pátek 20. září 2002, od 19,30 do.....no, asi se to protáhne, padesátiny jsou jen jednou. Heč – a my je máme třikrát! Tak kluci – oslavme je – „důstojně“! To vám i sobě přeje

Honza Dvořák, benjamínek mezi vámi

KUČEROVÁ
* 9. 7. 1952

*Milý příteli chefredacture dH
a předsedo VSVD -sg- !*

Moc hezky a hlavně trefně a přesně jsi to v jarní Hromadě 2002 popsal o těch mých kulatinách. Já bych si jen dovolil na tebe navázat s poznámkou, vzápětí s jinou gratulací spojenou. V pozadí toho všeho mumraje stála jedna nenápadně se usmívající paní, myslela si svoje a pokud byste uměli číst v jejích očích, stálo by tam : jó miláčkové, kdybych jen mohla vyprávět, to byste se divili ... Viš, vždycky mi přišlo trochu zvláštní a spíš jako fráze, když sportovci, umělci i politikové říkali novinářům : a za všechno, co jsem kdy v životě dokázal, vděčím také zázemí, které mi vytvořila moje žena. Ale Sašo, představ si, ona to asi může být pravda. Poznali jsem se před třiceti lety na Šrámkově Sobotce. Jakási jiskra tam mezi námi přeskočila a ta posléze způsobila, že jsme se o pět let později dostavili na pardubickou radnici podepsat jeden veledůležitý právní dokument. Od té doby se nejmenuje Čermáková, nýbrž Kučerová. Tenkrát, když jí bylo dvacet a studovala královéhradeckou fakultu Pedagogickou, jsem ji přesvědčil, že aprobace Čj-Vv je sice dobrá, ale dramatická výchova ještě lepší. Od té doby jsme to začali táhnout spolu - myslím tím i tu divadelně-recitační káru. Recitovala (a ne špatně !) ve Studiu uměleckého přednesu, začala hrát v Divadélku v Cihelně, poté přešla učit na "lidušku" a nejprve v rodné Chotěboři a posléze i v Pardubicích si založila vlastní soubor. Když jsem se na zkouškách vztekal, dokázala mne uklidnit ani nevím jak, když jsem režíroval na Konzervatoři opery, tak mi malovala kulisy a když se mi nedařilo, věděla, jak mne přivést na mňíh černé myšlenky. Asi by to s těmi svými dramatařskými dětmi dotáhla

hodně daleko, ale musela se především starat o naše vlastní dvě, protože já se sice snažil pomáhat, ale hlavně jsem měl starosti sám se sebou. Jak to dělala, že přitom taky stíhala dobře učit, zůstane pro mne navždy záhadou. Ale hlavně těch posledních dvanáct let (šest ve Východočeském divadle a šest ve Sněmovně)! Učí, zástupuje, píše scénáře, režíruje školní divadlo loutkové i muzikálové, věnuje se talentovaným sólistům, jako zastupitelka zasedá v nejrůznějších komisích - ale především vytváří to zázemí - viz výše! Bez ní bych to fakt nedokázal. Tak Ti moc děkuju, žeš mi dovolil jí takhle gratulovat veřejně a v novinách. Já vím, nebývá to zvykem, ale snad mi divadelní kamarádi odpustí trochu toho sentimentu.

Andulko moje milá, ať tě to divadlo ve škole i v životě ještě pár let baví, ať už stojíš na jeho prknech nebo to všechno nenápadně, zato pak důsledně diriguješ ze zákulisí! Chci Ti poblahopřát a poděkovat nejen za Tvé žáky, jevištní partnery i diváky, ale především za sebe.

Tvůj Mila v.r.

Emilie
DYNTEROVÁ
* 18. 7. 1927

Když jsem začal psát tenhle článek, tak jsem si uvědomil, že jsem Emilku Dynterovou vnímal vždy jako nedílnou součást našeho červenokosteleckého souboru. Něco jako jsou okna a dveře pro dům nebo sluneční paprsky pro slunce. Já jsem s ní hrál poprvé v roce 1971 v „Alcestině návratu“ a pod její první režii v roce 1979 ve hře její oblíbené Marie Kubátové „Jak přišla basa do nebe“. Ale Emilka začala svou činnost na prknech našeho divadla v roce 1946 a od této doby odehrála 247 představení ve 30-ti hrách. Od roku 1979 režírovala 9 her a to s takovým úspěchem, že se Šotolovou „Bitvou u Kreščaku“ se dostala v roce 1986 až na Jiráskův Hronov. Na Hronově si s velkým úspěchem zahrála také roli Ambry v nezapomenutelné hře Aldo Nikolaje „Tři na lavičce“ v režii Jiřího Kubiny.

Ale Emilčinou životní hrou byly „Lištičky“ Lili- en Hellmanové. Jako 19-ti letá si zahrála Alexandru pod režii svého otce Františka Kejzlara. Jen tak mimochodem, byl to vynikající herec a režisér. Emilka tu hru nosila od té doby pořád ve svém srdci. Asi si dala v duchu závazek, že si v ní ještě jednou zahrraje. Při každé schůzi divadelního výboru, když se řešila otázka další inscenace, vždycky se ozvala, že by chtěla dávat „Lištičky“. Bohužel to nešlo, protože jednak

**Emilie Dynterová přijímá růže
od svého divadelního kolegy Honzy Brože**

byla tato hra devizově vázána a jednak nám bylo „doporučeno“ tuto hru nedávat. Ale v roce 1997 se jí sen splnil. Sice již nehrála Alexandru (tu si s chutí zahrála její vnučka Bronislava Dynterová dnes již Machová), ale sama ji s úspěchem režírovala.

Emilka jako režisérka je „mistrem škrty“. Má totiž neobyčejný smysl pro úpravu textu. Nejen škrtem, ale i dopsáním několika vět nebo odstavců. A vždycky v duchu autorova pera. Také ji říkáme Emily Dynterová – Hellmanová. I když bychom ji klidně mohli říkat Emilie Klicperová, Poláčková nebo Procházková. U „Hadriána z Římsů“ klidně škrtila celý konec, připsala dvě stránky a dnešní divák Klicperovi rozuměl jako by byl dnešní.

Za to může její vzdělanost a vrozená skromnost. Když studovala Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, musela z politických důvodů v pátém semestru školu opustit. Po revoluci ji byl přiznán titul PhDr. Nikdy ho nepoužila. A ještě pro něco si ji vážím. Pro její víru v lásku, porozumění a spravedlnost. Proto měla v oblíbené pohádce a klasice a proto je i přes naše obavy režírovala. A vždycky nás nakonec přesvědčila, že dnešní mládež není zas až tak špatná jak si myslíme. Při „Radúzovi a Mahuleně“ a „Hadriánovi z Římsů“ školní mládež ani nedutala a nakonec tleskala jako o závod.

Jako herečka mě nejvíc utkvěla v paměti jako matka představená v „Mamzelle Nitouche“. Nepředstavitelně milá, lidská i komická.

Ted' již pro svůj zdravotní stav nechce hrát, ale chut' režírovat, ji zaplat' Pán Bůh, nepřešla. I když hraje nebo režíruje, stará se ještě o naši divadelní knihovnu, tuto funkci zdědila po své matce, zpracovala podklady o dějinách ochotnického divadla v Červeném Kostelci pro knihu „Místopis amatérského divadla“ a je stálou členkou divadelního výboru.

Letos 18. července jí bude neuvěřitelných 75 let. A aby ještě dlouho režírovala a s námi byla, ji přeje- me hlavně hodně zdraví, lásky a spokojenosti.

*Milá Emilko, do dalších let „ZLOM VAZ“
Ti za celý soubor přeje Pavel Labík*

D I V A D E L N Í

~~Dagmar~~
LANDROVÁ
* 27. 6. 1952

Nedávno u mně byla Dáša na kafičku. Letěla z tiskárny, kde dohlížela na svou právě se rodící knihu, přes redakci místních novin Deníku Pojizeří (kde by o ni hrozně stáli), do Turnovského kulturního centra odevzdat text plakátu na křest knihy, pak rychle do krámu (něco rodině k večeři) a když už sotva na nohou stála (pod mými okny) volám já "Tak kde jsi?"

Konečně jsme usedly. Dašence vedle kafička ještě štamprličku, oběma pak popelníček a už jsme hovořily. Samozřejmě samé důležité věci! Z práce přišel můj muž. Slyšel nás jen chvílečku (jen co si večeři nandal a pití nalil), pak odešel (vrtíc hlavou) do vedlejšího pokoje s jakýmsi mumláním, že mu jde fotbal a aby Dáša pozdravovala toho svýho. A tak jsme zase měly klid. Toho dne jsme nějak podvědomě obě toužily po zastavení času a tak jsme si začaly vyprávět o našich společných začátcích. Obě dvě jsme totiž učily na začátku své pracovní kariéry ve stejné mateřské školce, abychom obě z této profese nakonec zběhly. Prohlížely jsme si staré fotky, vykládaly o dětech (svých i cizích), o tom co jsme dělaly a co z toho mělo nějakou cenu. O divadle, seminářích, o Dóře a Jekatěrině, o tom, že holky by chtěly hrát a že Dáša zase bude muset něco napsat... A nebyly jsme až zas tak moc nespokojené. Skončily jsme, jak jinak, u Dášiny knihy "Co říkal můj manžel gynekolog". Křest bude v turnovském divadle a hned den po té slávě Dašenka narozeniny. U nich na chalupě. Tam bude národa. A já musím ještě ten den večer odjet do Chrudimi (sakryš), protože musí vyjít první číslo zpravodaje (na to už se taky těším). No zkrátka vzaly jsme to šmahem. Dáša mě pak doprovodila na zkoušku (je to stejným směrem) a šla dělat tu večeři. Já až pozdě večer jsem si vkladu svého křesla uvědomila, co všechno ta Dáša stihá. A jak je v pohodě. A jaká je s ní sranda. A že je bezva kámoška. A že jsem moc ráda, že ji znám a že spolu občas něco vymyslíme.

Tak ti takhle posílám ještě jedno blahopřání, milá Dašenko. Buď pořád taková jaká jsi. Svá. A nedej se. Pac a pusu

Dáda Weissová

~~Helena~~
PODOLSKÁ
* 30. 7. 1947

Helence Podolské je letos půl století a pět let

Jsou osobnosti v našem hnutí, o nichž se mluví, píše, jež se berou za slovo i v potaz, neboť jsou to protagonisté, hvězdy i mediálně vděčné objekty – a je to tak dobře. A jsou zas jiné, jejichž existence je jakási tichá, nenápadná, probíhá stranou hlavních světél a jejich práce je neustálá i samozřejmá, jako je samozřejmě dýchat. Právě k těm patří Helenka Podolská, letošní jubilantka.

K divadlu ji přivedl její muž Václav, jehož předčasný odchod jsme loni v září želeli. Helenka tvrdí, že by se k hraní nikdy neodhodlala, i když má divadlo z ochoty ze srdce ráda, kdyby nebylo někdejší touhy Václavovy nastudovat ve Vamberku Čapkovu Matku, pro niž nesehnal z renomovaných hereček žádnou. Co na tom, že Helence tou dobou bylo o dvacet miň než teď. Václav ji přesvědčil, že jeho žena má dar vcítit se do cizích osudů a svým melodickým hlasem i neokázalými uměřenými gesty je prostě přetlumočit divákovi dovede. Povedlo se na výtečnou a pak už ji Václav obsazoval pokaždé, obzvlášť tehdy, když se jiné třeba nechtělo. V poslední Václavem zamýšlené inscenaci, plánované na září minulého roku, má Helenka part, o němž jsem já osobně přesvědčená, že světla ramp spatří. Už na Václavovu památku.

Docela určitě to bude právě Helenka, která na rodný statek v Zálší, který s Václavem tak obdivuhodně zrenovovali, pozve pokračování přerušené zkoušky a že o Helence Podolské v ochotnickém divadelnictví v těch dalších pětapadesáti letech ještě uslyšíme. Neboť to, že pečce nejlepší štrůdl v širším kraji v kuchyni umí divy, to už ochotníci dávno a moc dobře vědí.

Ze srdce to nejlepší za nás všechny Jana Albrechtová

H R O M A D A

P e t r
ZAHÁLKA
*29.6.1902 → † 7.2.1987

Smířičtí loutkáři letos vzpomínají nedožitých stých narozenin zakladatele a dlouholetého principála jejich divadélka Petra Zahálky.

Ten se narodil 29. června 1902 v Hradci Králové – Kuklenách. Po studiu na učitelském ústavu a po krátkém působení na několika venkovských školách nastoupil jako učitel na měšťanskou školu ve Smířicích a na ní trvale učil od roku 1924 až do svého odchodu na odpočinek. Plně se zapojil do kulturního života města a do vedení městské kroniky. Nejvíce úsilí však vložil do založení loutkářského souboru a pořízení sokolského loutkového divadla. V jeho čele stál od roku 1926 více než půlstoletí do začátku 80. let. Jako organizační pracovník i aktivní loutkář však v něm působil až téměř do svého úmrtí před patnácti lety.

Pro loutkové divadlo uměl získat přízeň místních občanů i institucí a s jejich porozuměním a aktivní pomocí dovedl soubor na špičkovou úroveň. Ta se projevila opakovanými, vesměs úspěšnými vystoupeními na různých přehlídkách, především pak na několika ročnících Loutkářské Chrudimi. Aktivně se podílel na tehdy pozoruhodné inscenaci Růdlovy-Bezděkovy Generálské operky a na zájezdovém turné s touto hrou v Itálii.

Petr Zahálka však patřil také k organizátorům loutkářství ve východočeské oblasti. Několik let byl župním sokolským loutkářem a podílel se i na činnosti předválečného Loutkářského soustředění, v pozdější době pak na činnosti poradních sborů a konečně jako východočeský důvěrník také na práci Sdružení amatérských loutkářů. Jeho zásluhou byl pořízen zevrubný soupis loutkářských souborů ve východních Čechách na přelomu 50. a 60. let.

Za svou aktivitu v loutkářství byl odměněn různými cenami a čestnými uznáními, m.j. Cenou Matěje Kopeckého a Odznakem Josefa Skupy. V současném smířickém souboru působí převážně jeho někdejší žáci a jejich děti. Místní loutkářská tradice tak je plně spojena s jeho prací.

Jiří Zahálka

SMUTNÉ ZPRÁVY

Josef VINAŘ

absolvent herecké a herecko-režijní třídy Milana Schejbala a frekventant současné scénografické třídy Veroniky Márové, nás opustil náhle, uprostřed práce, v pětatřiceti letech, v polovině máje, letos. Nejen v Klamoši po něm zůstane prázdné místo, nejen jeho nejbližší se s tou skutečností nemohou smířit, nemohou uvěřit. Popřejme mu společně věčný klid a duši mír.

Karla Dörrová

PATŘÍ DO KNIHOVNY KAŽDÉHO ČESKÉHO OCHOTNÍKA!!!

Hleďte na světě zemi, ve které se málem v každé obci hrálo divadlo. Hrálo se také ve Vaší obci, ve Vašem rodišti, v místě Vašeho působení? Nadšenou práci minulých generací i současný stav se pokoušíme zachytit v publikaci

Místopis českého amatérského divadla

Zatímco Cesty českého amatérského divadla zachycují tendence vývoje

v jednotlivých etapách, nutně zobecňují a dotýkají se jen mimořádných skutečností a událostí ovlivňujících tento vývoj. Místopis stručně zaznamenává stopy působení amatérských divadelních souborů v jednotlivých místech, ukazuje jejich místní specifika, a dokládá tak význam tohoto různorodého spontánního a velmi široce rozvětveného jevu.

Připravili Vítězslava Šrámková a Jiří Valenta (IPOS/ARTAMA Praha) s širokým okruhem spolupracovníků. Práce je rozdělena do dvou dílů. I. díl obsahuje obce s názvem začínajícím písmeny A – M, II. díl N – Ž.

První díl zachycuje na 520 stranách divadelní život 2 705 míst a je doprovázen 678 obrázky. Cena 350,- Kč.

DALŠÍ INFORMACE ARTAMA ZAZNAMENÁVÁ DO DATABÁZE.

Doplňující informace k Místopisu laskavě zasílejte na adresu: ARTAMA, Křesomyslova 7, Praha 4-Nusle. Tel. 02-61215684-87, e-mail: artama.s@volny.cz

Zde možno i publikace zakoupit, objednat, příp. i v knihupectví Prospero – Celetná 17, Praha 1.

VÝCHODOČEŠI
NA NÁRODNÍCH
PŘEHLÍDKÁCH

Národní přehlídka amatérského
činoherního a hudebního divadla

FEMAD
TŘEBÍČ
2002

Vždycky, když napíšu tento titulek, který je zároveň i názvem celé jedné rubriky Hromady, vedu řeči o tom, kdo že to vlastně ti „Východočeši“ v nových podmínkách jsou. Letos jsem tento dotaz položila dokonce zadavatelce, Nadě Gregarovic. Usoudila, že to budeme brát v teritoriu VSVD. Dobrá. U dvou souborů, o kterých budu psát to platí, o jednom ale skutečně nevím, jestli má s VSVD něco společného. (Pozn. redakce: Všechny tři buď přímo jakou soubor nebo prostřednictvím svých členů jsou ve VSVD a dokonce mají vyrovnány všechny i finanční závazky.-ng.-) Takže jsem zvolila opět svůj osvědčený a zastaralý model a napíšu o těch souborech, které se nacházejí na území bývalého Východočeského kraje. A aby bylo jasno, mé vymezení se týká pouze jedné oblasti, a to XI. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla, která se konala ve dvou místech: 9. – 12. května v Poděbradech a 15. – 19. května 2002 v Třebíči. Jedním z jejích hlavních cílů (ale všechny ostatní jsou stejně důležité) je nominovat a doporučit soubory a jejich inscenace na Jiráskův Hronov 2002.

Přehlídku v Poděbradech otevřel statečný osamělý fotbalový brankář Petr Hájek z Ústí nad Orlicí s inscenací textu Didiera Kaminka **Osamělost fotbalového brankáře**. Moc jsem se na Petrův monolog, probíhající ale v dialogu s hledištěm, těšila. Viděla

jsem ho ve zdařilém provedení v Červeném Kostelci, kde bylo nakročeno ještě k dalším úpravám i další práci. Bohužel, v Poděbradech se nezadařilo. Stalo se, co se občas v amatérském divadle stává. K dialogu nedošlo, monolog se vyprazdňoval a já jsem společně s Petrem trpěla. Myslím, že se na té skutečnosti podepsala řada věcí. Petr zahajoval, sál nebyl zrovna plný, první řady dokonce prázdné, drhla technická stránka, zejména světla. Ale snad nejvíc mi to osvětlilo sdělení, že týden před přehlídkou ukradl jakýsi odporný zloděj mezi jinými souborovými náležitostmi i Petrův zvukový plán k jeho inscenaci, který je pro její existenci velmi důležitý. Následoval týden nerváků, Petr chtěl dokonce svou účast odvolat, tím pádem žádná pohoda, žádná další práce na inscenaci. Takže i když je Petrův monolog dobře vystaven, myslím, že všechny tyto skutečnosti vedly k tomu, že zůstal jen formálně pohromadě, ale vnitřně nenaplněn. Možná to bude pro Petra dobrá zkušenost pro poznání možností vlastního herectví, protože si myslím, že „brankáře“ ještě mockrát a úspěšně odehraje. Každopádně jeho „brankář“ je práce úctyhodná. Divadlo jednoho herce se v amatérském divadle zase tak často nevidí.

Třebíčskou část národní přehlídky otevíral shodou okolností také soubor „východočeský“. Byla to po mnoha letech premiéra souboru z České Třebové na národní přehlídce. Pokud pamatuji, soubor patřil řadu let k těm, kteří se neúčastňovali ani přehlídek krajských. O to milejším překvapením bylo jejich představení **Tři mušketýři** (V. Petrov, M. Rozovskij, J. Rjašencev na motivy A. Dumase v úpravě režiséra Jiřího Jireše) na přehlídce pardubického kraje v Ústí nad Orlicí. (Psala jsem o něm již v minulé Hromadě v článku o této přehlídce.) Porota ho do Třebíče doporučila s vědomím

všech jeho úskalí, ale v dobré víře, že jde o typ tzv. „velkého“ představení, které má v amatérském divadle své místo a které při tom všem svou jistou neokázalostí a službou souboru celému náročnému celku cosi vypovídá nejen prostřednictvím zvoleného tématu hry, ale i o jednom z možných poslání současného amatérského divadla. Soubor, na „národních prknech“ nezkušený, hrál dopoledne. Myslím, že trochu své síly přecenil už tím, že přijel až ráno, stavěl, zkoušel a herci nastupovali k představení asi již unaveni. Mimo to jim situaci velmi zkomplikovalo neznámé jeviště, do kterého se jim jen těžko vešla scéna (jinak velmi nápaditá), která jim pak bránila v příchodech, odchodech i jednotlivých davových scénách. (Ono se to těžko hraje, když musím na jeviště nastupovat škvírou, bokem a obrazně řečeno ještě se zataženým břichem.) Samo představení pak působilo také jaksi unaveně, bylo hráno jakoby „pod dekou“ a obtížně hledalo kontakt s mladým publikem. Takže se ani druhému vč. souboru na národní přehlídce zase až tak nezadařilo. Neodpustím si ale přeci jen ještě jednu poznámku. Soubor si neudělal dobrou reputaci u místních organizátorů, ale i u přítomných amatérů tím, že se odmítl zúčastnit zahajovacího průvodu. Jejich nádherné kostýmy by mu jistě dodaly lesku a řečeno módním slovníkem, soubor se i tak mohl v Třebíči „zviditelnit“. A poznámka druhá, soubor hned po hodnocení odjížděl. Neviděl žádné jiné představení, neslyšel žádné jiné hodnocení v seminářích. Myslím si, že je to velká škoda. Souboru by širší povědomí o současném stavu českého amatérského divadla jistě pro další práci prospělo. Nehledě na to, že k zahazení nejsou ani nově navazovaná divadelní přátelství. A o tom, že nemohl nasát atmosféru této vrcholové amatérské divadelní akce, ani nemluvě. Pro případné námitky dodá-

vám, že vím, že při tak velkém obsazení je organizace pobytu složitá. Ale stejně jsou na tom v podstatě všechny ostatní soubory, i když je jejich obsazení v inscenaci menší. Ono, když se chce, nebo lépe řečeno při vědomí, že to za to stojí, jde všechno.

Nejlépe z tzv. východočeských souborů si vedl DS KRAKONOS z Vysokého nad Jizerou. V režii hostujícího a nám všem dobře známého profesionála (a taky čestného člena VSVD, pozn. red.) Milana Schejbala (jinak též ředitele pražského divadla ABC) předvedl komedii **C. Goldoniho Sluha dvou pánů**. Spolupráce profesionálního režiséra není v současném amatérském divadle zase tak běžná. Ale ona také vlastně ani běžná nebyla. Milan své kamarády z Vysokého již řadu let dobře zná a ví tedy, co od nich může očekávat. Dokonce ví, co pro koho vymyslet, jak koho motivovat, jak komu pomoci a to všechno samozřejmě v řádu představení, které je radostným lidovým divadlem. Podařilo se udělat představení zábavné, vyvážené a celkově na velmi dobré herecké úrovni. Samozřejmě, všichni ostatní mu velmi dobře sekundují. (Mně osobně se velmi líbila Pavlína Morávková, Lucie Nesvadbová, překvapil mne Miroslav Morávek.) Jirka Pošepný pak celému představení vévodí. Jeho Trufaldina musí člověk nejen chápat, ale i milovat. Jeho pojetí směřuje od vychytralého sluhy, který kouká, kde by co pro sebe všemi prostředky získal, k jaké-musi roztomilému až dojemnému nemotorovi s lidovou moudrostí, se kterým se život nemazlí, takže se holt musí otáčet. (Jirko díky, opět jsi mne velice potěšil!) Představení mělo vynikající ohlas, bavili jsme se náramně a potlesk nebral konce. Není divu, že Jirka získal cenu za herecký výkon. A to,

že inscenace byla na Jiráskův Hronov doporučena na čtvrtém místě dokládá, jak vysoká byla letošní úroveň národní přehlídky, zejména pak její třebíčské části. Porota mimo dvou nominací doporučila na JH ještě 7 dalších inscenací. Doufám, že ta vysoká se na něj opravdu dostane. Jistě by to přispělo k dobré náladě na letošním Jiráskově Hronově.

Pokud bych měla soudit z úrovně národní přehlídky činoherního a hudebního divadla 2002 (pravda, toho hudebního letos příliš nebylo), nevypadalo by to s českým amatérským diva-

dlem už zas tak špatně. Snad si opět hledá a nachází svou specifickou tvář. Tuhle úvahu ale ponechám povolanějším, kteří ji jistě povedou na stránkách Amatérské scény, jejíž přečtení vám proto opět vřele doporučuji. Dozvíte se tam zajisté i leccos podstatnějšího o tzv. východočeských souborech.

Oddaná divačka všech představení národní přehlídky

Mirka Císařová

41. ŠRÁMKŮV PÍSEK

23. - 26. 5. 2002

Do programu 41. Šrámkova Písku se ze čtyř různých přehlídek (Tyjatr na trati Česká Třebová, Modrý kocour Turnov, Audimafor Kostelec nad Orlicí a Regionální loutkářská přehlídka v Hradci Králové) pořádaných na území bývalého východočeského kraje probojovalo pět představení. Jedno z nich (Dům lásky, DRED Náchod) získal nominaci na Jiráskův Hronov. Abychom vás mohli o jejich vystoupení v Písku informovat, převzali jsme se souhlasem autora jednotlivá hodnocení včetně úvodu z článku Divadlo je pomeranč, který Vladimír Hulec psal pro Amatérskou scénu. Doporučujeme celý k přečtení.

Čtyři dny, patnáct představení souborů z celé republiky, pět diskusí s porotou, jedna nominace a čtyři doporučení na Jiráskův Hronov.

Co všechno se vejde do těchto čísel a faktů. Šrámkův Písek zažil různé časy a události, vždy se mu však dařilo být - i když, pravda, různě hlubokým - otiskem stávajícího stavu mladého, tvar a různé přístupy si osahávajícího amatérského divadla. Divadla, které má jednu obrovskou výhodu, jež je šťastnou jeho výsadou, pro niž jej jedni zavrhují a druzí milují - ať je jakékoli, nepředstírá. Může být falešné, může se v přístupu potýkat s různými problémy a nedostatky, vždy jim však prosakuje autenticita. Někdy záměrná a přímá,

mnohdy a častěji různě kódovaná, nasmělá, ba i schovávaná. Kdo však je trochu vnímavý, citlivý, otevřený a bez předsudků, ony slupky vnějších postojů a stylizací za chvilku „oloupe“ a pod ní objeví šťavnatou dužinu jedinečnosti. Zahlédne na jevišti člověka, dolehne k němu jeho vize bytí a tvorby. Být v takovém prostoru je štěstím a radostí.

Promiň čtenáři, že začínám svůj pohled na letošní Šrámkův Písek takto obecně a vzletně, ale právě tento pohled, tento pocit a tuto zkušenost jsem na letošní „národní přehlídce mladého divadla“ pociťoval a zažíval zvláště intenzivně. A přišlo by mi líto, kdybych se o ně nepodělil. Výběr divadel a inscenací, a tím i souborů a lidí, kteří do Písku přijeli, se mi zdál nebyvale šťastný. Každý nabídl úplně jiný přístup k divadlu, úplně jinou představu o jeho smyslu, a přitom téměř každý byl otevřený k jiným vizím a pohledům. Na diskusích se téměř jejich účastníci nepřeli, nehádali, zato se daleko více ptali, sdělovali své dojmy a naslouchali druhým. A že těch pohledů a názorů bylo!

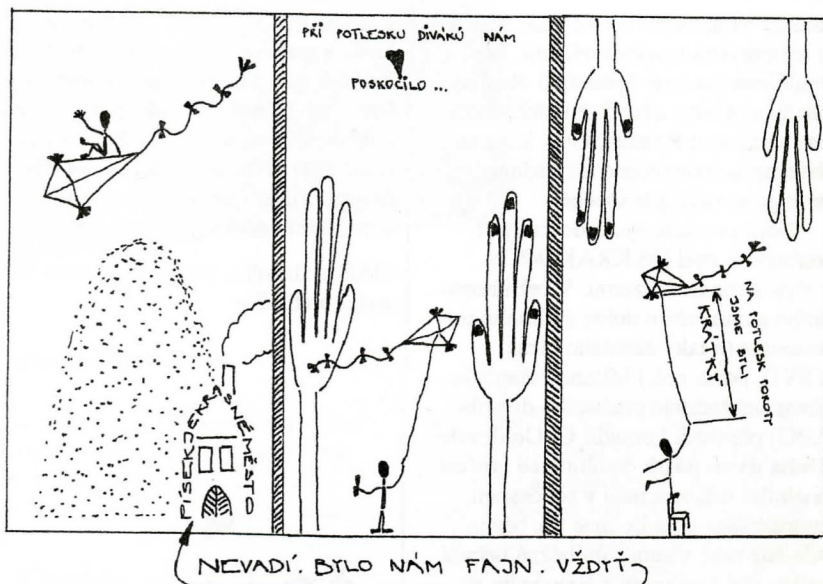
... na herectví byla postavena inscenace Švarcova **Draka** hradeckými **Jesličkami**. Soubor prokázal - jak je ovšem již léta po celém Polabí známé - vynikající pedagogické vedení. Všichni herci umějí zcela přirozeným způsobem na jevišti existovat, pracovat s vlastní postavou, rozvíjet situace a pointovat je. I výprava - zvláště kostýmy - přesně odpovídala zvolené divadelní koncepci a dotvářela inscenaci do komplexního tvaru. Jen ten Švarc mi trochu nesesedl. Podobenství o totalitě a posttotalitě je až příliš průhledné, až příliš pohádkově jednoznačné.

Ovšem vezmete-li inscenaci jako pohádku s divadelně aktualizovanými vstupy současné pop-music, bude vám v hledišti dobře. Drak (Andrej Drbohlav) je nádhernej mužskej, a když umře, promění se ve funici, dojemnou dračí hlavu. Purkmistr resp. kancléř (Martin Škeřík) a jeho syn Henrich (Milan Tomáš) jsou dokonalí padouši, slizci a lepkaví jak hlemýžďí maz a Elsa (Veronika Khomová) neodolatelně krásná naivka. Lancelot (Ondra Majuk) je typický český hloupý Honza, dobrák od kosti, který strach nezná, neb nezná nic, a proto je „profesionální“ hrdina, a madam Archivária (Martina Erbošová) je téměř kaškovská

figura chladné dámy, nepříjemné „baby“, temné jak neprobádaná pustina. Tak bychom mohli pokračovat dál o všech - skutečně všech, včetně těch s nejmenšími rolemi - hercích. A protože já herce miluju, miluju i Jesličky a jejich vedoucí a režisérku Emu Zámečnickovou.

... Ovšem zamilovat bych se letos mohl téměř v každé inscenaci. A to i v té herecky daleko náročnější, ambici patřící k nejvyšším, neb existenciálním štítům divadelních hor - **Fando a Lis** podle Fernanda Arrabala turnovského **Ateliéru T55**. Pro ústřední dvojici nesmírně náročný úkol zvládli její představitelé s až mrazivou suverenitou, a přitom křehce, chvílemi až ostýchavě. Až chladně beckettovské autorovo zamyšlení nad smyslem života a nikde nekončící pouti člověka odnikud nikam - tedy přesněji do Taru - zvládají Mario Kubaš s Kristýnou Zajícovou s takovou soustředěností na každý slovní i situační detail, že diváká mrazí. Problém inscenace ovšem tkví v trojici s deštníkem. Režisérovi J. Š. Stuchlíkovi se nepodařilo tuto groteskní, „nadreálnou“ trojici skloubit se superreálnou ústřední dvojicí. Temná existenciální hlubina se jak mořská vlna tříštila o příliš loutkové pojetí oné trojice. Cenné ovšem bylo - vedle již zmíněných hereckých výkonů - i využití prostoru (hrálo se na prázdné scéně před otevřeným zákulisím, diváci seděli na jevišti, herci využili i vertikálních možností scény) a hlavně dramaturgické zacílení titulu. Jako by soubor říkal: Když nejde o smrt, nejde o nic.

A to je hodnota, před kterou smekám. ... A na druhé straně „brnknutí“ do tětivy doby byli a jsou pro mne hrádečtí **DNO**. Jejich **Revue** byla také - jako u novoveského **BLIC** - mozaikou skečů a písní, ovšem každým gestem, každou barvou, kterou Jiří Jelínek a spol. přinášejí, rozechvívají struny nejvyšších, nejjemnějších emocí „napadnutého“, inteligentního humoru, ač téměř vždy naprosto absurdního, navištického a - svým způsobem - primitivního. Ovšem primitivního použitými prostředky, ne obsahem a nápadem. Na jevišti kapela a několik herců, pár rekvizit a tisíce nápadů. Přesto se nemožu ubránit pocitu, že zvolená plocha vyžaduje víc. Možná by stačilo pevnější, sevrěnější podání, možná naopak osobnější přístup s improvizovanými a rozehrávanými vstupy a komentáři, to záleží na tvůrcích. Jejich **Revue** je za-

Kresba: Svatava Milková

tím jen koncertem bez ladu a skladu posbíraných korálků. Jistě, Jelínek není až tak nezkušený, aby je neskládal v barevně sladěnou duhovku, byli i taci, kteří v scénosledu viděli přesnou dramaturgickou stavbu, ale ať tomu je jak chce, aby **Revue** měla rozměry inscenace, musela by se najít ještě nějaká další rovina, ať ideová či herecká, která by propojila jednotlivá čísla v klenbu, která drží. Jako ji kdysi objevili S+Š ve svých **Zuzanách** tím, že se herecky vyhranili, tím, že objevili kabaret, tím, že se stali kabaretiéry. Tuto dvojici nepřipomínám nahodile - **DNO** má podle mne na to, stát se Semaforem dneška! Energie, nabitost nápady, divadelní „zařatost“, radost z objevování a vymýšlení i těch největších potůčkůlostí z nich přímo prýští.

... Ve středu mezi v úvodu definovanými póly se pohybuje i divadlo **BAF** Hostinné. Jejich inscenace **Nezkrotné vášně** nebyla zdaleka tak autorsky, herecky i režijně důsledná jako u Puchmajerů, nicméně i oni nabídli velmi zdařilou hru. Úvodní vstup jejich herečky jako divákům nadávající uvaděčky byl natolik přesvědčivý, že dokonce dvě dámy vstaly a se slovy „Urážet se nenecháme“ odešly. Přišly tak o čtyři vtipné jednoaktovky, jež poukázaly na velmi dobré profesní kvality autora textu **Ludka Haška**. Zvláště dialog úvodní dvojice v kině a závěrečné setkání uvaděčky a sebevražedkyně na mostě byly ukázkami až absurdního dramatu čerpajícího z tradice **Ivana Vyskočila**, **J. R.**

Picka či **Vratislava Blažka** šedesátých let. **Vida**, kde se dá objevit další český **Antonín Procházka**. Doufám, že - v parafrázi na plzeňského **Moliéra** alias **Procházku** - je **Luděk Hašek** v **Hostinném** zván „náš **Goldoni**“.

... Svým způsobem rituálem - pokud tak mohu nazvat cesty do světa podvědomí, které poutníka zásadním způsobem promění - a přitom svěbytným, originálním divadlem byla inscenace náhodských **Dred Dům lásky**. Autorem textu je chorvatský básník, prozaik a dramatik **Miodrag Pavlović** (u nás vyšla jeho sbírka i s tímto dramatem v polovině 60. let v **Odeonu**). Šéf souboru, režisér a výtvarník **Onďrej Pumr** záhadný a na první pohled nehratelný text přetransformoval do současného, přitom předlohu neznásilňujícího divadelního jazyka. Výrazná scénografie sestávající ze „záhadných“ věcí (šikmý stůl, na němž se sprchuje jedna z postav, otáčející se židle, červeně se rozžhávající stěna, jídlo, které hoří...) dává inscenaci ráz démonického snu. Už úvodní scéna souložícího mladíka (herecky bezvýrazný **Otakar Faifř - On**) s nafukovací pannou je výzvou k nebezpečné cestě do neprobádaných oblastí člověka, po cestě překračující tabu.

A taková je celá inscenace. Pohybuje se na hraně surrealismu a dekadence. Lze ji vnímat jako svého druhu výtvarné divadlo či dokonce happening a současně i jako báseň. Nic není přede m jasně, herci improvizují, zadní scéna tvořená velkými rentgenovými

snímky kosterních částí člověka se záhadně otevírá a za ní se objevuje pokoj s rodící ženou. Porodí sifon, židli a další podivuhodné předměty. Postavy se z reálné přední místnosti na konci ocitnou v této "záhadné" zadní - je to peklo, nebo sestup do další části snu? Probudíme se, nebo jsme mrtví? Takové klade inscenace otázky. Vyžaduje však velmi vnímavý přístup diváka, jemuž nic neulehčuje. Po velkých diskusích jsme ji - tedy letošní porota ŠP: Karel Tománek (předseda), Peter Janků a autor tohoto textu - nakonec vybrali do Hronova jako reprezentanta Šrámkova Písku, tedy do všech důsledků „mladého“ (neuchopitelného, svébytného, tvrdšího, originálního) divadla, jež boří jinde přesně definované hranice divadla jako jednou dané normy. Dům lásky jistě vzbudí v Hronově mnoho různých reakcí, stejně jako je vzbudil v Písku. Bude-li tak herecky rozpačitý, temporytmicky rozvláčný a ve zvládnutí náročných výtvarně technických parametrů nedůsledný (svícení, občasné překrývání lidí a výpravy ap.), jako byl v Písku, budou mít potenciální odpůrci zbraní dost. Přesto jsem přesvědčen, že právě takové divadlo by jinde než v Písku neviděli a že takové divadlo je počinem, který právě na Šrámkově Písku i v celém amatérském divadelním hnutí by měl mít velký prostor.

Písecká dojmologie

„... ne nic odborného, může to být klidně nějaká tvoje dojmologie. Tak se měj pěkně, Martínku. Ahoj,“ uzavřela Ema svůj ranní telefonát. V Jeslíčkách jsme všichni Martínek, Zuzanka, Ondroušek nebo Martinka. Má to pozitivní vliv na soudržnost členů souboru, ale taky praktický význam při vyklouzávání z počína-jících svárů. A Martínek by i bez toho všem udělal, co jim na očích vidí a v uších slyší, takže se o tu dojmologii slíbil pokusit. Ale Ty, čtenáři Hromady, mi nejdřív ze všeho slib, že se nebudeš rozčilovat, kdybys náhodou na konci článku nabyt dojmu, že ses z mé dojmologie o Šrámkově Písku do Hromady nic nedozvěděl. Slibuješ? ... Tak dobře.

Kde se takový dojem bere? Na neznámého člověka si první dojem udájně vytvoříte během několika vteřin. Ale na divadelní festival...? Vlastně to všechno začalo už samotnou cestou.

Nálada v autobuse byla příjemně klidná, pan šofér ochotný zastavovat na čůrací pauzy a krajina za okny sympaticky různorodá. Podlaha tělocvičny, v níž jsme se ubytovali, nesympaticky stejná a tvrdá. Přijeli jsme sice vyčůraní, leč pozdě, takže žíněnky už byly zabrány šťastlivci z dochvilnějších souborů. Ale to nám příznivý první dojem z Písku nabourat nemohlo.

Krásným historickým centrem se proplétají ulice a uličky ústící v četná náměstí, jež dávají prostor pro setkávání nejrozličnějších individuí. Nevím, nakolik písečtí žijí divadelním festivalem (podle účasti na představeních nic moc), ale musím říct, že dění v ulicích přijímali s povděkem. Aby ne! Kdy se vám podaří potkat obrovité Kvelby, kteří vás během putování zatáhnou do své produkce? Kolikrát uvidíte a uslyšíte kapelu skvělého souboru DNO, jež táhne městem s Rychlou a Pomalou písni a své hravé nadšení šíří kolem jak svaté poselství? – „Chceš si zahrát s náma? Neumíš? Tak si vem krabici a bouchej na první.“ A kde jinde vůbec uvidíte pohromadě tolik mladých lidí než na přehlídce mladého a netradičního divadla? Efekt cizího města působí na všechny podobně. Když vás v místě nikdo nezná, probudí se vaše jinak spoutané já a někdy se ani sami nestáté divit, jak si dokážete užívat. V mezích slušnosti samozřejmě. Pak vám na nějaké tvrdé podlaze moc nesejde.

S hodnocením samotných představení ani nezačnu, protože – i přes svou nepopíratelnou toleranci a objektivitu – nemůžu připustit, že by cokoli bylo lepší než NAŠ Drak. Ovšem porota si našla jiné favority; asi jsme byli málo netradiční. Tománek pak Hulce varoval, aby si dobře rozmyslel, jestli s námi opravdu chce jet v autobuse zpátky, ale my jsme ho vůbec neukousli. Naopak jsme zjistili, že i když vyse-dává v Katovně, že je to docela normální člověk.

Ema má ve zvyku udělit každému zájezdu známku. Hodnotí, jak jsme hráli, jaké bylo počasí, jestli jsme nezlobili, jaké bylo publikum, jestli měli v hospodě dobré pivo a podobně. Tentokrát nám svůj názor nesdělila. Já, vzhledem k tomu, že Drak nepostoupil na Hronov, dávám jedna mínus.

Martin Škeřík

Národní dílna dětských recitátorů a Národní přehlídka dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů DĚTSKÁ SCÉNA

Z regionální přehlídky, která se uskutečnila na konci března v Hradci Králové, lektorský sbor nominoval a doporučil celkem pět představení. Programová rada Dětské scény všech pět návrhů akceptovala, ovšem k velké lítosti nás i pořadatelů a vůbec asi všech, se národní přehlídka bohužel nezúčastnila ZUŠ Žamberk, kde Olinka Strnadová s dvěma skupinami dětí přivedla na jeviště dvě půvabná, chytrá a bezprostřední představení Čtvero a Kocourů deník. No, co se dá dělat. Škoda. O obou představeních se dočtete ve zprávách z regionální loutkářské i dětské divadelní přehlídky. A tak nás reprezentovala ZŠ Sloupnice, ZUŠ Chlumec nad Cidlinou a ZUŠ Na Střežíně Hradec Králové. Ta dokonce dvakrát, protože jako inspirativní představení uvedla inscenaci textu Jevgenije Švarce DRÁK v režii Emy Zámečnickové. Abychom Vám pobyt a výsledky našich souborů přiblížili, vybíráme z Deníku Dětské scény a zároveň ze zpráviček samotných souborů.

**Tak co?, ZUŠ Chlumec n/Cidlin.:
O lakomé Barce
vedoucí Romana Hlubučková**

... Představení v nás zanechalo pozitivní, dobrý dojem. Ocenili jsme vybavenost děvčat, dobrou práci s textem, schopnost práce s loutkou, časování atd., ale zdálo se nám, že mají na víc.
(náměty ze semináře D)

... Ocenili jsme zajímavý princip, dobře koncipované dva plány, které ale nebyly režijně dotažené. Zajímavá a funkční byla výtvarná stránka, nápadité využití lepoprela koresponduje s Werichovým textem i s hrou holek. Dobrá je jejich práce s loutkou, schopnost jednání, sdělnosti, použití groteskního principu i v technice vedení loutek. Možná by bylo dobré více se opřít o původní předlohu i ve vypravěčských partech

(názory lektorského sboru)

Jak se líbilo děvčatům v Trutnově?

Ve dnech 14. – 20 června 2002 se konala v Trutnově (což je útulné městečko s třiceti třemi tisíci obyvatel) přehlídka dětských divadelních, loutkářských a recitačních souborů Dětská scéna. Náš loutkářský soubor „Tak co?!“ ze ZUŠ Chlumec nad C. dorazil na tuto přehlídku až v její polovině – v pondělí. Ale nepřišel hrát celý soubor, ale pouze jeho část, protože jsme hráli příběh O lakomé Barce podle J. Wericha.

V pondělí jsme zhlédli dvě soutěžní představení: Čtvrté přikázání a Naslouchej, které se nám moc líbilo svým humorem, hudebností, příjemnou jednoduchostí... prostě bylo moc fajn. A večer jsme pak viděli inspirativní představení Drak ze ZUŠ Na Stěžeň Hradec Králové. To byla opravdová „třešnička na dortu“ – moc prima, celou cestu do tělocvičny k našim spacáčkům, i večer, jsme si o něm s naší paní učitelkou povídali.

Ráno jsme šli do zdejší ZUŠ, která má krásný nový divadelní sál, a připravovali se na naše tři vystoupení. Měli jsme velikou trému, na národní přehlídce v Trutnově jsme ještě nehráli, ale zvládli jsme to dobře, diváci byli spokojeni, a to nás moc těší. Ještě jsme stihli zhlédnout další tři soutěžní představení: Naše divá Bára – na něm se nám líbilo, že bylo v nářečí, Škola roku 1902 a Cestující ve vlaku – to byla pantomima, kterou sehrál Pavel Šmíd z Plzně. Bylo to moc pěkné a humorné představení, které připomínalo Mr. Beana. Pak už nás čekalo pouze hodnocení, na které jsme se rozešli. My jsme šli do dětského semináře a Romana na rozbor pro dospěláky. Dětem se naše představení líbilo, zaujaly je také loutky a scéna, to, s jakou legrací hrajeme. U poroty jsme přes pár drobných připomínek prošli taky dobře. Víc jsme toho nestihli, což je škoda. Ale spokojeně jsme ještě v úterý odjízďeli domů do Chlumce nad Cidlinou.

Alena Popelková
a Petra Hlubučková

Horní-Dolní ZŠ Sloupnice: Stalo se v Hameln vedoucí Eva Sychrová

... Vědí, o čem to je, fungují vztahy. Hudba a chór vytváří situaci. Šátky ano, ale jestli si s krysy neodhodili i důležitý výrazový prostředek. Proč jsou odcházející děti imaginární? Kde je Sedmíhradsko a kde je Hameln? Na konci jsme na to ale přišli. V závěru bylo asi moc patosu, vyzněl jako prázdné gesto... (názory lektorského sboru)

Tak už se na mě nehněvejte, že jste při tom nebyli.

Tak už jsme zase u nás doma, ve Sloupnici, a vzpomínáme na pár dnů strávených na Dětské scéně 2002 v Trutnově.

V tom klotku posledního týdne školního roku, kdy jeden neví, co udělat dřív, není takové rozpomínání a zastavení úplně na místě. Ale buď, vraťme se na chvilku do Trutnova.

Tedy já, moje kolegyně, přítelkyně a "skorosnacha" Jana Hudcová a našich 15 dětí, které si říkají Horní-Dolní. (Abyste rozuměli, Sloupnice je sice jedna, ale místo ulice si každý píše Horní nebo Dolní.) Z nádraží, obtíženi bágly, spacáky a karimatkami se vlečeme do Národního domu, kde nás už třetím rokem příjemně vítá paní Zina Rýgrová a sděluje nám, že i letos budeme obývat "útulnou" tělocvičnu v základní škole poblíž místního Beverly hills. Děti se těší, kluci si pro jistotu okamžitě zakupují balón, nejspíš proto, aby se cítili jako doma ve Sloupnici. Jen my (já a Jana) si v duchu říkáme, zda je za tři dny posbíráme rodičům se všemi končetinami neporušenými. Naše nervy na tom na konci pobytu nebudou o moc líp, zvláště když nás hned druhý den po návratu domů čeká naše "oblíbená" pedagogická rada.

Sotva jsme v pátek 14. června dorazili do Trutnova, hned nás přepadla redakční rada přehlídky a vyzvala děti, aby ještě týž den představily náš soubor a jeho putování "od pramene k řece". Tak znělo motto Deníku DS. A tak děti nakreslily obrazy našeho sloupenského potoka

Bílá labuť. Tenhle potůček se nějak dostal do hradeckého jezera, do Jesliček a odtud..., ale přečtěte si to sami: *Ve sloupenském potůčku Bílá labuť žilo 15 malých rybiček a s nimi dvě velké. Jednoho dne se velké ryby s malými rozhodly, že se podívají do velkého hradeckého jezera Jesličky. Musely se na to pilně připravit. Příprava byla mnohdy obtížná, přesto zábavná. Trvala jim celý rok. V jezeře bylo plno dalších ryb, ale sloupenským rybičkám se podařilo mezi nimi proplout. Proto dopluly až do Trutnovského moře.*

Hned v pátek jsme si vyzkoušeli, jak vypadá místní jeviště. Někteří ho znali již z přehlídky, kdy jsme zde hráli Tomana a lesní pannu, ale jiní s námi byli poprvé, a tak bylo pro ně všechno nové. Večer ještě trochu trémy, dlouhé šuškáni a chichotání ve spacáku. V sobotu nás čekala dvě představení. Ráno jsme hráli před téměř prázdným hledištěm. Většina účastníků přehlídky teprve přijížděla, ale odpoledne při oficiálním zahájení v kině Vesmír už bylo plno. Zhlédli jsme zde tři představení a úprkem se vydali do Národního domu na naše druhé vystoupení. Diváci nám byli v patách. Než se usadili, stačily si děti rychle navléknout jednoduché kostýmy, a tak na trému nezbyl čas. Paní učitelka Hudcová se posadila ke klavíru a příběh o městě Hameln mohl začít. A o čem jsme to vlastně hráli? Námětem byl známý příběh o krysaři, který zbaví obyvatele města Hameln krysy. Když se mu ale mají Hamelnští odvděčit, nesplní svůj slib a místo tisíce zlatých mu dají jen jediný. Hráli jsme o lidské zradě a věrolomnosti, o prázdných slibech i o naději.

Hrálo se nám dobře. Atmosféra v hledišti i ohlasy diváků, později i seminaristů a poroty byly přívětivé. Po představení si pak děti šly povídat se svými kamarády do dětského divadelního klubu a my vedoucí s porotou. Večer pak následovala veřejná debata o představeních toho dne. Ovzduší bylo dusné, hlavně díky nevětranému prostoru a předbouřkovému počasí, lidský faktor však chápal, zasvěcený, někdy trochu moc intelektuální, ale to už patří k věci. Za Krysaře (-ani nevím, za kterého,

za Kubu, představitele postavy, či za představení jako celek? Obojí měnás těší.) nám poděkovala paní Šárka Štemberková, laskaví k nám byli i paní Eva Machková a Jaroslav Provazník. Další dny už byly pohodové, samé divání, zmrzlina, dětské dílny.

A jaké jsou celkové dojmy?

Bohužel jsme neviděla všechna představení, ale podle těch, která jsem měla možnost zhlédnout, soudím, že se bohužel na našich školách příliš nedbá na úroveň kultivovaného projevu dětí. Někdy šlo pouze o televizní předvádění, jindy vedoucí souboru do představení vložil(a) tolik symbolů, že byly důležitější než sdělení samo. Když některým dětem není rozumět, když je (často) upřednostněna forma před obsahem, když děti nevědí, proč a o čem hrají, napadá mě otázka, jak to vlastně dnes chodí s výukou dramatické výchovy ve školách? Je málo tvořivých učitelů a jsou-li, kdo jejich práci vůbec oceňují? Má společnost ještě zájem o to, aby byly děti vedeny k citovému prožívání? Žijeme nejspíš v době, která vyžaduje okamžitý efekt, budoucí užitek všeho konání. Ale kde se ve školách vezmou v budoucnu učitelé českého jazyka, kteří si v sobě ponechají z dětství zažehnuté plamínky, aby s nimi zapálili své žáky? Kdo je v nich zažehne? Trochu smutné myšlenky na závěr a taky možná do docela jiného plátku, než je Hromada.

Eva Sychrová

Divadlo Jesličky, stálá scéna ZUŠ Na Střežíně Hradec Králové:
Jak se chtěl oženit Yangy Bangy Bou (Edward Lear: Velká kniha nesmyslů)
vedoucí Ema Zámečnicková

... Citlivá práce s textem, porozumění si s ním, zajímavé a inspirativní jiskření mezi kluky a holkami odpovídající jejich věku, dodržení proporcí mezi kázní a spontánní hrou, střídmost a kvalita přednesu, v níž je cítit pečlivá příprava. Otázky nastoluje právě setkání básně a inscenačních odboček, které může někdy zavést. Zde však směřuje k interpretaci textu dětmi, přiměřené věku i zvolené formě. Zcizování umožňuje vidět na je-

višti nejen produkt práce, ale i stánovisko a cestu k ní.

(názory lektorského sboru)

A jak se v Trutnově líbilo dětskému hejnu Emy Zámečnickové?

NAŠE PŘEDSTAVENÍ SE VELICE LÍBILLO STOP MŮJ POCIT BYL SKVĚLEJ STOP DISKUZE MĚ MOC NEBAVILA A PŘEDSTAVENÍ BUDEME POD DRNEM JSEM MOC NEPOCHOPILA STOP JINAK DNESKA ODJÍZDÍME A VŮBEC SE MI NECHCE STOP

DOPADLI JSME STOP MYSLÍM DOBRĚ STOP EMA ŘÍKALA STOP ŽE NÁS CHVÁLILI STOP NECHCI SE STOP CHVÁLIT STOP ALE MYSLÍM STOP ŽE NA TOM NĚCO BUDE STOP HRÁLO SE MI O.K. STOP

OBĚD BYL MOC DOBRÝ STOP PŘEDSTAVENÍ TAKY STOP A TO OSTATNÍ TAKY STOP MEL SEM TROCHU TRÉMU STOP DALI SME DO TOHO VŠE STOP

45. WOLKRŮV PROSTĚJOV

měl účast přímo rekordní: 10 souborů, a vesměs (až snad na dvě výjimky) přinejmenším zajímavých, ne-li víc než to; 72 – letos na rozdíl od let minulých zajímavých už méně (taky až na výjimky) s sólistů, k těm v závorce zmíněným pozitivním výjimkám určitě patřili aspoň ocenění – mezi nimi tedy z „našich“ i Mirka Venclová, laureátka 2. kategorie, a Bára Chybová s čestným uznáním v 1. kategorii. Ani na Mirčina jemného, uhrančivého Rilka (Orfeus, Eurydika, Hermes), ani na kupodivu asi japonského recepčního španělského hotelu v Bářině interpretaci Kishonovy povídky se nedá zapomenout –

navzdory tomu, že letošní recitační maratón byl opravdu pro „poetické otrlce“ (termín Dušana Utínka). Ostatním „krajánkům“ z východních Čech se rovněž nevedlo nejhůř – ale ani nejlíp, mnozí jako by zůstali proti regionu „pod dekou“ – možná právě pro ty maratónské podmínky to byl u sólistů úkaz až většinový.

Jesličková Zlámilá i svitavský Morgenstern (Docela malé divadlo) zůstaly nakonec v hodnocení poroty „těsně pod čarou“ mezi těmi chválenými, co už na ně v solidní konkurenci nevyšlo viditelné ocenění. Zejména u Svitaváků se zase ukázalo, jak důležité pro vyznění představení jsou i věci technické – domyslet, jestli diváci uvidí na herce pohybující se po zemi, nepřehlušit mluvené slovo hudbou z reproduktorů, nezapomínat i při několikanásobné repríze pořádně artikulovat... (Mimochodem – Zlémilé zase ublížili ti naši zlí novináři nebo kdo to tam neuměl počítat: zjevně nesprávně vypočetli průměr v divácké anketě – na stupnici 3 – 0 bodů dosáhla průměru nikoli 1, 71, jak uváděla tabulka i zpravodaj, ale 2, 13, jak jsem spočetla vlastní kalkulačkou!) – Zajímavé bylo, že ze čtyř oceněných souborů byly letos tři gymnazijní (Ústaf Brno, Nadrátkách Karlovy Vary, Čistě přírodní produkty Prostějov) – tři výrazně odlišné podoby studentské drzosti, humoru a až neuvěřitelné interpretační suverenity a samozřejmosti na jevišti!

Lenka Chytilová

Wolkrův Prostějov 2002
- O Wolkerovi?

Ano, je tomu tak. Myslím, že svět o tom ani neví, ale poezie slavila další svátek. Tentokrát v Prostějově. Od 18. do 22. června tu totiž probíhal celostátní festival poezie Wolkrův Prostějov 2002. I když byl festival odstartován již v úterý, první sóloví recitátoři se před světla prostějovského Městského divadla postavili až ve středu ráno. Při pročítání programu mne však zarazila jedna věc: ze 75 sólových recitátorů zazněl pouze jeden Wolker! Wolkerovu Baladu z nemocnice měla v repertoáru recitátorka II. kategorie Vladimíra Kubátová z České Třebové. Naopak 1. místo

v četnosti autorů získal Jacques Prévert. Porota mohla poezii tohoto autora zhlédnout hned v šesti provedení. Na druhém místě se umístil Václav Hrabě (4x) a o třetí příčku se dělil Jiří Suchý, Jan Skácel, Robinson Jeffers, Wislawa Szymborská a František Halas (všichni 3x).

Kolotoč sólových recitátorů pokračoval i ve čtvrtek. V nabitém programu posledního dne sólových recitací se ale našla chvílka na krátký rozhovor s ředitelkou kulturního klubu DUHA (spolupořadatele festivalu) paní Alicí Gregusovou.

Paní Gregusová se o WP stará již deset let. Recitaci však propadla již v dětství - sama se kdysi účastnila Wolkrova Prostějova.

Kolik účastníků se letos sjelo na WP?

To teď přesně nevím, ale mělo přijet 75 recitátorů sólistů a 11 divadel poezie, což je dohromady asi 130 lidí. Oproti minulým ročníkům je účast výrazně vyšší. Dříve sem jezdilo okolo 48 recitátorů a 6 divadel poezie. To samozřejmě ztenčilo časový prostor pro doplňková a inspirační představení.

Jakým způsobem jsou vyhlašování vítězové?

V každé ze tří kategorií (sólových recitátorů) může porota udělit dva tituly laureáta WP a až pět čestných uznání (počet záleží na porotě). Stejně tomu je i v kategorii recitačních souborů. Laureát získá diplom na ručním papíře s pečeti města Prostějova a s fotografií ze svého vystoupení. Dále pro ně máme velmi pěkné, keramické, upomínkové předměty.

Zrodily se na WP nějaké pozdější hvězdy?

V archivech byste jistě našli řadu významných a znělých jmen. Například Iva Janžurová, Jiřina Jirásková, Viktor Prajs a mnoho dalších.

Co se vám na letošním WP líbí?

Mně se letos líbí ta pestrost té dramaturgie. Ta rozmanitost svědčí o zájmu mladých lidí o poezii.

Pátek - poslední den festivalu. Den, kdy jsou vyhlášeny výsledky. Atmosféra houstne a nervozita stoupá, ale právě to je ta chvíle na odreagování - rozhovor s členem poroty I. katego-

rie, ing. Liborem Vackem.

Kdy jste přijel do Prostějova poprvé?

V roce 1976, to mi bylo 16. Byl jsem tu jako soutěžící v I. kategorii. A byl jsem z toho zcela vykulený.

Od kdy jezdíte na Wolkruv Prostějov jako porotce?

Záhy poté, co jsem přestal jezdit jako soutěžící - v polovině 80. let.

Kolikrát jste tu byl jako soutěžící?

Asi sedmkrát nebo osmkrát. Třikrát jsem tu vyhrál.

Dokázal byste si vybavit nějaký zážitek, který se Vám silně vryl do paměti?

Dalo by se jich vybavit víc, ale teď mě napadá, někdy na sklonku 80. let se taď objevil soubor, který tvořili mladí pedagogové z nějakého západočeského gymnázia. Ti vytvořili představení klasického voice-bandu a inscenovali ony stupidní budovatel-ské písňové texty z období 50. let. Byla to velmi jasná deklarace určitého společenského a politického postoje a zároveň to byla ukrutná leg-race.

Máte nějaké přání, co byste chtěl vidět?

Nemám, já se rád nechávám překvapit.

Závěrečný večer Wolkrova Prostějova 2002 hostil sál kulturního klubu DUHA. Bylo tam pořádné horko a to nejen od sluníčka! Všichni totiž čekali na vyhlášení letošních laureátů a předání čestných uznání. "Vítám vás všechny co nejsrdečněji v naší společné sauně." Tato věta zahájila poslední společné setkání účastníků 45. Wolkrova Prostějova a byla na místě. Sál totiž opravdu připomínal spíše saunu. Po několika ukázkách nominovaných recitátorů přišla dlouho očekávaná chvíle. Na jeviště přišli zástupci města Prostějova a pořadatelů festivalu a začalo vyhlašování nejlepších recitátorů a souborů. Z našich reprezentantů si na jeviště vystoupila Mírka Venclová (ZUŠ Na Sřezině Hradec Králové) pro titul laureáta ve 2. kategorii a Barbora Chybová (Dramatická školička Svitavy) pro čestné uznání v kategorii I.

Tomáš Hejtmánek

Z výsledkové listiny

51.

LOUTKÁŘSKÉ CHRUDIMI

ocenění našich kamarádů

Porota ve složení:

Josef Brůček, Vladimír Zajíc,
Jaroslav Milfajt, František Kaska
a Blanka Luňáková se rozhodla
udělit následující ceny
a čestná uznání:

Cenu souboru Céčko Svitavy za in-scenaci Slon

Cenu Karlu Šefrnovi za hudbu
k inscenaci Slon

Čestné uznání souboru Na židli Tur-nov za představení Hadr-fous

Čestné uznání souboru Přátelé Moj-míra Babáčka Turnov za představení
Tanec živlů

Porota dále nominovala na celostátní
mezioborovou přehlídku českého
divadla v Hronově představení Slon
souboru Céčko Svitavy.

Nakonec s velkou radostí udělila
mimo rámec přehlídky

Zvláštní cenu poroty souboru DNO
Hradec Králové.

Obrázek je úplně na závěr. Svitavské
"Céčko" a jejich "Slon" získal
na Loutkářské Chrudimi Cenu za inscenaci
a nominaci na Jiráskův Hronov

